

WILLIAM GOLDING

A Legyek Ura

EURÓPA

William Golding

A Legyek Ura
Regény

Európa•Zsebkönyvek

Európa Könyvkiadó Budapest

A Kiadásért felel az Európa Könyvkiadó igazgatója

Felelős szerkesztő: Borbás Mária

A fedélrajz Bálint Endre munkája

Műszaki szerkesztő: Maczó Péter

Műszaki vezető: Andrási Gyözöné

Készült 70000 Példányban, 10,A (A/4) ív terjedelemben.

Eu – D – 7677

ISBN 963 07 0888 4

75.1688.66-14-2

Alföldi Nyomda, Debrecen

A Fordítás Az Alábbi Kiadás Alapján Készült:

William Golding: Lord Of The Flies

©c) 1966 By William Golding

Tartalomjegyzék

ELSŐ FEJEZET A KAGYLÓ HANGJA

MÁSODIK FEJEZET TÚZ A HEGYEN

HARMADIK FEJEZET KUNYHÓK A PARTON

NEGYEDIK FEJEZET KIFESTETT ARC ÉS HOSSZŰ HAJ

ÖTÖDIK FEJEZET A TENGERI SZÖRNY

HATODIK FEJEZET A REPÜLŐ SZÖRNY

HETEDIK FEJEZET MAGAS FÁK ÉS ÁRNYÉKOK

NYOLCADIK FEJEZET ÁLDOZAT A SÖTÉTSÉGNEK

KILENCEDIK FEJEZET KÖRKÉP EGY HALÁLESETRŐL

TIZEDIK FEJEZET A KAGYLÓ ÉS A SZEMÜVEG

TIZENEGYEDIK FEJEZET A SZIKLAVÁR

TIZENKETEDIK FEJEZET VADÁSZKIÁLTÁS

ELSŐ FEJEZET A KAGYLÓ HANGJA

A szőke fiú leereszkedett a sziklafok néhány utolsó méterén, s elindult a lagúna felé. Noha levetette iskolai szvetterét, s a fél kezével maga után húzta a földön, *átizzadt*, szürke inge a testéhez ragadt, haja is homlokára tapadt. Körülötte a dzsungelbe benyúló hosszú nyiladék forró volt, mint a gőzfürdő. Nehézkesen botladozott a kúszónövények és a ledőlt fatörzsek között, amikor boszorkánysivításszerű hangot hallatva hirtelen egy madár vágódott fel előtte, mint egy vörössárga látomás; a sivításra egy másik hang felelt.

– Hé! – hallatszott. – Várj egy percig!

A nyiladék egyik oldalán burjánzó bozót megrázkódott, esőcseppeket vágva szét maga körül.

– Várj egy percig – mondta a hang –, már megint elakadtam.

A szőke fiú megállt, s egy gépies mozdulattal, amelynek hatására a dzsungel egy pillanatra átváltozott a hazai angol tájjá, följebb rántotta harisnyáját.

A hang újra megszólalt.

– Nem bírok mozogni ezektől a kúszó micsodáktól mondta.

Rövidesen a beszélő is kifarolt a burgyingből, az ágak megmegrécscentek zsírfoltos viharkabátján, tüskék akaszkodtak bele mindenfelől meztelen, gömbölyű térdkalácsába. Lehajolt, óvatosan kihúzta a tüskéket bőréből, aztán megfordult. Kövér gyerek volt, s jóval alacsonyabb a szőkehajúnál. Lábának valamennyire biztos támasztékot keresve, lassan előrejött, majd vastag szemüvegén át körülnézett.

– Hova lett az ember a szócsővel? A szőke fiú a fejét rázta.

– Ez sziget – mondta. – Legalábbis úgy vélem, hogy sziget..... valamilyen korallszirt a tengerben. Az is lehet, hogy egyáltalán nincs is

itt felnőtt ember. A kövér gyerek elképedve bámult rá.

– Volt egy pilótánk is – mondta. – Igaz, hogy nem az utasfülkében, hanem fent az elülső kabinban.

A szőke hajú összecsípett szemmel a sziklafokot nézegette.

– S mi lett a többi gyerekkel? – folytatta a kövér. Azok közül is csak kiszabadult egyik-másik! Mondd, nem gondolod, hogy kiszabadultak?

A szőke fiú fagyos közömbösséget tettetve újra elindult a víz felé. Fölényesnek igyekezett látszani, de azért nem elutasítónan érdektelennek. A kövér gyerek azonban utánairamodott.

– Hogy itt ne volna egyetlen felnőtt se?

– Nem hiszem, hogy van.

A szőke fiú ezt ünnepélyesen mondta, de aztán egyszerre erőt vett rajta a megvalósult ábránd boldogsága. A dzsungel kellős közepén hirtelen tótágast állt, és alulról rávigyorgott a kövér gyerekekre.

– Egy felnőtt se! – mondta.

A kövér egy pillanatig eltűnődött.

– S a pilóta?

A szőke leengedte a lábát, s leült a gőzölgő földre.

– Alighanem továbbrepült, miután kihajigált bennünket. Itt nem bírt volna leszállói. Kerekas repülőgéppel itt nem lehet leszállni.

– De megtámadták!

– Majd csak visszajön.

A kövér gyerek a fejét rázta.

– Amikor leereszkedtünk, kinéztem az egyik ablakon. Láttam a gépnek a hátsó részét..... lángok csaptak ki belőle.

Végignézett a dzsungelbe tört nyiladékon.

– Ez maradt a nyomában – mondta. .

A szőke fiú kinyújtotta kezét, s megérintette egy fatövek szilánkosra marcangolt szélét. Egy pillanatra mintha felébredt volna benne az érdeklődés.

– Aztán mi történt a géppel? – kérdezte. – Hova lett?

– A vihar kisodorta a tengerre. Csuda veszélyes dolog

lehetett azzal a sok kidőlő fával. S alighanem voltak még benne srácok is. Tétován nézett maga elé, aztán újra megszólalt.

– Mi a neved?

– Ralph.

A kövér nyilvánvalóan arra várt, hogy most viszonzásul megkérdik az ő nevét is, de az ismerkedésnek ez a második lépése nem következett be. A szőke Ralph bizonytalanul rámosolygott, majd felállt, s újra elindult a lagúna felé. A kövér azonban állhatatosan a sarkában maradt.

– Gondolom, hogy azért még lesznek itt jó néhányan közülünk – mondta. – Elszórva, itt meg ott. Te nem láttál senkit?

Ralph csak a fejét rázta, s meggyorsította lépteit. Aztán megbotlott egy ágban, s elvágódott. A kövér megállt mellette, lihegett.

– A nénikém mindig azt mondja, hogy nem szabad szaladnom – magyarázta. – Mivelhogy asztmám van.

– Micsodád?

– Asztmám. Tudniillik hamar kifulladás. Én voltam az egyetlen gyerek az iskolában, akinek asztmája volt – mondta a kövér egy csipetnyi büszkeséggel a hangjában. – S már hároméves korom óta szemüveget viselek.

Levette a szemüvegét, s hunyorogva és mosolyogva Ralph felé tartotta, majd többször végighúzogatta szutykos viharkabátján. Most befelé figyelt, halvány arca fájdalmasan eltorzult. Lesimította arcáról a verejtéket, s gyorsan orrára ültette a szemüveget.

– De az a gyümölcs ott..... – mondta. Újra körülnézett a nyiladéokban.

– Azt hiszem, az a gyümölcs.....

Megigazította a szemüvegét, hátat fordított Ralphnak, s alábukott a sűrűn összegabalyodott burgyingba.

– Rögtön jövök – mondta.

Ralph óvatosan kibontakozott az indák közül, s nekivágott a sűrűnek. De néhány pillanat múlva már újra a hátában érezte a kövér

gyerek lihegését. A lagúnától még mindig széles függöny választotta el. Aztán átmászott egy ledőlt fatörzsön, s egyszerre kikerült a dzsungelből.

A partot ellepték a pálmafák. Álltak a fényben, nekidőltek a sugaroknak, belekönyököltek, zöld tollazatuk száz láb magasan meredezett a föld fölött. Alattuk a talajt vastag, durva fű fedte, a fűben egymás hegyen-hátán kidőlt fák, rajtuk korhadó kókuszdiók és fiatal hajtások. E mögött sötétedett a tulajdonképpeni erdő a beléje vágott nyiladék sebhelyével. Ralph egyik kezét egy sűrű fatörzsnek támasztva mozdulatlanul állt, s hunyorogva nézte a csillogó vízfelületet. Messzi kint, talán egy mérföldnyire, a hullámtörés fehér vonala húzódott egy korallzátony mögött, azon túl sötétkéken csillogott a nyílt tenger. A korallzátonyok szabálytalan ívén belül a lagúna mozdulatlan volt, mint egy hegyi tó, a kéknek százféle árnyalatában, sötétzöldek és ibolyaszínek változataival. A pálmaterasz és a tenger között keskeny dongaformában szinte végeláthatatlanul húzódott a homokos part; Ralph balján a pálmásor, a part és a víz csak a láthatáron futott össze. De annál jelenlévőbb, szinte látható volt a hőség.

Leugrott a teraszról. Fekete cipője belesüppedt a vastag homokba, a hőség arcul vágta. Egyszerre tudatára ébredt annak, milyen nehéz a ruhája, vadul lerúgta lábáról a cipőt, s egyetlen mozdulattal lerántotta gumiszalagos harisnyáját. Aztán visszaugrott a teraszra, lehúzta az ingét. Egy pillanatig mozdulatlanul állt a koponyaszerű kókuszdiók között, a pálmák s az- erdő zöld árnyéka rákúszott a bőrére. Kikasztotta övének kígyófej csatját, s kilépve nadrágjából és gályájából, meztelenül, tágra nyílt szemmel bámult a fővenypart és a tenger szemkápázató csillogásába.

Tizenkét éves múlt néhány hónappal, tehát a gyerekkorra jellemző kidudorodó has már leapadt róla, de a kamaszos esetlenségnek nyoma sem volt még benne. Széles, erős vállával jó bokszoló lehetne belőle, ha ugyan látszólagos harciasságát nem hazudtolja meg ártatlanul szelíd szája és szeme. S miközben a

pálmatorzset simogatta, hirtelen boldogan felnevetett, s újra tótágast állt: a sziget valóságos volt, nem lehetett benne kétkedni. Ügyesen visszaugrott a talpára, lehuppant a fővényre, letérdelt, két kitért karjával nagy rakás homokot ölelt a mellére, aztán leült, s izgatott, fénylő szemmel a tengerre bámult.

– Ralph.....

A kövér gyerek lemászott a teraszról, majd óvatosan leült a szélére.

– Ne haragudj, hogy olyan sokáig elmaradtam. De az a gyümölcs.....

Megtörölgette szemüvegét, ráillesztette tömpe orrára. A keret mély, rózsaszín, V alakú bevágást hagyott az orra nyergén. Bíráló szemmel végigtekintett Ralph aranybarna testén, aztán a saját ruháját vette szemügyre. Megfogta a cipzárat, mely egészen a köldökéig szaladt le.

– A nénikém.....

Aztán egy elszánt mozdulattal kinyitotta a cipzárat, s a viharkabátot áthúzta a fején.

– No! – mondta.

Ralph oldalról végigmérte, de nem szólt.

– Gondolom, meg kell tudnunk a nevüket – mondta a kövér gyerek. – Aztán majd csinálunk egy listát. Össze kellene hívni egy gyűlést.

Ralph, úgy látszik, nem akarta elérteni a célzást, a kövér gyerek tehát kénytelen volt folytatni.

– Én nem bánom, hogy minek neveznek – mondta bizalmasan –, feltéve, hogy nem úgy, ahogy az iskolában szoktak.

Ralphban valami kis érdeklődés ébredt.

– Ott minek hívtak?

A kövér oldalt pislantott, majd közel hajolt Ralphhoz. Nagyon halkra fogta a hangját.

– Röfinek – súgta.

Ralph visított a nevetéstől. Felugrott.

– Röfi! Röfi!

– No de Ralph.....

Röfi szemrehányóan összekulcsolta kezét.

– Azt mondtam, nem szeretném.....

– Röfi! Röfi!

Ralph nagyot ugrott a part forró levegőjében, aztán vadászrepülővé változva, hátracsapott szárnyakkal gépfegyverezni kezdte Röfit.

– Zrrr ta-ta-ta.....

Bukórepülésben leszállt Röfi lába elé, hangosan kacagva elvetette magát a homokban.

– Röfi!

Röfi kényszeredetten vigyorgott. Magának sem vallotta be, hogy még ez a vékony elismerés is valamennyi elégtétellel tölti el.

– Ha nem mondd meg a többieknek.....

Ralph belekuncogott a homokba. Röfi arcára újra kiült a fájdalmas elmélyültség kifejezése.

– Egy perc! – mondta.

Sietve visszakacsázott az erdő felé. Ralph is felállt, s jobb felé iramodott.

A partot itt váratlanul félbeszakította a tájéknak egy négyzetes változata: rózsaszín gránit fennsík, amely kíméletlenül félreszorította az erdőt, a teraszt, a fövenypartot, a lagúnát, s egy négy láb magas, természetes mólót alkotott. Tetején, a vékony réteg földben, ritkás fű nőtt, fiatal pálmafák árnyékolták. A talaj nem volt elég vastag ahhoz, hogy a fák kifejlődjenek, így mire elérték a húsz láb magasságot, kiszáradtak, kidőltek, egymáson keresztül-kasul vágódva, bonyolult mintával hímeztek ki a fennsíkot; de ülni kényelmesen lehetett rajtuk. A még álló pálmák zöld tetőzetet vontak fölénk, amelyet alulról, a lagúnáról felvetődő reszkető visszfény bélelt ki. Ralph felhúzózkodott a fennsíkra, árnyékos volt és hűvös. Behunyta fél szemét, s megállapította, hogy testén is zöldek az árnyékok. Aztán átvágott a “móló” tenger felőli szélére, letekintett a vízre, mely olyan

tiszta volt, hogy a fenekét is látni lehetett, korallok és tropikus iszalagok fonták át meg át. Apró, síkos halak rajai csillantak fel itt-ott a vízben. Ralph nagyot kiáltott: a boldogság húrjai rezegtek hangjában.

A mólón túl tovább folytatódott a varázs. Istennek valamilyen mozdulata, talán egy tájfun vagy éppenséggel az a vihar, amely a szigetre való érkezésüket kísérte, egy csomó homokot hordott össze a lagúna belsejében, aminek következtében a parton hosszúkás, mély medence keletkezett, magas, rózsaszín sziklapaddal a túlsó végén. Ralphot már gyakran félrevezette a tengerpartokon keletkezett belvizek szemre megtévesztő mélysége, s most is el volt rá készülve, hogy csalódni fog. De ez a sziget betartotta ígéreteit, s a valószínűtlen medence, melyet alighanem csak dagály idején árasztott el a tenger, az egyik végén olyan mély volt, hogy vize sötétzölden csillogott. Ralph gondosan végigvizsgálta egész harmincyardnyi hosszában, aztán beleugrott. Vize melegebb volt teste hőmérsékleténél, úgy érezte magát, mint aki egy óriási fürdőkádban úszik.

Röfi újra megjelent, leült a sziklapad szélére, s irigyen figyelte Ralph zöld és fehér testét.

– Úszni, azt tudsz.

– Röfi!

Röfi levetette cipőjét, harisnyáját, gondosan elhelyezte a sziklapadon, s egyik lábujjával kipróbálta a vizet.

– Forró!

– Hát mit gondoltál?

– Semmit sem gondoltam. A nénikém.....

– Fújd fel a nénikédet!

Ralph a víz felszínéről hirtelen alábukott, s nyitott szemmel a víz alatt kezdett úszni; a medence homokos széle mint egy domboldal emelkedett föléje. A hátára feküdt, orrát befogva, arany fény táncolt, cikázott arca fölött. Röfi, úgy látszik, végleg elszánta magát: leeresztette sortját. Meztelen volt, fehér bőrű és kövér. Lábujjhegyen a medence homokos széle felé billegett, s büszkén mosolyogva Ralphra, nyakig beült a vízbe.

- Úszni nem fogsz? Röfi megrázta fejét.
- Nem tudok – mondta. – Nem engedtek. Az asztmám.....
- Fújd fel az asztmádat!

Röfi alázatos és türelmes volt, ezt is lenyelte.

- Te aztán tudsz úszni!

Ralph a hátán fekve leevezett a lejtőn, aztán száját a víz alá buktatva vízszugarat fújt a levegőbe. Majd kiemelte állat a vízből.

- Én már ötéves koromban is tudtam úszni – mondta. –

Papa tanított meg. Fregattkapitány a haditengerészetnél. Ha majd szabadságot kap, eljön s megment bennünket. Neked miféle a papád?

Röfi hirtelen elpirult.

– Meghalt – mondta gyorsan. – A mama pedig..... Levette a szemüvegét, s nézte, hogy mibe törülhetné meg.

– Én a nénikémmel élek – mondta. – Cukorkaüzlete van. Sok cukorkát kaptam mindig, amennyit csak akartam. Mikor fog a papád bennünket megmenteni?

- *Mihelyt* teheti.

Röfi csöpögve kiemelkedett a vízből, s meztelenül állva a fényben, a harisnyájával megtörölgette a szemüvegét. Semmilyen más hang nem hallatszott most a reggeli hőségben, csak a sziklazátonyon megtörő hullámok hosszú, egyhangú üvöltése.

- Honnét tudja, hogy hol vagyunk?

Ralph elterült a vízen. Elálmosodott a lagúna szemkápráztató fényében, amely száz délibábot göngyölt ki magából.

- Honnét tudja, hogy mi itt vagyunk?

“Azért, mert – gondolta Ralph. – Azért, mert..... azért, mert.....”

Most nagyon tisztán lehetett hallani a hullámtörés messzi bőgését.

- Biztos megmondták neki a repülőtéren.

Röfi a fejét rázta, feltette csillogó szemüvegét, s lenézett Ralphra.

- Azok ugyan nem. Nem hallottad, mit mondott a pilóta? Az

atombombáról tudniillik. Azok mind meghaltak.

Ralph kilökte magát a vízből, és az új, szokatlan problémát mérlegelve, szemügyre vette Röfit. De ez kitartott álláspontja mellett.

– Ez sziget, monddod?

– Felmásztam egy sziklára – felelte Ralph lassan –, s azt hiszem, hogy sziget.

– Mind meghaltak – mondta Röfi –, ez pedig sziget. Senki sem tudja, hogy mi itt vagyunk. A papád sem tudja, senki sem tudja.....

Az ajka reszketett, szemüvegét pára futotta be.

– Lehet, hogy itt kell maradnunk, amíg meg nem halunk – mondta.

Az elhangzott szótól hirtelen mintha még vastagabbá és súlyosabbá vált volna a hőség, a lagúna újabb vakító fényhullámmal támadt rájuk.

– Megyek a ruhámért – mormolta Ralph. – Arrébb van.

Átlábolt a homokon, az ellenségesen záporozó fényben, keresztülment a mólón, felszedte szétszórta holmiját. Furcsamód élvezetes dolog volt, hogy újra felhúzhatja sűrű ingét. Aztán felkapaszkodott a fennsík szélére, s a zöld árnyékban leült egy fatörzsre. Röfi is felmászott a sziklára, holmija nagyobb részét a hóna alatt cipelve. A kis szirtfok közelében, amely szembenézett a lagúnával, óvatosan leült egy kidőlt fatörzsre; a víz bonyolult visszfénye hangtalanul játszadozott rajta. Aztán megszólalt.

– Meg kell keresnünk a többieket. Csinálni kell valamit.

Ralph nem felelt. Egy korallszigeten voltak. A hűvös árnyék oltalmában, meg sem hallva Röfi baljós jóvendölését, boldogan álmodozott.

De Röfi mondta a magáét.

– Hányan vagyunk itt?

Ralph előrejött, s megállt Röfi mellett.

– Nem tudom.

Itt is, ott is lenge kis szellők suhantak át a hőségen a víz

csiszolt felszíne fölött. Amikor elérték a mólót, a pálmák legyezői susogni kezdtek, apró napfényfoltok táncoltak át testükön, vagy csillogó szárnyakkal átrepültek az árnyékon.

Röfi felnézett Ralphra. A szőke fiú arcán az árnyak a fejük tetejére álltak: felül sötétzöldek voltak, alul kivilágosodtak a lagúna visszfényében. Egy fényfolt mászott át a haján.

– Valamit kell csinálnunk – mondta Röfi.

Ralph átnézett rajta. Itt volt végre a rég megálmodott, de soha eddig meg nem valósult ugrásnak a pillanata, amellyel átszökhetik az igazi életbe. A szőke fiú szája boldog mosolyra nyílt, s Röfi is, aki ezúttal magára vonatkoztatta az elismerő mosolyt, jókedvűen vele nevetett.

– Ha valóban sziget.....

– Ez meg micsoda?

Ralph most már mosolytalan arccal a lagúna felé mutatott. Valami tejfölszínű dolog hevert 'a vízben, a hínár között.

– Kő?

– Nem! Kagyló.

Röfit majd szétvetette a boldog izgalom.

– Az hát! Kagyló! Láttam már ilyet. Egy ház hátsó kőkerítésén. A *gazdája* azt mondta, hogy kagyló. Ha belefújt, akkor előjött a mamája. Nagyon értékes.

Közvetlenül Ralph mellett egy fiatal pálma hajolt a lagúna fölé. Súlya már néhány jókora rögöt kiemelt a talaj vékony rétegéből, rövidesen ki fog dőlni. Ralph kicsavarta a törzsét, s kotorászni kezdett vele a vízben, villogó halak rebbentek szét a szélrózsa minden irányában. Röfi veszélyesen előredőlt.

– Vigyázz, eltöröd!

– Fogd be a szád!

Ralph szórakozott volt. A kagyló szép és érdekes, szórakoztató játék volt, de éberálmának eleven fantomjai még falként álltak közte és Röfi között, akinek nem jutott szerepe a játékban. Egyik kezét emelődaruként használva, a másikkal lenyomta a fát, míg végül

a kagyló csöpögve ki nem emelkedett a vízből, s Röfi elkaphatta.

Most, hogy már nemcsak a szemével láthatta, de a kezével is megérinthette, Ralph hirtelen felizgult. Röfi fecsegett.

–..... nagyon drága kagyló. Fogadok, hogy ha boltban akarnád megvenni, hát isten tudja, mennyi fontot kellene fizetned érte..... nála a kőkerítésre volt letéve, s a nénikém.....

Ralph kivette kezéből a kagylót, egy kevés víz folyt ki belőle a karjára. Sötét vaj színe volt, itt-ott halvány rózsaszín foltokkal. Egy kis lyukban végződött, majd fél méter hosszú volt, s a rózsaszín száj résztől a hegyéig spirális alakban keskenyedett. A falán finom, domborművű minta látszott. Ralph egy kis homokot rázott ki üreges belsejéből.

–..... úgy bőgött, mint egy tehén – mondta Röfi. – Valamiféle fehér kövei is voltak s egy madárkalitkája egy zöld papagájjal. A fehér kövekbe persze nem fújt bele, s azt mondta.....

Megállt, hogy lélegzetet vegyen, s megsimogatta Ralph kezében a csillogó kagylót.

– Ralph!

A szőke fiú ránézett.

– Ez jó lesz arra, hogy összehívjuk a többieket. Már úgy értem, egy gyűlésre. Ha ezt meghallják, akkor idejönnek.

Ralphra bámult.

– Erre gondoltál te is, mi? – kérdezte. – Amikor kihalásztad a kagylót a vízből?

Ralph hátrasimította szőke haját.

– A barátod hogy csinálta, amikor belefújt a kagylóba?

– Mintha bele akarna köpni – felelte Röfi. – Nekem a nénikém nem engedte meg az asztmám miatt. Azt mondta, hogy innét alulról kell fújni – tette hozzá, kidudorodó hasára mutatva. – Próbáld meg, Ralph! Hívd ide a többieket!

Ralph bizonytalanul a szájához illesztette a kagyló keskenyebb végét, s belefújt. Sziszegő hang jött ki a szájából, semmi több. Ralph letörülte ajkáról a sós vizet, újra belefújt, de a kagyló

hallgatott.

– Mondom, hogy úgy tett, mintha köpni akarna.

Ralph összecücsörítette száját, s levegőt nyomott a kagylóba, amely válaszképp egy halk altesti hangot eresztett ki. A két gyerek ezen jól elszórakozott. Ralph újra és újra belenyomta a levegőt a kagylóba, s közben mindketten nagyokat kacagtak.

– Mondom, hogy innét alulról fújta.

Ralph felkapta az ötletet, s ezúttal rekeszizmával fújta bele a levegőt. A kagyló felbődült. Mély, harsány hang szólalt meg a pálmák alatt, szétfutott az erdő útvesztőin, majd visszaverődött a hegy rózsaszín gránitjáról. A fákról felhőszerűen sűrű madárrajok röppentek fel, valami felvisített, és a bozótba menekült.

Ralph levette szájáról a kagylót.

– A kutya mindenit!

A kagyló harsogása után a hangja most úgy hatott, mintha suttogna. Újra szájához emelte a kagylót, nagyot lélegzett, belefújta. Ismét felharsant a kagyló, s amikor Ralph felerősítette a légnyomást, a hang hirtelen egy oktávval magasabbra ugrott, s metsző trombitahanggá vékonyodott, amely még áthatóbban szólt, mint az előbb. Röfi örvendő arccal valamit ordított, a szemüvege felcsillant. Madarak sivítottak, apró állatok menekültek a bozótba. Ralph lélegzete kihagyott, a hang újra leszállt egy oktávval, sóhajtássá halkult, csöndes fuvallattá.

A kagyló elhallgatott, csillogott, mint egy vaddisznóagyar. Ralph lihegett, arca elsötétedett az erőfeszítéstől, a sziget fölött a levegő megtelt madárkiáltásokkal és gyűrűző visszhangokkal.

– Fogadok, hogy ezt egy mérföldre is meghallani. Ralph újra lélegzethez jutott, egy sorozat rövid trombitahangot hallatott.

– Ni, már ott az egyik! – kiáltotta Röfi.

Körülbelül százméternyire egy gyerek tűnt fel a fövényparton, a pálmák alatt. Körülbelül hatéves, zömök, izmos kisfiú volt, szőke hajú, rongyos ruhájú, arcára vastag foltokban ragadt az elmázolt gyümölcsnedv. Látni való volt, hogy nemrég, érthető

okokból, leeresztette a nadrágját, s utána csak félig húzta vissza. A pálmateraszról leugrott a homokba, nadrágja lecsúszott a bokájára; kilépett belőle, s a móló felé ügetett. Röfi felsegítette. Ezalatt Ralph tovább fújta a kagylót, s az erdőből egyre több hang felelt rá. A kisfiú megállt Ralph előtt, s ragyogó arcát hátravetve, felnézett rá. Miután meggyőződött arról, hogy itt valami hasznos dolog történik, elégedett kifejezéssel arcán, egyetlen tiszta ujját, rózsaszín hüvelykujját hirtelen mozdulattal a szájába csúsztatta.

Röfi föléje hajolt.

– Mi a neved?

– Johnny.

Röfi halkán utánamormolta a nevét, majd hangosan átkiáltott Ralph felé, akit azonban, trombitájával lévén elfoglalva, szemlátomást nem érdekelt az ügy. A boldog élvezettől, hogy ekkora lármát csaphat, az arca kivörösödött, szíve majd szétvetette mellét és rajta feszülő ingét. Az erdőből a kiáltás mind közelebb nyomult.

Most már a fvény is megelevenedett. A több mérföld hosszú homokpart, amely' fölött láthatóan rezgett a hőség, leleplezte rejtett életét: a vastag, süket homokon át apró gyerekalakok indultak el a móló felé. Három csöpp gyerek, alig idősebbek Johnnynál, meglepetésükre közvetlen közelből bukkantak fel az erdőben, ahol eddig gyümölcsöt majszolgattak. Egy Röfivel egykorú, fekete hajú kisfiú a burgyingból mászott elő, felkapaszkodott a mólóra, s vidám mosollyal üdvözölte az egybegyűlteket. S egyre többen jöttek. Az ártatlan Johnny példájára leültek a kidőlt pálmafatörzsekre, s vártak. Ralph rövid, átható kürtszavakat hallatott kagylóján. 'Röfi ide-oda járkált a tömegben, neveket kérdezett, s homlokráncolva emlékeztetőbe véste őket. A gyerekek ugyanolyan szófogadóan engedelmeskedtek neki, mint a szócsöves férfiaknak. Némelyek közülük teljesen meztelenek voltak, s a kezükben hozták a ruhájukat, mások félcsupaszon ültek, vagy különféle iskolai szürke, kék vagy őzszínű zekékben, zubbonyokban. Némelyek jelvényeket vagy feliratokat viseltek, harisnyájukban és pulóverükben színes sávokat. A

zöld árnyékban, a kidőlt fatörzsek fölött mindenfelé fejek mozogtak, barna, szőke, gesztenyeszín, fekete, dióbarna, homokszín, egérszürke fejek, mocorgó, suttogó, gondolkodó fejek; csupa szem, mely Ralphot figyelte. Valami történt.

Azok a gyerekek, akik a parton jöttek feléjük, egyenként vagy párosával, akkor váltak láthatóvá, amikor átlépték a párás hőség és a közelebbi fővenypart választóvonalát. A tekintet elsőnek valamilyen fekete, denevérszerű tüneménybe ütközött, amely a homokban táncolt, s csak aztán vette észre a fölötte haladó testet. A denevér a gyerek árnyéka volt, amely a merőlegesen tűző nap alatt kis folttá zsugorodott a siető lábak között. Ralphnak még trombitálás közben sem kerülte el figyelmét az utolsó pár gyerektest, amely a rezgő, fekete árnyék kíséretében a mólóra ért. A két kerek fejű, szőszke fiú Ralph lába elé vetette magát, s mint két kutya rávigyorgott és lihegett. Ikrek voltak, a szem csak vonakodva, hitetlenül vette tudomásul a természetnek ezt a jókedvű dupla tréfáját. Egyszerre szedték a levegőt, egyszerre vigyorogtak, zömökek voltak és életerősek. Nedves ajkukat Ralph felé emelték; úgy tetszett, mintha nem jutott volna elég bőr az arcukra, szájukat nyitva tartották, vonásaik elmosódtak. Röfi feléjük hajtotta villogó szemüvegét, a rövid trombitahangok között hallani lehetett, amint hangosan elismétli nevüket.

– Sam, Eric, Sam, Eric.

Aztán megzavarodott, az ikrek a fejüket rázták, egymásra mutogattak, a tömeg körülöttük nevetett.

Végül Ralph abbahagyta a trombitálást, leült, feje térdére hanyatlott, a kagyló lecsüngő jobbában pihent. A visszhanggal együtt lassanként elhalt a nevetés is, csönd lett.

A part gyémántfényű ragyogásában valami feketeség mozgott. Ralph pillantotta meg elsőnek, s figyelő tekintetének állhatatossága végül is minden szemet a megjelölt irányba fordított. Aztán a tünemény a fényjátékból kilépett a világos körvonalú fővenypartra, s látni lehetett, hogy a feketeség nemcsak árnyékból,

hanem ruhából is áll. Egy csapat fiú volt, két sorban, nagyjából ütemesen meneteltek; már messziről feltűnt különleges öltözetük. Ingüket, rövid nadrágjukat, egyéb ruhadarabjaikat a kezükben hozták, de mindegyikük ezüst jelvénnel ellátott, négyszögletes fekete sapkát viselt. Testüket nyakuktól a bokájukig fekete köpeny takarta, amelynek bal melle fölött hosszúkás, ezüst kereszt csillogott, a nyakrész fodros gallérban végződött. A tropikus hőség, a leszállás, a hajsza enivaló után, s végül egy hosszú, izzasztó menetelés a fénytől izzó parton oly sötétre festette bőrüket, hogy arcuk egy-egy frissen mosott szilvára emlékeztetett. A csapat vezetője ugyanúgy volt öltözve, mint a többiek, azzal a különbséggel, hogy sapkajelvénye arany volt. Amikor csapata körülbelül tízméternyire ért a mólótól, egy vezényszót kiáltott, a fiúk lihegve, izzadva, megmeginogva hirtelen megálltak a vad fényáradatban. A vezér előrelépett, meg-meglibbenő köpenyében felkapaszkodott a mólóra, s napfénytől elvakított szemével belebámult az előtte elterülő áthatolhatatlan sötétségbe.

– Merre van az az ember a trombitával? Ralph megértette, hogy a fiút elvakította a nap.

– Itt nincs ember – mondta. – Itt csak én vagyok.

A fiú közelebb lépett, s felvetett fejével Ralphra bámult. Úgy látszik, a szőke hajú fiú látványa, az ölében heverő kagylóval nem elégítette ki. Köpenyét meglebbentve, hirtelen sarkon fordult.

– Egyszóval itt nincs hajó?

Meg-meglibbenő köpenye alatt a teste szikár, csontos volt, fekete sapkája körül a haja vörös. Gyűrött, szeplős arca csúnya volt, de okos. Világoskék szeme villogott az arcában, csalódottan, ingerülten, kitorésre kész, lappangó dühvel.

– Itt nincs felnőtt? Ralph a hátának felelt.

– Nincs. Most itt gyűlés lesz. Gyertek, tartsatok velünk!

A köpenyeges fiúk kettős sora bomladozni kezdett. A magas fiú rájuk förmedt.

– Kórus, állj!

A gyerekek fáradtan, de engedelmesen újra felsorakoztak, a

két sor ide-oda ingadozott a fényben. De már néhány bátortalan tiltakozó szó is felhangzott.

– De Merridew!..... Merridew, kérlek, nem lehetne.....

Aztán az egyik fiú hirtelen arccal előre a homokba bukott, s a sor végképp felbomlott. Felcipelték az elesett fiút a mólóra, s ott a földre fektették. Merridew beszűkült szemmel maga elé nézett, s jobb híján belenyugodott a helyzetbe.

– Rendben van. Üljetek le! Hagyjátok békén!

– De Merridew!

– Ez mindig elájul, ha kell, ha nem – mondta Merridew. –

Elájult Gibraltárban meg Addisban, meg a hajnali zsolozsmán is a főkántor szeme láttára.

Ez az utolsó emlék egy kis röhögést váltott ki az énekkarból, amelynek tagjai, mint megannyi nagy fekete madár, már az összevissza heverő rönkökön tollászkodtak, onnét figyelték érdeklődve Ralphot. Röfi ezúttal nem érdeklődött a nevek után, az egyenruhák lenyűgöző látványa, s az ellentmondást nem tűrő tekintély Merridew hangjában szemlátomást megfélemlítette. Ralph mellé húzódva, a szemüvegével foglalatoskodott.

Merridew Ralph felé fordult. – Nincsenek itt felnőttek?

– Nincsenek.

Merridew is leült egy fatörzsre, s körülhordozta tekintetét a gyülekezeten.

– Akkor magunknak kell gondoskodnunk magunkról mondta.

Röfi, aki Ralph mellett biztonságban érezte magát, félénken megszólalt:

– Ralph azért hívta össze a gyűlést – mondta –, hogy elhatározhassuk, mi a teendő. A neveket már tudjuk. Ez itt Johnny. Azok ketten ott..... azok ikrek, Sam és Eric. Melyik is Eric?..... te? Nem, te Sam vagy.....

– Én vagyok Sam.....

–..... én meg Eric.

– Jobb is volna – vélte Ralph –, ha mind megmondanók a nevünket. Engem Ralphnak hívnak.

– Most gyűjtik össze a neveket – mondta Röfi. – Épp azon voltunk.....

– Ez így gyerekesség – mondta Merridew. – Miért volnék én Jack? Merridew vagyok.

Ralph gyorsan feléje fordult. Megérezte: ez a fiú tudja, hogy mit akar.

– Aztán – folytatta Röfi – ez a fiú itt..... de ezt elfelejtettem.....

– Sokat jár a szád, gömböc – mondta Jack Merridew. – Csukd be!

Nevetés hallatszott.

– Nem Gömböc a neve! – kiáltotta Ralph. – Röfi az igazi neve.

– Röfi!

– Röfi!

– Jaj, Röfi!

Viharos nevetés hallatszott, még a legkisebbek is belesikoltoztak. Egy pillanatra a gyerekek a kölcsönös rokonszenv szoros áramkörébe záródtak, amelyen Röfi kívül maradt; pipacsvörösre válva lehajtotta fejét, s újra megtisztogatta szemüvegét.

Aztán a nevetés lassanként elhalkult. A gyerekek sorban megmondták a nevüket. Az énekkar tagjai között nagyságban Jack után közvetlenül Maurice következett, egy széles vállú, örökké vigyorgó gyerek. Egy vékony, törékeny termetű, alamuszi fiú is volt köztük, akit senki sem ismert, s aki szinte szenvedélyes hévvel őrködött egyénisége benső titka fölött; Rogernek hívják, mormolta, aztán újra elnémult. Bill, Robert, Harold, Henry..... Az imént elájult fiú is felült, hátát egy pálmafának támasztva, halovány arccal Ralphra mosolygott, s közölte, hogy Simonnak hívják.

Jack megszólalt.

– Most el kell határoznunk – mondta –, hogy miképp

szabadulunk innét.

Zúgás támadt. Henry, az egyik kisebb gyerek közölte, hogy haza akar menni.

– Csönd! – mondta Ralph szórakozottan. Felemelte a kagylót. – Ügy vélem, első dolgunk az legyen, hogy vezért válasszunk, aki elhatározza a tennivalókat.

– Vezért! Vezért!

– Nekem kell vezérnek lennem – mondta Jack egyszerű gőggel –, mert én vagyok a kórusvezető s az első énekes. A magas cet is ki tudom vágni.

Újabb zúgás.

– Hát akkor..... – mondta Jack.

Egy pillanatig habozott. Roger, a sötét bőrű fiú, végre megmozdult.

– Szavazzunk!

– Ügy van, szavazzunk!

– Szavazzunk, hogy ki legyen a vezér!

– Szavazzunk!

Ez a játék majd oly mulatságos volt, mint a kagyló. Jack épp tiltakozni akart, amikor egyszerre kiderült, hogy a vezérválasztás közhangulata időközben megfordult: a tömeg közfelkiáltással Ralphot óhajtotta vezérének választani. A fiúk közül egyik sem tudta volna megokolni elhatározását; ami értelmes dolog eddig történt, azt Rőfinek köszönhatték, s vezérnek nyilvánvalóan Jack látszott a legrátermettebbnek. De Ralph körül, ahogy a pálmafa tönkjén üldögélt, valamilyen különös csönd sűrűsödött, amely kijelölte szerepére; magas termete, vonzó arca is hozzájárult, s homályosan, de annál behatóbban a kagyló! Az a lény, amely ezt megszólaltatta, s aztán térdén himbálva a szép, kényes játékot, nyugodtan megvárta, amíg valamennyien össze nem gyűlnek, ennek a különös lénynek külön helye volt közöttük.

– Az, akinél a kagyló van!

– Ralph! Ralph!

– Az a trombitás legyen a vezér!

Ralph felemelt kezével csöndet parancsolt.

– Rendben van! Jacket meg ki akarja vezérnek?

Az énekkar tagjai tompa engedelmisséggel felemelték kezüket.

– S engem?

Az énekkar tagjain s Röfin kívül mindenkinek a keze azonnal a magasba lendült. Aztán Röfi is kelletlenül felemelte a magáét.

Ralph számolt.

– Akkor én *vagyok* a vezér.

Körös-körül a fiúk egyszerre tapsolni kezdtek. Még a kórus is tapsolt. Jacknek a megaláztatástól kigyulladt az arca, szeplői elfakultak. Felugrott, majd hirtelen meggondolta magát, s újra leült, körülötte még zúgott a levegő. Ralph ránézett. Szerette volna valamivel megajándékozni.

– A kórus persze a tiéd.

– Az lesz a hadsereg.....

– Vagy vadászok.....

– Lehetnek.....

A vörösség leolvadt Jack arcáról. Ralph újra csöndet kért.

– Tehát Jack felelős az énekkarért, ők lesznek..... Te mit akarsz, mik legyenek?

– Vadászok.

Jack és Ralph szemérmesen egymásra mosolygott, látni való volt, hogy megkedvelték egymást. A többi fiú lármás, mohó beszélgetésbe kezdett.

»Jack felállt.

– Kórus, figyelj! Le lehet vetni a cuccot.

Mintha az osztályteremből szabadulnának, az énekkarosok felálltak, fecsegni kezdtek, köpenyeiket a fűre rakták, egymás fölé. Jack a magáét a fatönkre fektette, Ralph mellé. Átizzadt, sűrű sortja a testére tapadt. Ralph elismerően nézte, s Jack, amikor elkapta pillantását, rögtön meg is magyarázta:

– Fel akartam mászni a dombra, megnézni, hogy köröskörül mindenütt víz van-e. De aztán a kagylód visszahívott.

Ralph elmosolyodott, majd annak jeléül, hogy csöndet kér, felemelte a kagylót.

– Mindenki ide figyeljen! Időre van szükségem, hogy kigondoljam, mik a tennivalók, ezt most itt kapásból nem tudom eldönteni. Ha ez nem sziget, akkor lehet, hogy egyből ki tudnak menteni, tehát most elsőnek azt kell eldönteni, hogy sziget-e vagy nem. Mindenki maradjon itt, várjon türelmesen, senki el ne lógjon. Hárman közülünk expedícióra indulunk..... azért csak hárman, mert ha többen mennénk, az emberek elkeverednének s elveszítenék egymást..... Egyszóval hárman nekiindulunk most, s megnézzük, mi a helyzet. Én megyek, meg Jack, meg..... meg.....

Szemügyre vette a körben kínálózó, mohó arcokat. Választékban nem volt hiány.

– Meg Simon.

A Simon körül ülő fiúk kuncogtak, Simon felállt, ő is elnevette magát. Most, hogy magához tért ájulásából, s arca kiszínesedett, mozgékony, inas, eleven kis gyerekek látszott, a szeme élénken villogott egyenes szálú, sima hajának sátra alatt, amely vastagon, feketén lógott homlokába.

Ralph felé biccentett.

– Megyek.

– Én is.....

Jack egy jókora bicskát kattintott fel a háta mögött, s belevágta egy fatörzsbe. A penge egy ideig zümmögött, majd elhallgatott.

Röfi megrándult.

– Én is megyek. Ralph feléje fordult.

– Nem való vagy te erre a munkára – mondta.

– Mindegy.....

– Nincs szükségünk rád – mondta Jack határozottan. Elegen vagyunk hárman.

Röfinek megvillant a szemüvege.

– Vele voltam, amikor megtaláltuk a kagylót. Vele voltam, amikor még senki sem volt itt.

De Jack és a többiek nem figyeltek rá. A fiúk szétszéledtek. Ralph, Jack és Simon leugrott a mólóról, s a fürdőmedencét maga mögött hagyva, elindult a parton. Röfi mögöttük baktatott.

– Ha közrefogjuk Simont – mondta Ralph Jacknek –, akkor átbeszélhetünk a feje fölött.

Lépésben meneteltek. Ez annyit jelentett, hogy Simonnak időnként duplát kellett lépnie, hogy egy sorban maradjon a másik kettővel. Aztán Ralph hirtelen megállt, s hátrafordult Röfi felé.

– Figyelj csak ide! – mondta.

Jack és Simon úgy tett, mintha semmit sem venne észre, továbbmentek.

– Nem jöhetsz velünk – mondta Ralph.

Röfi szemüvegét újra befutotta a pára, ezúttal a megaláztatástól.

– Megmondtad nekik. Pedig megkértelek, hogy ne szólj. Elpirult, a szája remegett.

– Megmondtam, hogy nem akarom.....

– Miről beszélsz, az ég áldjon meg? – kérdezte Ralph.

– Arról, hogy Röfinek hívjanak. Mondtam, hogy semmit sem bánok, ha nem neveznek Röfinek, s megkértelek, hogy ne áruld el nekik, s erre fogod magad, s egyből megmondod.....

Csönd lett. Ralph most megértette Röfit, s látta, hogy meg van bántva, s meg van alázva. Egy ideig habozott, hogy mentegetőzzék-e, vagy pedig tetézzé meg a sértést.

– Röfi jobb, mint Gömböc – mondta végül is a született vezér közvetlenségével. – Egyébként sajnálom, hogy megbántottalak. Most pedig eriggy vissza, Röfi, és szedd listába a neveket, az most a dolgod. Viszlát!

Megfordult s utánairamodott a másik kettőnek. Röfi állva maradt, a méltatlankodás pírija lassan eltűnt arcáról. Aztán visszament

a mólóra.

A három fiú vidáman menetelt a homokban. Apály volt, s a part a felsodort hínárral lábuk alatt majd oly keményen kopogott, mint egy kitaposott ösvény. A tájékat s vele együtt személyüket is valamilyen varázslatos fény szórta be, amelyet minden ízükben éreztek, és ez az érzés boldoggá tette őket. Egymás felé fordulva, izgatottan nevetgéltek, fecsegték, egyik sem hallgatott a másikra. A levegő is ragyogott. Ralph, aki hirtelen szemben találta magát azzal a feladattal, hogy mindezt lefordítsa valamilyen érthető magyarázatra, tótágast állt, de felbukott. Mindannyian nevettek. Simon féltéken megsimogatta Ralph karját; erre újra nevetniük kellett.

– Gyerünk – mondta Jack –, mi most felfedező úton vagyunk.

– Elmegyünk a sziget végére – mondta Ralph –, s ott befordulunk a sarkon.

– Már ha ez sziget.....

Most, késő délután, a levegő délibábjátékai lassanként megritkultak. A fiúk ki is jutottak a sziget végére, amelyet a varázslat szemmel láthatóan megkímélt: közérthető formája és jelentése volt. A megszokott összevissza dzsungelnégyszög nagy sziklafokban végződött, amely messze kinyúlt a lagúnába. Tengeri madarak fészkeltek rajta.

– Mint a cukordísz egy rózsaszín tortán – mondta Ralph.

– Nem lehet befordulni a sarkon – mondta Jack –, mert nincs sarok. Csak ez a félkör alakú hajlat..... arrébb meg már sokkal meredekebbek a sziklák.

Ralph tenyerével beárnyékolta szemét, s végigtekintett a hegy felé emelkedő sziklák csipkés körvonalain. A partnak ez a része közelebb volt a hegyhez, mint bármi, amit eddig láttak.

– Megpróbáljuk, s innét mászunk fel a hegyre – mondta. – Gondolom, ez lesz a legkönnyebb út. Itt kevesebb a dzsungel, s több a rózsaszín szikla. Gyerünk, fiúk!

A három gyerek nekiveselkedett. Valamilyen ismeretlen erő

úgy dobálta s rakta fel a sziklatömböket, hogy rézsút dültek egymásra, gyakran gúlaszerűen keskenyedve, ahogy' egymás hegyen-hátán felfelé kapaszkodtak. A leggyakrabban megismétlődő ábra egy rózsaszín szirt volt, rajta ferdén elhelyezett tömb, majd újra egy szirt s azon újra egy tömb; a rózsaszín tömeg, mint valami kiegyensúlyozott sziklából álló óriási kazal emelkedett ki az erdő összevissza csavarodó, egymásra hurkolódó futónövényeinek lidérces álmából. Ott, ahol a rózsaszín szirtok kiemelkedtek a talajból, itt-ott csigamenetben kanyarodó szűk ösvények futottak. Jární is lehetett rajtuk, mélyen elmerülve a növénytengerben, arccal a sziklák felé.

– Ki csinálta ezeket az ösvényeket?

Jack lefékezett, az izzadságot törülgetve homlokáról. Ralph lihegve megállt mellette.

– Emberek? Jack a fejét rázta.

– Állatok?

Ralph a fák közt lapuló sötétségbe bámult. Az erdő megrezzent körülöttük.

– Gyerünk!

A kúszás a sziklák meredélyeire aránylag könnyebb volt, mint amikor alá kellett bukniuk az őserdő bozótjába, hogy megtalálják a legközelebbi ösvényt. A kúszónövények gyökerei és *szárai* itt úgy összebogozódtak, hogy valósággal eleven, hajlékony varrótűvé kellett válniuk, hogy átfűzzék magukat rajta. A barna talajon és a sűrű lombzaton olykor áthulló fényfoltokon kívül csak a hegyoldal emelkedő irányzata mutatta az utat: melyik indakábelekkel kitöltött lyuk fekszik magasabban a másikonál.

Lassan bár, de azért csak előrejutottak.

A kúszónövények közé falazva, eddigi útjuk talán legnehezebb pillanatában, Ralph csillogó szemmel társai felé fordult.

– Klassz – mondta.

– Boszorkányos.

– Óriási.

Boldogságuk oka éppenséggel nem volt kézenfekvő. Mind a

hárman kimerültek, piszkosak voltak, lihegtek a hőségtől. Ralphot csúnyán összekarmolták a tüskék. A combvastagságú indák csak vékony alagutakat engedélyeztek a továbbjutásra. Ralph kísérletképp elrikkantotta magát, némán hallgatták a tompa visszhangokat.

– Ez igazi felfedező út – mondta Jack. – Akármibe fogadok, hogy itt még senki sem járt.

– Fel kellene térképezni a vidéket – mondta Ralph. Csakhogy nincs papírunk.

– Fahéjba lehetne belekarcolni – mondta Simon –, aztán valami feketét beledörzsölni.

A sötétségben újra felcsillant az egyetértő szemek ünnepélyes boldogsága.

– Klassz!

– Óriási!

Sajnos, arra nem volt hely, hogy az ember tótágast álljon.

Ralph, hogy némiképp jelezze felindulásának hőfokát, úgy tett, mintha le akarná ütni Simont; a két fiútest csakhamar ide-oda hullámozó, boldog csomóvá gyűrődött a sűrű sötétben.

Amikor szétváltak, Ralph szólalt meg elsőnek.

– Most aztán gyerünk! – mondta.

A legközelebbi sziklaszirt rózsaszín gránitja valamivel messzibb esett a dzsungel kúszónövényeitől és fáitól, úgyhogy aránylag kényelmesen ügethettek a kanyarodó ösvényen. Ez egy ritkább erdőbe vezetett, amelyből itt is, ott is már a nyílt tengerre is ki lehetett látni. S ahogy ritkultak a fák, megjelent a nap, s néhány perc alatt felszárította a sötét, páras hőségben átnedvesedett ruhájukat. A fiúk hol süppedő vízmosásokon, hol éles kövekből álló görgetegeken talpaltak keresztül.

– Oda nézz! Oda nézz!

A szigetnek ezen a végén az összezúzott sziklák magas gúlákat és kéményeket emeltek az ég felé. Ahogy Jack önkéntelenül nekitámaszkodott az egyiknek, ez halkan csikordulva megmozdult.

– Gyerünk!

De ez a “gyerünk” ezúttal nem azt jelentette, hogy “gyerünk fel a csúcsra!” A hegy meghódítására még várni kellett, amíg a fiúk el nem fogadják a szikla kihívását. Ez körülbelül akkora volt, mint egy kisebbfajta autó.

– Nyomás!

Előre, hátra, egyenletes ütemben.

– Nyomás!

Tágítsd ki az inga mozgását, tágíts, tágíts!..... lódítsd ki az egyensúlyból..... nyomd meg!..... tágíts!..... tágíts!

– Nyomás!

A nagy szikla megingott, szinte lábujj hegyen egyensúlyozott egy pillanattal, aztán úgy határozott, hogy nem billen vissza, megindult, elzuhant, megfordult a tengelye körül, és zúgva átbukott a levegőn, mély lyukat vágva az erdő kupolájába. Madarak és visszhangok szálltak fel nyomában, fehér és rózsaszín por csavarodott fel a légbe, lejjebb az erdő megrázkódott, mintha valami szörnyeteg vágatott volna át rajta. Aztán a sziget újra elcsendesedett.

– Klassz!

– Mint egy bomba!

– Huj! Huj!

Teljes öt percig tartott, amíg meg tudtak válni diadaluk színhelyétől. De végül is elindultak.

Ezek után már könnyű volt az út fel a csúcsra. Amikor az utolsó szakaszhoz értek, Ralph megállt.

– A kutyafáját!

Egy kör alakú vagy félkör alakú völgykatlannak a peremén álltak. A hegyoldalba vájt katlan tele volt kék virággal, valamilyen virágba borult hegyi növényvel, amelynek füzerei túlcsordultak a katlan peremén, és bő áramlással lebukfenceztek az erdő kupolája fölé. A levegő telítve volt fel-le szálló, ide-oda röpködő pillangókkal.

A katlanon túl emelkedett a hegy négyszögletes teteje. Néhány perc múlva felértek.

Már előzőleg is sejtették, hogy szigeten vannak; a rózsaszín

sziklák között kúszva, alattuk a tengerrel, fölöttük a levegő kristálytömbjével, ösztönszerűen érezték, hogy a tenger teljesen körülfogja őket. De az utolsó szó kimondásával illő volt várni, amíg fel nem érnek a csúcsra, és meg nem pillantják maguk körül az óceán kör alakú látóhatárát.

Ralph társai felé fordult. – Ez mind a miénk!

A szigetnek nagyjából csónak alakja volt, az innenső végén egy kis púppal, amely mögött a dzsungel lejtősen ereszkedett a partig. Mindkét oldalán sziklaszirtek, zátonyok, magas fák s egy meredek omladék vonalai szegélyezték, arrébb, a csónak hosszában egy fákkal benőtt szelídebb domboldal futott, itt-ott egy kis rózsaszín márványmintával; e mögött terült el sötétzölden a sziget őserdővel belepert síksága, amely megint csak egy rózsaszín farkokban végződött. Ott, ahol a sziget végképp beleolvadt a tengerbe, egy másik sziget nézett vele farkasszemet, magányos szikla, amely mint egy merész, rózsaszín erődítmény emelkedett ki a vízből.

A gyerekek ezt mind gondosan szemügyre vették, aztán a nyílt tenger felé fordították tekintetüket. Magas hegycsúcson álltak, s a késő délután fényében a légtükrözés már elvesztette erejét, éles körvonalakkal váltak ki a tárgyak.

– Az ott zátony..... korallzátony. Láttam már ilyen képeket.

A zátony nemcsak a szigetnek azt az oldalát fogta körül, mintegy mérföldnyi távolságban a parttól, amelyet a fiúk magukban már a “mi partunk”-nak neveztek; úgy festett, mintha valamilyen óriás meg akarta volna mintázni a szigetet, egy hajlékony krétavonalat rajzolva körülötte a vízbe, de aztán elfáradt, s abbahagyta a munkát. A korallon innét pávakék volt a víz, mindenféle vízinövényekkel és sziklával, mint egy akvárium, a túloldalán sötétkéken ragyogott a nyílt tenger. A nekiszaladó dagály hosszú tajtéksávokkal cifrázta körül a zátonyt, az embernek az volt az, érzése, mint. ha a csónak lassan hátrafelé siklana.

Jack lefelé mutatott.

– Ott szálltunk le.

A szirteken és zátonyokon túl a fák között jól kivehető rés nyílt, kidöntött, összezúzott fatörzsekkel, a nyiladék és a tenger között egy keskeny pálmafaliget húzódott. S ott volt a lagúnába beékelődve a móló is, rajta a hangyaszerű, apró, mozgó alakokkal.

A kopár hegycsúcsról, ahol álltak, Ralph kanyargó vonalat húzott ujjával lefelé a lejtőn, egy vízmosás medrén, virágokon át egészen a szikláig, ahol a nyiladék kezdődött.

– Ez a legrövidebb út vissza.

Csillogó szemmel, nyitott szájjal, diadalmasan élvezték a birtoklás örömét. Szárnyaltak, barátok voltak.

– Nincs sehol füstölgő, falusi kémény, se csónak – mondta Ralph bölcsen. – Később majd utánajárunk a dolognak, de azt hiszem, a sziget lakatlan.

– S majd élelmiszert is szerzünk! – kiáltotta Jack. – Vadászni fogunk..... mindenfélét, amíg csak el nem jönnek értünk.

Simon felváltva hol az egyikre, hol a másikra nézett; nem szólt egy szót sem, de oly szenvedélyes helyesléssel bólintott, hogy a hosszú haja előre-hátra lobogott, az arca sugárzott boldogságában.

Ralph most a sziget másik végét vette szemügyre, amelyet nem kerített be zátony.

– Ez meredekebb – mondta Jack.

Ralph öblös, merítő mozdulatra gömbölyítette a tenyerét.

– Azt a kis ligetet ott – mondta –, azt a hegy emelte fel. A hegynek minden kiszögellése fákat és virágokat emelt az ég felé. Aztán hirtelen megrezzent az erdő, megvonaglott, megszólint. A sziklavirágok kiterített kék lepedői meglebbentek, hűvös szél vágott a fiúk arcába. Ralph kitárta karjait.

– Ez mind a miénk.

Nevettek, ugráltak, kiáltoztak a hegyen.

– Éhes vagyok – mondta Simon.

Simon éhségéről a másik kettőnek is eszébe jutott, hogy éhes.

– Gyerünk – mondta Ralph. – Most már tudjuk, amit meg

akartunk tudni.

Lemásztak egy sziklás lejtőn, virágok közé jutottak, aztán fák közé. Itt megállapodtak egy ideig, és kíváncsian szemügyre vették a sűrű bozótost körülöttük.

Simon szólalt meg elsőnek.

– Mint a gyertyák – mondta. – Nagy köteg gyertyák.

Gyertyabimbók.

A bokrok sötétzöldek s illatosak voltak, bimbóikat mintha zöld viaszból öntötték volna, egyenesen meredeztek a nap felé. Jack késével belevágott az egyikbe, a leve rájuk fröcskölt.

– Gyertyabimbók!

– Azért nem lehetne meggyújtani őket – mondta Ralph –, pedig olyanok, mint a gyertyák.

– Zöld gyertyák – mondta Jack megvetően. – Nem ehetők.

Gyerünk tovább!

A zöld erdőnek még az elején voltak. Fáradtan baktattak egy keskeny ösvényen, amikor meghallották a zajt: valamilyen vékony visítást, s utána paták kemény koppanását az ösvényen. S ahogy továbbhaladtak, a visítás mindjobban felerősödött, őrjöngésében már a dobhártyákat szaggatta. Egy kis malacra akadtak, amely belegabalyodott a kúszónövények vastag függönyébe, s vakrémületében eszeveszetten rángatózott a rugalmas indák között. Vékony hangja volt, hegyes, mint a tű, s egy pillanatra sem hallgatott el. A három fiú előrerohant, Jack egy széles mozdulattal újra kirántotta kését. Karját magasra emelte. Aztán néhány pillanatnyi szünet következett, keskeny rés az időben, a kis malac tovább visítózott, az indák tovább rángatóztak, s a csontos kar végén tovább villogott a kés. A szünet épp csak annyi ideig tartott, hogy megérthessék, milyen szörnyűséget jelentene, ha a kar lesújtana. Aztán a malac kiszabadult az indák közül, s alábukott a burgyingban. A három fiú egymásra nézett, majd a rémület színpadára meredtek. Jack arca mézsfehér volt szeplői alatt. Észrevette, hogy felemelt kezében még mindig ott a kés, gyorsan leejtette karját, s a kést

visszakattintotta hüvelyébe. Aztán mind a hárman szégyenkezve elnevettek magukat, s visszakapaszkodtak az ösvényre.

– A helyet kerestem – mondta Jack –, azt néztem egy pillanatig, hogy hol szúrjak bele.

– Disznót vágni kell – mondta Ralph vadul. – Ügy is szokták mondani, hogy: disznóvágás.

– Az ember elvágja a torkát, hogy kiengedje a vérét *magyarázta* Jack –, különben nem lehet megenni a húsát.

– Hát miért nem vágta el?

Mind a hárman nagyon jól tudták, hogy miért nem vágta el: mert elképzelhetetlenül szörnyű dolog lett volna lesújtani a késsel, s élő húsba vágni vele..... elképzelhetetlenül szörnyű lett volna a vér látványa.

– Már készültem rá – mondta Jack. A másik kettő előtt járt, tehát nem láthatták az arcát. – Csak az alkalmas helyet kerestem. Legközelebb.....

Újra felkattintotta kését, s belevágta egy fatörzsbe. Legközelebb már nem ismer könyörületet. Vadul szétnézett maga körül: van-e, aki ellent mer mondani? Aztán újra kijutottak a napfényre, s most egy ideig azzal voltak elfoglalva, hogy gyümölcsöt szedtek, buzgón eszegették; közben elérték a nyiladékot, s mentek tovább a móló és a rajta összegyűlt nép fele.

MÁSODIK FEJEZET

TÚZ A HEGYEN

Mire Ralph befejezte a kürtölést, a tömeg már újra összegyűlt a mólón. De azért volt valami különbség a mostani és a reggeli gyűlés között. A délutáni nap most a móló túlsó oldaláról tűzött a gyerekekre, akiknek nagyobb része későn vette észre, hogy megégette őket a nap, s most gyorsan magára kapkodta ruháját. Az énekkar azonban, mely most észrevehetőleg már nem különült el annyira, félredobta köpenyeit.

Ralph egy kidőlt fatönkre ült, baljával a nap felé. Jobbján állt a kórus zöme, balján azok a nagyobb fiúk, akik a kiürítés előtt még nem ismerték egymást, előtte a kisebb gyerekek kuporogtak a fűben.

Csönd. Ralph térdére fektette a nagy vaj- és rózsaszín kagylót, egy hirtelen támadt szellő fénnel szórta be a mólót. Még nem határozott, hogy ülve marad-e vagy állva. Bal felé nézett, a fürdőmedence irányába. Röfi a közelében ült, de nem sietett segítségére.

Megköszöri a torkát.

– Nos – mondta.

S egyszerre csak azon vette magát észre, hogy folyékonyan tud beszélni, könnyűszerrel el fogja mondani azt, amit a tábor tudomására akar adni. Végigsimított szőke haján.

– Szigeten vagyunk – mondta. – Fent jártunk a hegytetőn, s megállapítottuk, hogy körös-körül mindenütt víz van. Nem láttunk sem házakat, sem füstöt, sem lábnyomokat, sem csónakot, sem embert. Lakatlan szigeten vagyunk, senki nincs itt rajtunk kívül.

Jack közbevágott.

– De azért hadseregre mégis szükség van..... mármint vadászokra..... Tudniillik malacokra kell vadászni.....

– Mert malac van a szigeten.

Mind a hárman azon voltak, hogy valami képet adjanak arról az eleven, rózsaszínű valamiről, amely a kúszónövények között kapálódzott.

– Láttuk.....

– Visítózott.....

– Aztán meglógott.....

– Mielőtt megölhettem volna..... de legközelebb!

Jack belevágta kését egy fatörzsbe, s kihívóan körbenézett.

A gyerekek újra elcsöndesedtek.

– Látni való tehát – mondta Ralph –, szükségünk van vadászokra, akik húst szereznek nekünk. Aztán van itt még valami.....

Felemelte térdéről a kagylót, és szemügre vette maga körül a napégette arcokat.

– Itt nincsenek felnőttek. Tehát magunknak kell gondoskodnunk magunkról.

A nép egy kicsit zümmögött, aztán újra elhallgatott.

– S még valami. Nem beszélhetünk valamennyien egyszerre.

Be kell vezetni a kézfelemelést, ahogy az iskolában szokás.

Arca elé emelte a kagylót, s mogulé újra körülnézett.

– S aki jelentkezik, annak odaadom a kagylót.

– A kagylót?

– Ezt itt kagylónak nevezik – magyarázta Ralph. – Aki legközelebb szólásra jelentkezik, annak adom oda. Magánál tarthatja, amíg beszél.

– De hát.....

– Ide figyelj.....

– S akkor nem szabad félbeszakítani. Csak nekem. Jack talpra ugrott.

– Törvényeket fogunk hozni! – kiáltotta izgatottan. Rengeteg törvényt. S ha valaki megszegi őket.....

– Huj, huj!

– A kutya mindenit!

– Nyomás!

– Éljen!

Ralph érezte, hogy a kagyló elkerült az öléből. Röfi állt mellette, a nagy vaj szín kagylót ringatva..... s a kiáltás lassanként elült. Jack, aki még mindig állt, bizonytalanul nézett Ralphra; ez rámosolygott, s tenyerével megveregette a fatörzset. Jack leült. Röfi levette szemüvegét, s mialatt az ingéhez dörzsölte, hunyorogva körülnézett.

– Miért vágtok Ralph szavába? Nem mondhatja el a legfontosabbat.

Hatásos szünetet tartott.

– Ki tud arról, hogy mi itt vagyunk?

– Tudják a repülőtéren.

– Meg a szócsöves ember.....

– A papám is tudja. Röfi feltette szemüvegét.

– Senki sem tudja, hogy hol vagyunk – mondta. Elsápadt, a lélegzete kihagyott. – Talán tudják, hogy hova indultunk, de az sem bizonyos. De hogy most hol vagyunk, azt semmiképp sem tudják, mert nem oda érkeztünk, ahova elindultunk. – Egy ideig még a fiúkra bámult, aztán megfordult, leült. Ralph kivette kezéből a kagylót.

– Épp erről akartam beszélni – mondta –, amikor ti..... amikor ti..... – Szembenézett a figyelő arcokkal. – A repülőgépet lelőtték és kigyulladt. Senki sem tudja, hogy hol vagyunk. Lehet, hogy sokáig kell majd itt maradnunk.

Olyan csönd támadt, hogy hallani lehetett Röfi felziháló, majd kihagyó lélegzetét. A hanyatló nap bedőlt a fák alá, s aranyfényével behintette a móló nagyobbik felét. A lagúnán a kis fuvallatok, amelyek eddig úgy forogtak, mint macskakölykök a farkuk körül, hirtelen utat találtak a fák között, s benyomultak az erdőbe. Ralph hátrasímitott egy homlokába lógó szőke haj tincset.

– Lehet, hogy sokáig kell itt maradnunk.

Senki sem felelt. Ralph váratlanul elmosolyodott.

– De ez klassz sziget – mondta. – Jack, Simon meg én fent jártunk a hegyen. Pazar volt. Van enni- meg innivaló, meg.....

–..... sziklák.....

–..... kék virágok.....

Röfi, aki időközben valamennyire összeszedte magát, a Ralph ölében heverő kagylóra mutatott, Jack és Simon rögtön elhallgatott. Ralph folytatta.

– Tehát amíg várunk kell, itt jól el fogjuk tölteni az időt.

Széles karmozdulatokkal beszélt.

– Olyan ez, mintha könyvben olvasná az ember. A nép újra kiáltozni kezdett.

– A Kincses Sziget.....

– Robinson szigete.....

– A Korallsziget..... Ralph intett a kagylóval.

– Ez a mi szigetünk – mondta. – Nagyon jó sziget. Amíg a felnőttek el nem jönnek értünk, jól fogunk itt szórakozni.

Jack a kagyló felé nyúlt.

– Malacok is vannak – mondta. – Meg ennivaló, meg fürödni is lehet..... ott feljebb egy kis folyóban..... minden van itt. Talált valaki még más is?

Visszaadta Ralphnak a kagylót, s leült. Úgy látszik, más senki sem talált.

Az idősebb fiúk csak attól figyeltek fel a gyerekekre, hogy ellenállt. Egy csomó apró fiú lökdöste maga előtt, látszott rajta, hogy nem akaródzik neki előrejönni. Furcsa kis tökmag volt, körülbelül hatsztestendős, arcán szederszínű anyajeggyel. Most ott állt, kissé meggörnyedve a nyilvánosság rikító fényétől, lábujjával a fűvet piszkálta. Halkan motyogott maga elé, majdhogy sírva nem fakadt.

A többi apró fiú, sugdosódva, de komor arccal Ralph felé lökdöste.

– Rendszerben van – mondta Ralph. – Gyere ide! A gyerek rémülten nézett körül.

– Beszélj!

A gyerek a kagyló felé nyúlt, amire a gyülekezet harsogó nevetésben tört ki; a gyerek nyomban visszarántotta a kezét, és sírva

fakadt.

– Hadd vegye el a kagylót! – kiáltotta Röfi. – Hadd vegye el!

Ralph végül is rábírta, hogy megfogja a kagylót, de addigra a röhögés szele elfújta a gyerek hangját. Röfi melléje térdelt, egyik kezével a nagy kagylón, meghallgatta, majd továbbadta, amit a gyerek motyogott.

– Azt akarja tudni – tolmácsolta –, hogy mihez fogsz kezdeni a kígyó-izével.

Ralph nevetett, a többiek is vele. A kisfiú még dacosabb, zárkózottabb lett.

– No, beszélj arról a kígyó-izéről!

– Most azt mondja, hogy valami állat volt.

– Állat?

– Valami kígyó-izé. Óriási nagy. Ő maga látta.

– Hol?

– Az erdőben.

Az ide-oda futkosó szelek s a lenyugvó nap egy kis hűvösséget engedélyeztek most itt a pálmák alatt. A fiúk megéreztek, nyugtalanul izegtek-mozogtak.

– Ekkora kis szigeten nem élnek kígyó-izék – magyarázta Ralph nyájasan. – Azok csak nagy országokban fordulnak elő, Afrikában meg Indiában.

Mormogás. A fejek komolyan bólingattak.

– Azt mondja, hogy az az állat a sötétben mászott.

– Sötétben? Akkor nem láthatta. Nevetés, éljenzés.

– Hallottátok? Azt mondja, hogy sötétben látta.....

– Azt állítja, hogy igenis látta. Jött, aztán elment, aztán megint előjött, és fel akarta őt falni.....

– Álmodott.

Ralph nevetve körülnézett az arcok gyűrűjében, vajon helyeselnek-e. A nagyobb fiúk szemlátomást egyetértettek vele, de a kisebbek között itt is, ott is felütötte fejét a kétség, amelyet ésszerű érvekkel nem lehet lecsillapítani.

– Bizonyára lidércnyomása volt – mondta Ralph. – A sok mászkálástól az indák között.

Újabb komor bólingatások. Tudták, hogy mi a lidércnyomás.

– Azt állítja, hogy látta az állatot..... azt a kígyó-izét, s azt kérdi, vajon az éjjel újra elő fog-e jönni.

– Nem fog előjönni, mert nincs.

– Azt állítja, hogy reggelre visszaváltzott olyan kötélfélévé, amilyenek a fákon lógnak, s felakaszkodott az ágakra. Azt kérdi, hogy éjszaka újra elő fog-e jönni.

– Nem, mert nincs!

Most már senki sem nevetett, a figyelő arcok elkomolyodtak. Ralph mind a két kezével a hajába túrva szembenézett a fiúval: nem tudta, nevéssen-e vagy sírjon.

Jack megragadta a kagylót.

– Ralphnak természetesen igaza van. A szigeten nincs semmilyen kígyó-izé. De ha történetesen volna, akkor mi, vadászok megkeressük és megöljük. Malacokra is fogunk vadászni, és mindenkinek hozunk húst. És gondunk lesz a kígyóra is.....

– De hisz nincs kígyó!

– Majd megbizonyosodunk róla, ha vadászni megyünk.

Ralphot bosszantotta a vereség. Úgy érezte, valami megfoghatatlannal kell szembeszállnia. Az arcát vizsgáló figyelő szemekben nyoma sem volt a jókedvnek.

– De hisz nincs kígyó!

Valami, amiről eddig nem tudta, hogy benne motozik, egyszerre csak szót kért, s arra kényszerítette, hogy hangosan és félreérthetetlenül újra megállapítsa:

– De ha mondom, hogy nincs kígyó. A gyülekezet hallgatott.

Ralph újra felemelte a kagylót. Eszébe jutott a soron következő mondanivalója, s ettől újra visszatért a jókedve.

– Most pedig rátérünk a legeslegfontosabb dologra.

Gondolkoztam. Amíg megmáztuk a hegyet, azalatt erősen gondolkoztam. – Cinkos mosolyt villantott a másik két fiú felé. – S

most itt a parton tovább gondolkoztam, s a következő eredményre jutottam. Egyrészt: szórakozni akarunk. Másrészt: azt akarjuk, hogy megmentsenek bennünket.

A hallgatóság szenvedélyes helyeslése úgy elborította, mint egy hullám, egy pillanatra elvesztette a beszéd fonalát. Aztán visszazökkent.

– Azt akarjuk, hogy megmentsenek bennünket, s ez természetesen meg is fog történni.

Zűrzavaros kiáltozás. Ez az egyszerű megállapítás, amelyet ugyan Ralph friss tekintélyén kívül semmi sem támogatott, egyszeriben eleven, fényes jókedvre derítette a fiúkat. Meg kellett lengetnie a kagylót, hogy szóhoz engedjék jutni.

– Az apám a haditengerészetnél szolgál. Azt mondta nekem, hogy már nincsenek ismeretlen szigetek. Azt mondta, hogy a királynőnek van egy nagy szobája tele térképekkel, amelyeken rajta van a világ minden szigete. Tehát erről a szigetről is van térképe.

Vidám hangok hallatszottak, megvigasztalódott, jókedvű hangok.

– S előbb-utóbb kiköt itt egy hajó. Lehet, hogy épp a papám hajója. Látjátok tehát, hogy előbb-utóbb megmentenek bennünket.

S ezzel lezárva az ügyet, szünetet tartott. Szavai nyomán biztonságos nyugalom költözött a nép szívébe. Szerették, s most már tisztelték is Ralphot; egyszerre mindenki önként tapsolni kezdett, a móló ünnepelte vezérét. A szóke fiú elpirult, oldalt sandítva megállapította, hogy Röfi leplezetlen hódolattal bámul rá, a másik oldalán pedig Jack somolyogva ugyancsak tanúbizonyságát adja annak, hogy ért a tapsoláshoz.

Újra a magasba emelte a kagylót. .

– Pofa be, fiúk! Várjatok! Ide figyeljetek!

S a győzelme nyomán keletkezett csöndben folytatta:

– Még valamit meg kell beszélni. Segítségükre tudunk lenni abban, hogy megtaláljanak. Mert megeshetik, hogy jön erre egy hajó, s nem vesz észre bennünket. Tehát tüzet kell gyújtanunk a hegy

tetején, hogy lássák a füstjét.

– Tüzet!..... Tüzet gyújtani!

A fél gyülekezet egyszerre talpon termett. Jack teljesen elfeledkezve a kagylóról, elordította magát:

– Gyerünk! Utánam!

A pálmafák alatti térség megtelt zajjal és mozgással. Ralph is felugrott, de hiába kért csöndet, senki sem hallgatott rá. Az egész tömeg egyszerre Jack nyomába csapódott, s elindult a sziget belseje felé. Még a legapróbb gyerekek is felkerekedtek, s tehetségükhöz mérten nagy igyekezettel törtek maguknak utat a szerte heverő ágak és levelek bonyolult akadályai között. Ralph egyedül maradt a téren, a kagylóval a kezében, Röfi társaságában.

Röfi jutott elsőnek szóhoz.

– Mint a gyerekek! – mondta megvetően. – Ügy viselkednek, mint a gyerekek!

Ralph kétkedő, bizonytalan tekintetet vetett rá, majd a fatörzsre helyezte a kagylót.

– Uzsonnaidő van – mondta Röfi. – Mit képzelnek ezek, mihez fognak most kezdeni ott fent a hegyen?

Tiszteletteljesen megsimogatta a kagylót, aztán felvetette fejét.

– Hé, Ralph!..... Hová mész?

Ralph már a nyiladék kidőlt fáinak között botladozott. Arrébb ágak ropogása és hangos nevetés hallatszott. Röfi utálkozva nézett Ralph után.

– Mint a gyerekek – mormolta.

Nagyot sóhajtott, aztán lehajolt és megkötötte cipőmadzagját. A vándorútra kelt nép lármája mindjobban elhalt a hegyoldalon. Röfi *arcára egy apa* fájdalmas mosolya költözött, akinek meg kell alkudnia gyerekeinek érzéketlen vadságával; felemelte a kagylót, az erdő felé fordult, és lassan elindult a nyiladék szerteheverő faroncsai között.

A csúcs túlsó lejtőjén egy kis erdős fennsík tenyereit bele a

hegybe. Ralphnak megint alkalma nyílt rá, hogy egy széles mozdulattal magához ölelje a világot.

– Ott lent annyi fát szedhetünk, amennyit csak akarunk.

Jack bólintott, az ajkát babrálta. A hegy meredekebb oldalán, körülbelül száz lábbal a csúcs alatt a kis fennsíkot mintha az isten is azért teremtette volna, hogy tűzifát termeljenek rajta. A nedves párától nekigerjedt fák alatt csakhamar elégtelennek bizonyult a sovány talaj, hamar kidőltek, elkorhadtak, a kúszónövények keresztül-kasul fonták őket, új csemeték sarjadtak ki alóluk.

Jack a készenlétben felsorakozott énekkar felé fordult.

Fekete szolgálati csákójukat az egyik fülükre csapták, mint egy satyakot.

– Máglyát rakunk! Indulás!

Kikerestek valamit, ami leginkább hasonlított az ösvényhez, s ráncigálni, vonszolni kezdték a korhadt fatörzseket és ágakat. Az apraja is, mihelyt felért a csúcsra, lecsúszkált utánuk, míg végül Röfi kivételével már az egész nép munkában állt. De a legtöbb fatörzs már úgy elkorhadt, hogy amikor odébb akarták vontatni, apró szilánkokra és rothadó foszlányokra hullt szét, s csak alig néhány fát lehetett egészében napvilágra hozni. Az ikrek, Sam és Eric, voltak az elsők, akik egy valamirevaló tönköt zsákmányoltak, de nemigen tudtak mihez kezdeni vele, amíg Ralph, Jack, Roger és Maurice a segítségükre nem sietett. Aztán arasonként felvonszolták a furcsa döglött holmit a csúcsra, s ott rábillentették a máglyára. Mindegyik munkacsapat tehetségéhez mérten ezzel-azzal hozzájárult az eredményhez, a máglya mind magasabbra emelkedett. Egy alkalommal Ralph és Jack egy vastagabb ág szállításánál kettesben maradtak, s diadalmasan egymásra vigyorogtak. A szél zúgásában, a magas hegyre zúduló napsütésben, a kiáltozó hangok zűrzavarában újra kivirágzott köztük a barátság, a kalandnak és az örömnél láthatatlanul ragyogó fénye.

– Bírjuk?

Jack visszamosolygott a szőke fiúra.

– Mi ketten igen.

A közös teher súlya alatt összefogva megmásztak a hegy utolsó kaptatóját is. Együtt nyomták, és fújták az egy-kettőhármát!....., együtt döntötték rá a máglyára a nehéz tönköt. Aztán diadalmas nevetéssel hátraléptek, s Ralph, mit tehetett volna egyebet, tótágast állt. Alattuk, a kis fennsíkon még mindig dolgoztak a fiúk, noha a kisebbek közül jó néhányan már beleuntak a játékba, és gyümölcsszüretre indultak az erdőben. Az ikrek, meglepő eszesen, néhány nyaláb száraz falevelet hoztak, s a máglya elé öntötték. S ahogy a fiúk észrevették, hogy a máglya immár elkészült, már nem tértek vissza újabb tüzelőért a fennsíkra; megálltak a csipkés, rózsaszín hegytetőn, és körülfogták a máglyát. Ziháló lélegzetük megnyugodott, a verejték is felszáradt testükön.

Aztán lassanként elhalt a beszélgetés, és Ralph meg Jack egymásra néztek. Egyszerre ébredtek tudatára szegényüknek. De hogy vallják be?

Ralph bíborpirosra gyúlt arccal elsőnek szólalt meg.

– Most pedig..... – megreszelte a torkát. – Most pedig meggyújtod a tüzet?

Hogy most a helyzet képtelensége napvilágra került, Jack is elpirult. Dadogni kezdett.

– Két pálcát egymáshoz kell dörzsölni..... egymáshoz dörzsölni.....

A szeme sarkából Ralphra nézett, aki kibökte tehetetlenségének utolsó bizonyítékát.

– Nincs valakinél gyufa?

– Előbb sütitek meg a tojást, aztán töritek fel? – mondta Roger, s gúnyosan összedörzsölte két tenyerét. – Psz..... psz!

Egy kis szél húzott el a hegytető fölött. A széllel együtt Röfi is megjelent az erdő szélén, sortban, ingben, óvatosan szedve lábát, szemüvegén az alkony piros visszfényével. Hóna alatt ott szorongatta a kagylót.

Ralph rákiáltott.

– Röfi! Nincs gyufád?

A többiek is elismételték a kiáltást, a hegy szinte beleremegett. Röfi csak a fejét rázta. Aztán a máglyához ért.

– A mindenit! – mondta. – Jó nagy csomót hordtatok össze. Jó nagy csomót, az már igaz!

Jack kinyújtott karjával hirtelen rámutatott.

– A szemüvege!..... Gyújtólencsének lehetne használni! Röfit körülvették, még mielőtt megléphetett volna.

– Ereszd el!..... hagyjatok! – A kövér fiú rémülten felsikoltott, amikor Jack lekapta arcáról a szemüveget. – Az ég áldjon, add vissza! Nem látok! összetöritek a kagylót!

Ralph félrelökte, s letérdelt a máglya mellé.

– Ne álld el a napot!

Lökдösődés, huzakodás, buzgó kiáltozás. Ralph ide-oda mozgatta a lencséket, amíg be nem fogta a lenyugvó napot, s izzó fehér tükörképét rá nem vetítette egy darab korhadt fára. Szinte abban a pillanatban vékony füstcsóva emelkedett az orrába, s megköhögtette. Jack is melléje térdelt, óvatosan ráfújt a fára, a füstcsóva azonnal elhajolt, megsűrűsödött, egy apró lángocska tűnt fel alatta. A láng, amely kezdetben alig látszott a ragyogó napsütésben, belekapott egy ágacskába, megnőtt, megszínésedett, majd tovább kúszott egy vastagabb ágra, amely éles reccsenéssel tüzet fogott. A láng még magasabbra szökött, a fiúk vad éljenzésbe fogtak.

– A szemüvegem! – ordította Röfi. – Adjátok vissza a szemüvegemet!

Ralph felállt a máglya mellől, s Röfi tapogatózó kezébe nyomta a szemüveget. A kövér gyerek alig hallhatóan dadogott.

– Csak foltokat látok..... Még a kezemet sem.....

A fiúk táncoltak. A fa olyan korhadt volt, és annyira kiszáradt, hogy egész ágak lobbantak fel egyszerre emésztő sárga lángokkal, amelyek rögtön a magasba szöktek, és húslábnyi, hatalmas tűzcsóvát ugrasztottak az égnek. Több méternyi körzetben felizzott körülötte a levegő, minden szállókés egy-egy szikrafolyammá

változott. Nagy tönkök fehér porrá morzsolódtak.

Ralph elkiáltotta magát.

– Fa kell!..... Hozzatok fát..... valamennyien!

Az élet most már csak versenytűzés volt a tűzzel, a fiúk ellepték a felső erdőt. Fényes lánglobogót tűzni ki a hegytetőre: ez volt most a közvetlen feladat, senki sem gondolt messzibb. Még a legapraja is, ha ugyan el nem csábították a gyümölcsök, kis fadarabkákat cipelt fel a máglyához, s belehajította a tűzbe. A levegő mozgása most valamivel gyorsabb lett, fuvalatból szélé vált, úgyhogy már világosan meg lehetett különböztetni, honnét és hova fúj. A máglya egyik oldalán hűvös volt a levegő, de a másikon a tűz messzire kinyújtotta izzó, vad karját, s egy szempillantás alatt megperzselte az ember haját. Azok a fiúk, akiknek *arcába* fúj a szél, félbeszakították a munkát, hogy megízleljék hűvösségét, s egyszerre megéreztek, hogy nagyon fáradtak. Levetették magukat a szerteszét meredező sziklák árnyékába. A nagy tűzcsóva gyorsan zsugorodott, aztán a máglya egy halkán súrlódó hanggal befelé dőlt, s nagy szikraárbocot növesztett ki magából, amely azonnal elhajolt a szél irányában. A fiúk fáradtan lihegték, mint a kutyák.

Ralph felemelte karjára fektetett fejét.

– Ez így nem jó!

Roger nagyot köpött a forró porba.

– Hogy érted?

– Úgy, hogy nem volt füst! Csak láng.

Röfi két szikla közé leült a földre, s térdére fektette a kagylót.

– Ennek a tűznek nem volt semmi haszna – mondta. S egyébként sem lehetne üzemben tartani, még ha akarná is az ember.

– Frászt akartad – mondta Jack megvetően. – Te csak ültél a fenekeden.

– De az ő szemüvegét használtuk – mondta Simon, miközben karjával egy fekete foltot mázolt el az arcán. – Azzal segített.

– Nálam van a kagyló – mondta Röfi méltatlankodva –, tehát hagyjatok beszélni.

– A hegytetőn nem érvényes a kagyló, tehát fogd be a szád – mondta Jack.

– De itt a kagyló a kezemben!

– Zöld ágakat kell a tűzre vetni – mondta Maurice –, azzal lehet a legnagyobb füstöt csinálni.

– Nálam van a kagyló! Jack vadul hátrafordult.

– Fogd be a szád!

Röfi egyszerre lehervadt. Ralph kivette kezéből a kagylót, és végignézett a körülötte álló fiúkon.

– Kell egy külön csoport, amelyik gondját viseli a tűznek – mondta. – Akármikor erre vetődhetik egy hajó – a kifeszített drótként húzódnó látóhatárra mutatott –, s ha meglátja a jelt, ide jön, és hazavisz bennünket. S még valami! Több törvényre van szükségünk. Ahol a kagyló, ott gyűlés van. Akár itt fent, akár odalent.

Ezzel a nép egyetértett. Röfi szólásra nyitotta a száját, aztán elkapta Jack rajta nyugvó tekintetét, s újra becsukta. Jack a kagyló felé nyúlt, s kormos kezével gyöngéden dédelgetve a kényes szerszámot, felállt és előrelépett.

– Egyetértek Ralphal – mondta. – Szükségünk van törvényekre, s be kell tartanunk őket. Elvégre is nem vagyunk vadak. Angolok vagyunk, az angol meg mindenben az első, tehát vigyáznunk kell arra, hogy csak helyes és jó dolgokat csináljunk.

Ralph felé fordult.

– Ralph..... szét fogom választani a kórust..... azaz a vadászokat..... jobban mondvá csoportokra fogom osztani őket, s vállalom a felelősséget a tüzért.....

E nagylelkű ajánlat hallatára taps fröccsent fel a hallgatóságból. Jack rájuk mosolygott, aztán a kagylót meglengetve csöndet kért.

– Most meg hagyjuk elaludni a tüzet – mondta. – Éjszaka úgysem látni a füstöt. S amúgy is meggyújthatjuk, amikor akarjuk. Az

első héten az alt szólam viseli majd a gondját, a következő héten a szoprán.....

A gyülekezet ezzel is egyetértett.

– S őrszemeket is mi állítunk. Ha odakint megpillantunk egy hajót – minden tekintet kinyújtott, csontos karjának irányát követte –, akkor majd zöld ágakat égetünk, s vastagabb lesz a füst.....

Valamennyien a sötétkék látóhatárra meresztették szemüket, mintha máris esedékes volna a vízen ringatózó apró, fekete árnykép megjelenése.

Nyugaton a nap, mint izzó aranycsöpp gördült alá, egyre közelebb és közelebb a világ pereméhez. Egyszerre mindnyájan tudatára ébredtek, hogy közeleg az este, vége a melegnek és a világosságnak.

Roger kezébe vette a kagylót, s komoran körülnézett.

– Én figyeltem a látóhatárt – mondta. – Nyoma sincs semmiféle hajónak. Lehet, hogy sohasem fognak bennünket megmenteni.

A tömeg felzúgott, majd újra elhallgatott. Ralph visszavette a kagylót.

– Azt mondtam, egyszer majd kimentenek bennünket innen. S addig nem tehetünk mást, mint hogy várunk.

Röfi most már semmit sem bánt. Felháborodva kezébe vette a kagylót.

– Én is csak ezt mondtam! – kiáltotta. – A gyűléseinkről beszéltem..... meg egyebekről..... s erre azt mondják nekem, hogy fogjam be a szájamat.....

Hangja a megbántott erény sírós sipításává vékonyodott. A hallgatóság nyugtalanul mocorgott, lehurrogtá.

– Arról volt szó, hogy egy kis tüzet kell gyújtani, s erre akkora máglyát raktatok, mint egy szénakazal. Én meg akármit mondok – kiáltotta keserű tárgyilagossággal Röfi –, akármit mondok, csak az a válasz, hogy fogjam be a szájamat, de ha Jack vagy Simon vagy Maurice beszél.....

Általános felzúdulás. Röfi elhallgatott. Állt és a gyűlés feje fölött letekintett a meredek hegyoldalra, a kis fennsíkra, ahol a korhadt fát gyűjtötték össze. S hirtelen elnevette magát. Oly különös volt a nevetése, hogy mindenki elhallgatott, és csodálkozva bámult villogó szemüvegére. *S aztán*, Röfi tekintetét követve, a többiek is lenéztek a hegyoldalra, megkeresni a fanyar nevetés eredetét.

– Jó kis tűz, annyi szent – mondta Röfi.

A kúszónövények közül, amelyek füzereikkel kidíszítették a halott vagy haldokló fákat, itt is, ott is egy-egy kis füstcsóva emelkedett a magasba. S ahogy tovább nézték, egy villanásnyi tűzfény tűnt fel az egyik köteg tövében, s a füstcsóvák hirtelen meghíztak. Apró lángok mocomogtak egy fa gyökérzete körül, a bozóton keresztül felkúsztak az ágakra és levelekre, szétváltak, megnőttek. Egy tűzfolt hozzáért az egyik fatörzshöz, s hirtelen felszaladt rajta, mint valami fénylő mókus. Egyre vastagabb lett a füst, ide-oda hullámozott, kifelé tört. A mókus a szél szárnyán átugrott egy másik, még álló fára s lerágta magát a töve felé. A lombzat és a füst sötét sátra alatt a tűz rátette mancsát az erdőre, s marcangolni kezdte. Óriási fekete és sárga füstfelhők hömpölyögtek megállás nélkül a tenger felé. A lángok és a tűz ellenállhatatlan száguldásának láttára a fiúk vad, rikoltozó éljenzésbe kezdtek. A lángok, mintha élnének, a rózsaszín szikla kiszögellésén egy sor nyírfaszerű csemete felé kúsztak, ahogy a jaguár kúszik a hasán zsákmánya felé. Felugrottak az első fára, amelynek ágain azonnal egy másik lomb nőtt, tűzmintákból. Aztán tovább vették útjukat a többi fa felé, átugrottak a réseken, s ide-oda lengve s fellobbanva, végigszaladtak az egész soron. Az ugrándozó, viháncoló gyerekek alatt egy negyed négyzetmérföldnyi erdőben vadul őrjöngött a tűz és a füst. Egy-egy éles pattogás között oly vad dobpergéssel zúgott, hogy a hegy is beleremegett.

– Jó kis tűz, annyi szent – ismételte Röfi.

Ralph megdöbbenve látta, hogy a fiúk hirtelen elhallgatnak, s megilletődötten figyelik maguk alatt az elszabadult természeti erők tombolását. S ez az áhítat Ralph fejébe kergette a vért.

– De hát fogd be a szádat!
– Nálam van a kagyló – felelte Röfi sértődötten. – Jogom van rá, hogy beszéljek.

Üres szemekkel néztek rá, a kövér fiú nem érdekelte őket, csak a tűz dobpergésére figyeltek. Röfi idegesen tekintett le a pokolba, ide-oda kaszált a kagylóval.

– Ez most már mind le fog égni – mondta. – Pedig ez volt a tűzifánk.

Megnyalta a száját.

– Most már nem tehetünk semmit. Ezentúl jobban kell vigyáznunk. Attól félek.....

Jack levette szemét az égő erdőről.

– Te mindig félsz valamitől..... te gömböc!

– Nálam van a kagyló – mondta Röfi barátságatlanul. Ralph felé fordult. – Igaz, hogy nálam van a kagyló, Ralph?

Ralph kedvetlenül fordult el az ijesztően gyönyörű látványtól.

– Mi a baj?

– A kagyló..... Mármint hogy jogom van-e beszélni? Az ikrek kuncogtak.

– Füstöt akartunk csinálni.....

– Hát most nézd.....

Nagy füstfátyol nyúlt ki a szigetről, mérföldnyi hosszúságban. Röfi kivételével valamennyien röhincselni kezdtek, a nevetés egyre jobban elharapózott.

Röfi elvesztette türelmét.

– Nálam van a kagyló, hát tessék figyelni! – kiáltotta. Az első dolgunk az kellett volna legyen, hogy valami menedéket építsünk magunknak lent a parton. Mert épp elég hideg volt az éjjel is. Aztán Ralph azt mondta, hogy "tűz", s erre valamennyien üvöltve meg sikoltozva felmásztatok ide a hegyre. Mint a gyerekek!

Most már figyelmesebben hallgatták a prédikációt.

– Hogy képzelitek, hogy megmentsenek bennünket, ha nem

tesszük rendbe a dolgainkat, és nem végezzük el rendesen a munkát?

Levette a szemüvegét, s olyan mozdulatot tett, mintha át akarná adni a kagylót. Az idősebb fiúk nagyobb része már feléje is nyúlt, de Röfi meggondolta magát, a hóna alá csapta, s fellépett egy sziklára.

– Ideérve meg akkora tüzet gyújtottatok, hogy semmi hasznát nem veheti az ember. Lángba borítottátok a szigetet. Nem fogunk röhögni, ha majd leég az egész sziget, s főtt gyümölcsöt fogunk enni naphosszat, meg pörkölt malacot. Ezen nincs mit nevetni. Ralphot megválasztottátok vezérnek, de arra nem adtok neki időt, hogy kigondolja a dolgokat. Mond valamit, s erre mindenki elrohan, mint..... mint.....

Meg kellett állnia, hogy lélegzethez jusson. Lentről rájuk böngött a tűz.

– De ez még nem minden. Itt vannak a gyerekek. A kicsinyek. Ki törődött velük? Még azt sem tudjuk, hogy hányan vannak.

Ralph hirtelen előrelépett.

– Mondtam neked..... mondtam neked, hogy írd listát a nevekről.

– Hogy írhattam volna, amikor magamra hagytatok! kiáltotta Röfi méltatlankodva. – Két percig vártak, aztán beleestek a tengerbe, elmásztak az erdőbe, szétszéledtek a világ négy tája felé. Honnét tudhattam volna, hogy melyik kicsoda?

Ralph megnyalta elfehéredett száját.

– Egyszóval azt sem tudod, hogy hányan vagyunk itt?

– Honnét tudhatnám, amikor úgy szétszéledtek, mint a hangyák? Aztán, amikor ti hárman visszajöttetek, s azt mondtad, hogy tüzet kell rakni, mind azonnal elrohant, s még arra sem volt időm.....

– Elég! – mondta Ralph élesen, miközben kikapta Röfi kezéből a kagylót. – Nem tetted meg, hát nem tetted meg.

–..... végezetül pedig megcsaptátok a szemüvegemet..... Jack feléje fordult.

– Fogd be a szád!

–..... a kicsinyek meg lemásztak oda, ahol most az erdő ég. S hátha még most is ott vannak!

Röfi felállt, s kinyújtott karjával a láng- és füsttengerre mutatott. Halk zúgás keletkezett a fiúk közt, majd elhalt. Valami különös dolog történt Rőfivel: lélegzet után kapkodott.

– Hol van az a gyerek – dadogta –, hol van az a gyerek, akinek anyajegy van az arcán? Nem látom. Hol van?

A tömeg néma volt, mint a halál.

– Az, aki a kígyóról beszélt – mondta Röfi. – Az is lent járt.....

A lángok közt egy fa felrobbant, mint a bomba. Néhány köteg magas kúszónövény hirtelen kiegyenesedett, láthatóvá vált, majd haldokolva összerogyott. A kisebb fiúk sikoltozni kezdtek.

– Kígyók! Kígyók! Nézzétek a kígyókat!

Időközben nyugaton a nap észrevétlenül a látóhatár fölé ereszkedett, már csak két-három ujjnyi választotta el a tengertől. Vörös fény esett alulról a fiúk arcába. Röfi egy sziklának dőlt, mind a két kezével beléje kapaszkodott.

– Az a kicsi..... akinek az anyajegy volt az arcán..... az hol van most? Mondom nektek, hogy nem látom.

A fiúk félénken, hitetlenül néztek egymásra.

–..... az hol van most? Ralph szégyenkezve dadogott.

– Talán visszament a.....

Alattuk, a barátságtalan hegyoldalon tovább hangzott a dobpergés.

HARMADIK FEJEZET KUNYHÓK A PARTON

Jack kétrét görnyedt. A rövidtávfutó tartásában haladt előre, orrát csak néhány hüvelyk választotta el a nedves földtől. A fák törzsei s az őket körülölelő indák már harminclábnyra a feje fölött elvesztek a zöld éjszakában, körülötte a szinte áthatolhatatlan cserjés sötétedett. Alig észrevehető nyomokat követett: egy eltört ágat, egy kis mélyedést a talajban, amely úgy festett, mintha egy patának a fél lenyomata volna. Még lejjebb hajolt, és a nyomokra meredt, mint aki beszédre akarja bírni őket. Aztán négykézlábra ereszkedve, a vadászkutya tartásában néhány méternyire előre kúszott, mit sem törődve kényszeredett helyzetével. Egy összehurkolódott indaköteg előtt megállapodott, a görcsről hosszú kacs lógott le. A görcs alsó része fényesre volt koptatva; a malacok az indaköteg alatt elhaladva, sörtéikkel simára gyalulták.

Jack arcával néhány hüvelyknyire a nyom fölött, a bozótos homályát kutatta. Homokszín haja, amely jócskán megnőtt, amióta a szigetre érkeztek, kissé már kifakult, meztelen hátán, a töméntelen sötét szeplő között erősen hámlott a napégette bőr. Jobbjában egy körülbelül öt láb hosszú, hegyes végű rudat tartott, foszlányokra szakadt nadrágján kívül, melyet öv fogott össze, meztelen volt. Behunyta szemét, fejét felemelte, és kitágult orrcimpákkal lassan beszívta a levegőt, szimatot keresve a meleg légáramlatokban. Az erdő is éppoly csöndes volt, mint ő maga.

Végül is egy hosszú sóhajjal kiengedte a levegőt, s kinyitotta szemét. A szeme fénylő kék volt, kielégítetlenségében már-már tébolyodott. Megnyalta száraz ajkait, s ismét fürkészni kezdte maga körül a titoktartó erdőt. Aztán újra előrelopakodott, hol jobbra, hol balra keresve az irányt.

Az erdő csöndje még nyomasztóbb volt, mint a hőség, a

napnak ebben az órájában még a rovarok se zümmögtek. S a csönd csak akkor tört meg, amikor Jack egy rikítóan tarka madarat vert fel ágakból rakott, primitív fészkből; az állat éles vijjogása, melyre köröskörül gyors visszhangok feleltek, mintha egyenesen az idők szakadékából szállt volna fel. A kiáltás hallatára ijedtében Jack is önkéntelen sziszegéssel beszívta a levegőt; egy perc tartamára vadászból üldözött, majomszerű lénné változott a kúszónövények sűrű homályában. De aztán a kielégületlenség újra a nyomokra terelte figyelmét, tovább fürkészte a talajt. Egy vastag fa szürke tönkje mellett, melyen halvány virágok nyíltak, behunyta szemét, s újra mélyen beszívta a forró levegőt..... s ezúttal lélegzete akadozni kezdett, arca egy pillanatra elhalványodott, majd elsötétedett a vértolulástól. Árnyékként suhant el a fa alatt, és figyelmesen szemügyre vette lába előtt az összetaposott földet.

Az állati hulladék még meleg volt, kis rakásokban hevert a felhányt földön. Olajzöld volt, sima, egy kissé még gőzölgött. Jack felemelte fejét, s a lábnyomokon keresztülfekvő áthatolhatatlan kúszónövényekre bámult. Aztán felemelte dárdáját és továbbkúszott. Az indacsomón túl a lábnyomok egy csapáshoz vezettek, amelyet a malacok már ösvényszerűen kitapostak, földje kemény volt a gyakori vonulásoktól. Amikor Jack kiegyenesedett, mozgás zaja ütötte meg fülét. Hátrarántotta jobb karját, s teljes erejével elhajította a dárdát. A csapás felől paták gyors, kemény csattogása hallatszott, hasonlatos a kasztanyetta vérpezsdítő, őrjítő hangjához: hús ígérete. Jack kiugrott a bozótból, s felkapta a dárdát. A paták kopogása elhalt a távolban.

Jack testéről patakokban folyt az izzadság, a barna föld foltokban tapadt a bőréhez, a vadászatban eltöltött nap minden viszontagsága rajta hagyta nyomát. Szitkozódva letért a malaccsapásról. Csakhamar az erdőnek egy ritkább részébe jutott, ahol a sötét levélmennyezetet hordozó vastag fatörzsek helyett karcsúbb, szürke törzsű pálmafák lengték tollas koronájukat. A pálmákon túl már a tenger csillogott, emberi hangok hallatszottak. Ralph pálmatorzszekből és levelekből összeeszkábált különös

tákolmány mellett állt: valami kezdetleges menedékházféle volt, szemben a lagúnával. Ügy festett, mintha minden pillanatban össze akarna dőlni. Nem felelt, amikor Jack megszólította:

– Van még ivóvíz?

Ralph feltekintett a kunyhó levélfonatáról. Még most sem vette észre Jacket, noha a szeme rajta pihent.

– Kérdem, hogy van-e még ivóvíz! Szomjas vagyok. Ralph elfordította figyelmét a menedékházról, és összerendezve vette tudomásul Jack jelenlétét.

– Hé, te vagy az? Ivóvíz? Ott a fa mellett. Azt hiszem, még hagytak.

Jack felemelt egy kókuszdióhéjat, színültig töltve friss vízzel, amelyet a fiúk néhány másikkal együtt az árnyékba állítottak. A víz lefolyt állán, nyakán, mellén. Hangosan zihálva szedte a lélegzetét.

– Hát ez kellett – mondta.

Simon hangja hallatszott a menedékházból.

– Emeld fel egy kissel Ralph a menedékház felé fordult, s felemelt egy ágat zsendelyszerűen egymásba akaszkodó levelekkel.

A levelek szétváltak, lehulltak a földre. Simon bűnbánó arca tűnt fel a résben.

– Bocsánat – mondta.

Ralph utálkozva nézegette a romot.

– Sohasem készülünk el vele.

Jack lába elé heveredett. Simon bent maradt a kunyhóban, kinézett a lyukon. Ralph újra elismételte.

– Napok óta dolgozunk már rajta. S most nézd meg! Két másik kunyhó már úgy-ahogy állt, bár meglehetősen bizonytalan lábon. Ez meg teljesen nyomorék volt.

– S minduntalan meglógnak. Emlékszel még a gyűlésre? Ott mindenki megfogadta, hogy addig nem nyugszik, akármilyen kemény munkába kerül is, amíg a kunyhók fel nem épülnek.

– Már a vadászcsoport kivételével.....

– Persze, a vadászok kivételével..... Hát ami a kisebbeket

illeti, azok.....

Hadonászott, egy szót keresett.

– Reménytelen eset – mondta. – S a nagyobbak sem sokkal jobbak. Látod ezt? Simon és én egész nap dolgoztunk rajta, de senki nem segített. Fürödnek, esznek, játszanak.....

Simon óvatosan kidugta fejét a résen.

– Te vagy a vezér. Miért nem szólsz rájuk?

Ralph a hátán feküdt, felnézett a pálmafákra s az égre.

– Gyűlések! – mormolta. – A gyűléseket szeretik.

Mindennap egy gyűlés. Vagy akár kettő is. S fecsegnek. – Fél könyökre támaszkodott. – Fogadok, ha megfújom a kagylót, abban a percben itt teremnek. S milyen ünnepélyesen! S valaki majd azt ajánlja, hogy építsünk lökhajtásos repülőgépet, vagy tengeralattjárót, vagy televízió-adót. S amikor vége lesz a gyűlésnek, öt percig szorgalmasan fognak dolgozni, aztán meglépnek vagy vadászni mennek.

Jack elvörösödött.

– Szükségünk van húsrá.

– Hát eddig még nem szereztünk. De a kunyhókra is szükségünk van. Mellesleg, a vadászaid már órákkal ezelőtt visszajöttek. Azóta fürödnek.

– Én engedtem el őket – mondta Jack. – Én akartam.....

Én.....

Igyekezett kibetűzni magában azt a különös, ellenállhatatlan indulatot, amely arra készítette, hogy úzóbe vegyen valamit, és megölje.

– Én ott maradtam. Azt gondoltam, ha magam leszek..... A téboly újra visszatért szemébe.

– Ölni fogok, azt hittem.

– De nem tetted.

– Azt hittem, fogok.

Ralph hangjában valamilyen rejtett indulat rezgeti.

– De nem tetted – ismételte.

Egy odavetett megjegyzés, amelynek csak az alul rezgő

hangsúly adott jelentőséget:

– Gondolom, ahhoz nincs kedved, hogy segíts a kunyhóépítésnél?

– Húsrá van szükségünk.....

– De azt nem szerzel.

Az ellentét most már szavakba öltözött.

– Fogok szerezni. Legközelebb. Szakállt kell faragni erre a dárdára. Egy malacot már eltaláltunk, de a dárda kiesett belőle. Ha szakállal lehetne ellátni valahogy.....

– Kunyhókra van szükségünk..... Jack hirtelen dühbe gurult.

– Szemrehányást teszel? – üvöltötte.

– Mindössze annyit mondtam, hogy kutyául megoldoztunk.

Semmi mást nem mondtam.

Mindketten kivörösödtek, s nem mertek egymás szemébe nézni. Ralph a hasára gurult, s a fűszálakkal kezdett játszani.

– Ha megint megered az eső – mondta –, mint amikor ide érkeztünk, akkor szükség lesz a kunyhókra. S más miatt is.....

Szükségünk van a kunyhókra, mert.....

Egy pillanatnyi szünetet tartott. Mindketten elfojtották dühüket. Ralph most az új, biztonságos téma csapásán haladt.

– Te is észrevetted, mi?

Jack ledobta a dárdát, s leguggolt.

– Mit kellett volna észrevennem?

– Hogy meg vannak ijedve.

A hátára fordult, és Jack piszkos, vad arcába bámult.

– Ez a helyzet – mondta. – Álmodnak. Hallani lehet őket.

Nem ébredtél fel az éjjel?

Jack a fejét rázta.

– Beszélnek és sikítoznak. Már mint a kicsinyek. De még a többiek közül is..... Mintha.....

– Mintha ez nem volna elsőrangú sziget.

A közbeszólás mindkettejüket meglepte, csodálkozva néztek Simon komoly arcába.

– Mintha az az állat..... az a kígyó-izé a valóságban is léteznék. Emlékeztek?

A szégyellni való szó hallatára mind a két fiú megrándult. Kígyóról mostanában nem beszéltek, nem volt illő beszélni róla.

– Mintha ez nem volna elsőrangú sziget – ismételte Ralph halkán. – Igazad van.

Jack felült, kinyújtotta lábát.

– Dilisek – mondta.

– Felvágósak. Emlékszel, amikor az első expedícióra indultunk?

Egymásra mosolyogtak, eszükbe jutott az első nap diadalmas káprázata.

– Tehát szükségünk van a kunyhókra, hogy legyen.....

– Otthonunk – mondta Jack.

– Ügy van – mondta Ralph.

Jack felhúzta a lábát, a térdét átfogta a két kezével, s homlokráncolva rendet igyekezett teremteni gondolataiban.

– De azért az erdőben..... Ügy értem, amikor az ember vadászik..... nem akkor, amikor gyümölcsöt szed, hanem amikor a saját útját járja.....

Egy pillanatra elhallgatott. Nem tudta, Ralph komolyan fogja-e venni.

– Mondd tovább!

– Ha az ember vadászik, akkor néha azon veszi magát észre, mintha.....

Hirtelen elpirult.

– Persze nem komoly..... épp csak egy érzés. Azt érzi az ember, mintha nem ő vadászna, hanem őt vadásznák..... mintha a dzsungelben egész idő alatt valami a sarkában járna.

Újra hallgattak: Simon figyelmesen, Ralph hitetlenül és kissé méltatlankodva. Felült, piszkos kezével megdörzsölte a vállát.

– Hát nem tudom.....

Jack felugrott. Nagyon gyorsan beszélt.

– Az erdőben ezt érzi az ember. Persze nem komoly.

Csakhogya.....

Néhány gyors lépést tett a part felé, aztán visszafordult.

– De hát tudom, hogy ők mit érznek. Érted?..... Ennyi az egész.

– Az lenne a legjobb – mondta Ralph –, ha azon volnánk, hogy mielőbb megmentsenek bennünket.

Jacknek egy pillanatig el kellett tűnődnie, mit is jelent az, hogy: megmentsék őket.

– Hogy megmentsenek?..... Hát persze! Mindegy, azért szeretnék előbb megölni egy malacot.....

Felkapta a dárdáját, s belevágta a földbe. Szemében újra felcsillant a fátyolos, örült tekintet. Ralph szőke hajsörényén át bíráló szemmel figyelte.

– Ha a vadászaid nem feledkeznek el a tűzről.....

– Hagyj már békén azzal a tűzzel!

A két fiú lebaktatott a partra, s a víz szélére érve megfordult, s visszanézett a rózsaszín hegycsúcsra. A füstcsóva mézsféher vonalat rajzolt az ég megbízható kékségére, magasan felnyúlt, aztán eloszlott. Ralph a homlokát ráncolta.

– Vajon milyen messziről lehet ezt meglátani?

– Sók mérföldről.

– Nem elég vastag a füst.

A csóva alsó része, mintha tudatában volna annak, hogy nézik, vajszínűre sötétedett, s egy vastag foltot dobott fel a vékony oszlopra.

– Zöld ágakat raktak rá – mormolta Ralph. – Csak azt szeretném tudni..... – Beárnyékolta szemét, és megfordult, hogy végigkutassa a látóhatárt.

– Megvan!

Jack akkorát kiáltott, hogy Ralph hátraugrott.

– Mi van meg? Hol? Csak nem hajó?

De Jack a meredek lejtőre mutatott, mely a hegyről a sziget

sík részeire ereszkedett.

– Hát persze, hogy ott fent fekszenek..... amikor túl nagy a meleg.....

Ralph megdöbbenve bámult a másik megszállott arcába.

–..... felkapaszkodnak a magasba..... egészen magasra, s ott leheverednek az árnyékba..... ott pihennek, amíg a hőség tart, mint odahaza a tehének.....

– Azt hittem, hajót látsz!

– Meg lehetne közelíteni őket..... kimázolnánk az arcunkat, hogy ne ismerjenek ránk..... aztán körülfogni őket és.....

Felháborodásában Ralph elvesztette önuralmát.

– Én a füstről beszéltem! Nem akarod, hogy megmentsenek bennünket? Másról sem tudsz beszélni, csak a malacokról..... folyton csak a malacokról.....

– De hát húsrá van szükségünk!

– Én meg egész nap dolgozom Simonnal, senki sem segít, s te még csak észre sem veszed a kunyhókat.....

– Én is dolgoztam.....

– De te szereted a munkádat! – kiáltotta Ralph. – Te szeretsz vadászni! Én azonban.....

A napfényben ragyogó parton állva, maguk is megdöbbenek érzelmeik vad összecsapásán. Elsőnek Ralph nézett más irányba, mintha a homokban játszó apróságok kötnék le figyelmét. A mólón túl, az úszómedence felől a vadászok kurjongatása hallatszott. A móló végén Röfi feküdt a hasán, s a csillogó vízbe bámult.

– Nem nagyon segítenek az embernek!

Azt akarta mondani, hogy az emberek sohasem pontosan olyanok, mint amilyenek elképzeljük őket.

– Simon, az segít. – A kunyhók felé mutatott. – Az legalább annyit dolgozott, mint én. A többiek kereket oldottak. Csakhogy.....

– Simon mindig kéznél van, ugye?

A két fiú együtt elindult a kunyhók felé.

– Segíték egy kicsit – mormolta Jack –, aztán fürdöm.

– Ne fáradj – mondta Ralph.

De mire elértek a kunyhókhöz, Simon eltűnt. Ralph bedugta fejét a lyukon, visszahúzta, Jack felé fordult.

– Megpucolt.

– Bizonyára megelégette, s elment fürödni – mondta Jack.

Ralph a homlokát ráncolta.

– Furcsa gyerek – mondta. – Különös gyerek!

Jack bólintott, nyilván elsősorban az egyetértés kedvéért.

Majd mintha hallgatólagos megállapodást kötöttek volna, a két fiú hátat fordított a kunyhóknak, és elindult a fürdőmedence felé.

– Aztán pedig – mondta Jack –, ha majd megfürödtem s ettem valamit, elballagok a hegy másik oldalára, s megnézem, hogy ott találok-e nyomokat. Jössz velem?

– De hisz mindjárt lenyugszik a nap.

– Lesz még időm.

Egymás mellett baktattak, érzelmeknek és tapasztalatoknak két külön földrésze, amelyek sohasem találkoznak.

– Ha el tudnék kapni egy malacot!

– Visszamegyek a kunyhóhoz, hátha rendbe tudom tenni.

Zavartan néztek egymásra, tele szeretettel és gyűlölettel. De a fürdőmedence meleg, sós vize, a kiáltozás, fröcskölés, nevetés valamennyire mégiscsak össze tudta békíteni őket.

Simonról azt hitték, hogy fürdik, de nem volt a medencében.

Amikor a két másik fiú lebaktatott a partra, hogy megtekintse a hegyet, Simon néhány méternyi távolságban követte őket, aztán hirtelen megállt. Homlokát ráncolva egy kis homokrakást nézegetett, amelyből valaki szemmel láthatóan egy kis házat igyekezett építeni. Aztán megfordult, s mint akinek valamilyen határozott célja van, az erdő felé indult. Alacsony termetű, csontos, hegyes állú gyerek volt, szeme eleven ragyogásából Ralph tévesen arra következtetett, hogy csintalan, vidám fickóval van dolga. Fekete

hajának egyik vastag fürtje hosszan az arcába lógott, s majdnem teljesen eltakarta széles homlokát. Egy sort foszlányai tapadtak a testéhez, egyébként meztelenül járt, mint Jack. Minthogy máskülönben is sötét bőré volt, a nap most szinte feketére cserzette, teste ragyogott a verejtéktől.

A nyiladékon át vette útját, elhaladt a nagy szikla mellett, amelyet Ralph első reggel megmászott, aztán jobb felé kanyarodott a fák közé. Egyforma léptekkel róttá az utat a több holdat belepő gyümölcsfák között, amelyeken könnyű, ha nem is kielégítő táplálékot szerezhetett még a leglustább kéz is. A fákon egyszerre nőtt a gyümölcs és a virág, az érettség illatában millió és millió méh lakmározott. Itt érték utol az apró gyerekek, akik utána vetették magukat; érthetetlen szavakat kiáltoztak, visítozva a fák felé lökdösték. Simon a délutáni napfényben szinte fülsiketítő méhdongás közben leszedte a gyerekek számára elérhetetlen gyümölcsöt a magas lomb közül, a válogatottan legszebbeket, hátranyújtotta a végeláthatatlan sor kinyújtott kéz felé. Amikor mindnyájukat kielégítette, abbahagyta a szedést és körülnézett. A kicsinyek, egy-egy óriási nyaláb gyümölcssel a karjukon, kifürkészhetetlen tekintettel visszanéztek rá.

Simon elfordult, s elindult az alig észrevehető, keskeny ösvényen. A magas dzsungel csakhamar körülfogta. A fatörzseken valószínűtlen sápadt virágok nőttek fel a fa tetejéig, ahol a sötét lombzatban sűrű élet zajongott. Itt a levegő is sűrű volt, s a kúszónövények úgy bocsátották le a magasból indáikat, mint a zátonyra futott hajó megroggyant vitorlakötélzetét. Simon lábnyoma megmaradt a puha talajban, a kúszónövények, ha hozzájuk ért, egész hosszukban megremegtek.

Végül elért egy helyre, ahová több napfény esett. Á kúszónövények, mivel itt kisebb utat kellett megtenniük a fény felé, a dzsungelnek ezen a kis tisztásán gyékényszerűen összefonódó hálóként akaszkodtak a fatörzsekre; a kidudorodó sziklasövény vékony talajrétegen csak kisebb növények és páfrányok fejlődhetek. Sötétben

illatozó bozótos vette körül a helyet, mint egy hőséggel és fénnel teli kupát. A tisztás egyik sarkában egy nagy, kidőlt fa támaszkodott a még talpon álló fáknak, fűrge kúszónövény csavarodott rá egészen a tetejéig, vörösen és sárgán rügyező kacsokkal futva be egész hosszát.

Itt Simon megállt. Hátranézett, ugyanúgy, ahogy Jack tette volna, s egy gyors pillantással meggyőződött róla, hogy teljesen egyedül van. Néhány pillanatig tolvaj szerű mozdulatokkal dolgozott. Mélyen meghajolva, ide-oda kígyózva a nagy fonat alá mászott. A cserjék és kúszónövények oly közel voltak hozzá, hogy rájuk csörgött a verejtéke, a burgying azonnal be is csukódott mögötte. A fonat közepére érve, egy kis kalyibafélében találta magát, amelyet csak néhány levél függőnye választott el a tisztástól. Leguggolt, szétválasztotta a leveleket és kinézett. Odakint semmi sem mozdult, csak két tarka pillangó táncolt egymás körül a forró levegőben. Lélegzetét visszatartva bíráló füllel figyelt a sziget neszezésére. Az est lassan közeledett a sziget felé, a fénylő, fantasztikus madarak, a méhzümmögés, a négyszögletű sziklákon fészkelő, hazatérő sirályok kiáltozása is mind halkabbra vált. A nyílt óceán hullámtörése a több mérföldnyi távolságban emelkedő sziklazátonyokon még a vér zúgásánál is kevésbé hallható aláfestéssel kísérte az est elülő zajait.

Simon visszaeresztette helyére a szétválasztott levélfüggőnyt. A mézszínű napfény sugárnyalábjai mind tompább szögben érték a földet, átsuhantak a cserjéken, meg-megérintették a zöld gyertyaszerű bimbókat, a lombsátor felé kúsztak. A fák alatt egyre jobban sűrűsödött a sötétség. A fény elháltával a ríkító színek is elhalványodtak, a hőség, az elevenség lecsillapodott. A gyertyabimbók mocoportak.

Zöld szíromleveleik kissé visszahúzódtak, s virágjaik fehér hegye gyöngéden kinyúlt a szabad levegőbe.

Most már a napfény utolsó nyoma is felszállt a tisztásról, s visszavonult az égről is. Sötétség ömlött a földre, alámerültek benne a fák és az utak, a táj homályossá, tompává vált, mint a tengerfenék. A gyertyabimbók szétnyitották széles fehér virágkelyheiket, melyek

azonnal csillogni kezdtek az első csillagok permetező fényében. Illatuk
kifröccsent az éjszakába, és birtokba vette a szigetet.

NEGYEDIK FEJEZET

KIFESTETT ARC ÉS HOSSZŰ HAJ

Legelőbb annak a hosszú hullámnak az ütemét szokták meg, amely a hajnalból a hirtelen esti sötétedésig vezette őket. Boldogan fogadták a reggel örömeit, a ragyogó napfényt, az áradó tengert és az édes levegőt: ilyenkor oly jó volt játszani, s az életük úgy betelt, hogy nem volt szükségük reményre, el is feledkeztek róla. Délfelé, amikor a fényzuhatag mind merőlegesebben hullott, a reggel rikító színei opálosan gyöngyszürkére váltak, s a hőség, mintha a nap küszöbön álló csúcspontja eleven mozgatóerővé vált volna, egyetlen ütéssel leterítette őket, az árnyékba rohantak, elvetették magukat a földre, talán el is aludtak.

Különös dolgok történtek délben. A csillogó tenger felemelkedett, kirívóan képtelen síkokra oszlott, a korallzátony s a part néhány magasabb pontjába kapaszkodó satnya pálmák hirtelen fellebbentek az égbe, ott meg-megrándultak, szétváltak, mint esőszemek a dróton, majd megszázszorozódtak, mintha tükrök hosszú sora hányná-vetné őket a levegőben. Néha szárazföld látszott ott is, ahol nem volt szárazföld, s egy idő múlva a gyerekek figyelő szeme előtt szétpattant, mint a buborék. Röfi művelten mindezt “déliab” elnevezés alá sorolta, a fiúk pedig, mivel nem tudtak átjutni a cápáktól hemzseggő vízszávon még az első korallzátonyig sem, idővel megszokták a varázslatot, s elfeledkeztek róla, mint ahogy elfeledkeztek a csodálatos, lüktető csillagokról. Délben a délibábok felolvadtak az égben, s a nap mint egy dühösen villogó szem nézett le a magasból. Aztán, a délután vége felé, miután a légtükrözések végleg elültek, a látóhatár ismét egyenletesen kék lett, és a lenyugvó nap fényében tiszta körvonalakat kapott. Ez volt a napnak az a második szakasza, amikor ismét tűrhetően hűvös volt, bár ezt már a közeledő sötétség veszélye fenyegette. S amikor végül is lenyugodott a nap,

teljes sötétség borult a szigetre, mint egy oltókupak, s a kunyhók hamarosan megteltek eleven nyugtalansággal a távoli csillagok fénye alatt.

Mindazonáltal a munka, játék és táplálkozás megszokott észak-európai hagyományai megnehezítették a fiúk számára, hogy teljesen átadják magukat a természet új ütemének. A kis Percival ottlétük elején egyszer bemászott a kunyhójába, s ott két napig egyfolytában beszélt, énekelt és sírt; a többiek ugyan mulattak rajta, de attól tartottak, hogy meghibbant. A gyerek azóta erősen lefogyott, a szeme kivörösödött, szemlátomást sorvadt; sokat sírt, és keveset játszott.

A kisebb fiúkat most már általában az “apróság” gyűjtőnéven emlegették. Ralpheól lefelé egyre alacsonyabb gyerekek következtek, s bár volt egy bizonytalan határvonalú szakasz, amelybe Simon, Róbert és Maurice tartozott, senkinek sem okozott nehézséget, hogy a litánia egyik végén felismerje a “nagyokat”, a másik végén az “apróságot”. Az egyértelműen “aprók”, nagyjából hatévesek, teljesen külön életet éltek a nagyoknál semmivel sem kisebb indulatos buzgalommal. A nap legnagyobb részét evéssel töltötték, gyümölcsöt szedtek, ahol elérték, s nem nagyon nézték sem érettségét, sem minőségét. Már megszokták, hogy fáj a gyomruk, s időnként krónikus hasmenésük van. Sötétben megnevezhetetlen ijedelmek gyötörték őket, és szorosan egymáshoz bújnak. Evésen, alváson kívül sok idejük maradt még játékra is, tárgyaltan, mindennapi játékokra a fehér homokban, a ragyogó víz partján. Sokkal kevesebbet sírtak anyjuk után, mint ahogy várni lehetett volna, nagyon barnák voltak, és elmondhatatlanul piszkosak. A kagyló hívásának mindig engedelmeskedtek, részben Ralph miatt, aki elég nagy volt ahhoz, hogy összekötő kapocsként szolgáljon a felnőttek tekintélyéhez, részben mert a gyűlések elszórakoztatták őket. De egyébként ritkán közösködtek a “nagyokkal”, s érzelmileg is, testileg is külön életet éltek.

Homokvárakat építettek a kis folyó homokpadjai mentén.

Ezek a várak körülbelül egy láb magasak voltak, kagylókkal, hervadt virágokkal és érdekesebb kövekkel díszítették őket. A várakat ösvények, utak, falak, vasúti sínek bonyolult hálózata vette körül, amely azonban csak akkor vált érthetővé, ha az ember hasmánt fekve, arccal a homokban nézte. Itt játszott az "apróság", ha nem is boldogan, de többé-kevésbé feszült figyelemmel, s volt rá eset, hogy egyszerre hárman is ugyanazt a játékot játszották.

Most is hárman játszottak; Henry volt közöttük a legnagyobb. Távoli rokona volt annak a fiúnak, a szederszínű anyajeggyel, akit a nagy erdőtűz óta nem láttak; de ahhoz még nem volt elég nagy, hogy ezt megértse, s ha azt mondták volna neki, hogy a másik fiú repülőgépen hazament, megrökönyödés és bizalmatlanság nélkül belenyugodott volna.

Henry ezen a délutánon valamilyen vezérféle lehetett, mert játszótársai közül az egyik Percival volt, a másik pedig Johnny, a két legkisebb gyerek a szigeten. Az egérszínű Percival még az anyja hiúságát sem nagyon elégítette ki, Johnny azonban formás kisgyerek volt, szőke hajú, verekedős természetű. Pillanatnyilag a játék lekötötte figyelmét, tehát engedelmesen követte a parancsokat: a homokban térdepelve békésen játszadozott a három gyerek.

Roger és Maurice bukkant elő az erdőből. Leváltották őket a tűznél, s lejöttek a hegyről, hogy megfürödjenek. Roger haladt elől, kíméletlenül átgázolva a homokváron, széttaposva az utakat, szétrúgva a virágokat, az összegyűjtött díszköveket. Mögötte Maurice röhögve folytatta a pusztítást. A három apróság abbahagyta a játékot és felnézett. Történetesen az az úrendszer, amelyben érdekelve voltak, épségben maradt, tehát nem tiltakoztak, csak Percival sírta el magát, mert homok repült a szemébe. Maurice sietve "kereket oldott. Régebbi életében megbüntették, ha egy kisebb gyereknek homokot szórt a szemébe, s noha most nem volt itt szülő, aki megfenyíthette volna, érezte, hogy rossz fát tett a tűzre, s a lelke mélyén nyomban kirajzolódtak a mentegetőzés körvonalai. A fürdésről motyogott néhány szót, és meggyorsította lépteit.

Roger hátramaradt, az apróságokat figyelte. Nem volt sokkal barnább, mint amikor a szigetre érkezett, de a tarkójára és a homlokába mélyen lenőtt fekete haja még komorabbá tette arcát. Külseje, amely már azelőtt is zárkózott, magányos leiekre vallott, most elutasítóvá tette egész megjelenését. Percival abbahagyta a sírást, s újra játszani kezdett, mert a könnyek kimosták szeméből a homokot. Johnny figyelmesen nézte porcelánkéek szemével, aztán homokkal kezdte dobálni, s Percival újra elsírta magát.

Amikor Henry beleunt a játékba, felállt és elindult a part mentén. Roger a pálmák alatt követte, mintegy véletlenül bókászva ugyanabban az irányban. Henry a pálmák árnyékától jó messzire baktatott, mert még fiatal volt ahhoz, hogy védekezék a nap ellen. Átvágott a fővényen, s megállapodott a víz szélén. A Csendes-óceán nagy árdagálya már emelkedőben volt, s a lagúna aránylag csöndes vize is percenként egy-egy arasszal feljebb nyomult. A tengernek ebben az utolsó fröccsenésében parányi, átlátszó lények éltek, amelyek a vízzel együtt felsodrótak a forró, száraz homokra. Kitapinthatatlanul apró érzékszerveikkel átvizsgálták az új vadászterületet. Talán akad most táplálék ott, ahol utolsó kirándulásuk alkalmával nem találtak: madárürülék, rovarok, a szárazföldi élet elszórt hulladéka. Mint százezernyi parányi fog egy fűrészen, az átlátszó lények végigrágták magukat a parton.

Henryt megbabonázta ez a látvány. A homokban kotorászott egy színtelenné ázott kis pálcikával, amelyet nyilván szintén a hullámok vetettek partra. Rendet igyekezett teremteni a mászkáló lények között, a homokba apró lyukakat vájt, amelyeket az ár feltöltött, s beléjük terelte az állatkákat. A pusztaság szórakozáson túlmenő boldogság töltötte el, amikor tudatára ébredt annak, hogy valóságos élőlények fölött gyakorolhatja hatalmát. Beszélt hozzájuk, nógatta, megróttá őket. Ahogy hátrált a dagály elől, lábnyomai vízzel teltek meg, s az állatkák fennakadtak bennük; így azzal áltathatta magát, hogy uralkodik fölöttük. Leguggolt a víz szélén, amely combjait áztatta, mélyen előrehajolt, haja a homlokába lógott, eltakarta

szemét. A délutáni nap tarkójára lőtte láthatatlan nyilait.

Roger is várt. Kezdetben egy nagy pálmafa mögött rejtőzött, de Henry látnivalóan annyira el volt foglalva játékával, hogy teljes alakjával kiléphetett mogulé. Végigtekintett a parton. Percival bőgve hazatarodott, és Johnny egyedüli diadalmas ura maradt a kastélyoknak. Mögötte világosan ki lehetett venni a mólót s a felporzó víz csillogó peremek ott, ahol Ralph, Röfi, Simon és Maurice a medencében fürdött. Roger figyelmesen hallgatózott, de épp csak a hangjukat hallotta.

Egy hirtelen szellő megrázta a pálmafák legyezőit, a levelek megreszkettek, zizegtek. Hatvanlábnyi magasságban Roger feje fölött egy csomó dió, rögbilabda nagyságú, rostos gömb levált száráról, s kemény koppanással lehullt körülötte a földre, de egyik sem találta el. Roger nem mérlegelte szerencsés megmenekülése körülményeit, egy gyors tekintetet vetett a diókra, aztán Henryre nézett, majd újra vissza a diókra.

A fák alatti talajt, a partnak egy kiemelkedő részletét, a sok nemzedék palma fellazította, s kivetette belőle az alsó, régi homokrétegben heverő köveket. Roger felkapott egyet, célzott, és Henry felé hajította, szándékosan elvéve a célt. A kő, az esztelen időnek ez a jelképe, ötméternyire Henry jobbjától a vízbe loccsant. Roger felszedett még egy marékka, s egymás után elhajította őket. De volt Henry körül egy láthatatlan kör, átlója körülbelül hat méter lehetett, amelybe Roger nem mert beletalálni. Itt láthatatlanul, de ellenállhatatlan erővel még a régi élet tabuja uralkodott. A guggoló gyerek köré a szülők, az iskola, a rendőrök s a törvény erős védelmező kört vontak. Roger karját egy civilizáció fegyelmezte, amely mit sem tudott róla, s maga is már romokban hevert.

Henryt meglepték a vízben fel-felloccsanó hangok. Hátat fordított az átlátszó állatkáknak, s mint a vizsla, a gyűrűző körök központja felé fülelt. A kövek hol jobbján, hol balján hullottak le, és Henry engedelmesen erre-arra forgolódott, de sohasem kapta el azt a pillanatot, amikor a kövek még a levegőben repültek. Végül is

megpillantott egyet, elnevette magát, és szétnézett maga körül, megkeresni a jó barátot, aki imígyen kötekedik vele. De Roger már újra elrejtőzött a pálma mögé, ziháló lélegzettel nekitámaszkodott, szempillái meg-megreszkettek. Aztán Henry hirtelen elunta a köveket, s elballagott.

– Roger!

Jack állt egy fa alatt, körülbelül tízméternyi távolságban.

Amikor Roger kinyitotta szemét, és megpillantotta, napbarnított arcát még mélyebb árnyék futotta be, de Jack ezt nem vette észre.

Türelmetlen és ideges volt, magához intette Rögért.

A kis folyó torkolatánál egy tavacska képződött, amelyet homokpad rekesztett el, felületét fehér vízililiomok lepték be, közöttük tú alakú sás nőtt. Sam és Eric várakozott itt, Biliéi együtt. Jack letérdepelt a tavacska mellé, az árnyékba. Két összehajtogatott, széles falevelet hozott magával, azokat bontogatta. Az egyikben fehér agyag volt, a másikban vörös, mellettük egy darab faszén, amelyet a máglyából hozott magával.

Jack munkához látott, s közben magyarázott Rogernek.

– Nem a szagomat érzik, azt hiszem, hanem meglátnak.

Valami rózsaszínűt a fák között.

Szétdörzsölte arcán az agyagot.

– Csak volna egy kis zöldem.

Agyaggal félig bekent arcát Roger felé fordította, s értetlen tekintetére válaszolva folytatta:

– Vadászatról beszélék. Mint a háborúban, amikor álcázni akarnak valamit. Amikor valami úgy tesz, mintha valami más volna.

Szinte belegabalyodott magyarázkodó buzgalmában.

–..... mint a pillék a fatörzsön.

Roger megértette, komolyan bólintott. Az ikrek elindultak Jack felé, és félénken tiltakozni kezdtek valami ellen. Jack egy kézmozdulattal leintette őket.

– Pofa be!

Bedörzsölte a faszenet a vörös és fehér foltok közé.

– Nem, velem jöttök!

Megvizsgálta tükörképét a vízben, de nem nyerte el tetszését. Lehajolt, tenyerével vizet merített a langymeleg tavacskából, s lemosta arcáról a piszkot. Szeplői és homokszínű szemöldöke újra előtűntek.

Roger önkéntelenül elmosolyodott.

– Marhamód piszkos vagy – mondta.

Jack új arcot tervezett. Fél arcát és az egyik szeme táját fehérre mázolta, aztán piros agyagot dörzsölt arca másik felére, és a faszénnel fekete vonalat húzott a jobb fülétől a bal álláig. A tóba nézett, de lélegzete megzavarta a víz tükkrét.

– Samseric! Hozzatok egy kókuszdiót..... üresét! Feltérdelt, kezében a vízzel teli dióhéjjal. Kerek fényfolt esett az arcára, s a víz mélyén valami felvillant. Csodálkozva nézett, már nem önmagára, hanem a visszataszító idegen arcra a tükörben. Kiloccsantotta a vizet a dióhéjból, felugrott, izgatottan nevetett. Egy inas, erős test állt a víz partján, arc helyett szörnyű maszkkal, amely ellenállhatatlanul magára vont a fiúk tekintetét, és meglúdbőröztette őket. Jack táncolni kezdett, nevetése fogvicsorgató morgássá vadult. Aztán szökdecselve Bili felé tartott; fején a maszk önállósult, és Jack elrejtőzött mögötte, immár mentesen minden önérzettől és szégyenérzettől. A vörös, fehér és fekete arc átcikázott a levegőn, és Bili felé táncolt. Bili nevetve felugrott, de aztán hirtelen elcsendesedett, és elsompolygott a bokrok közé. Jack az ikrek felé fordult.

– A többiek felsorakoznak. Indulás!

– De.....

– De.....

–..... mi.....

– Gyerünk! Mindjárt odakúszok és beledöfök a..... A maszknak engedelmeskedni kellett.

Ralph kimászott a fürdőmedencéből, végigügetett a parton, és leült a pálmák árnyékában. Szőke haja a szemébe lógott,

hátrasimította. Simon a lábával rugdalózva ringatózott a vízen, Maurice fejesugrásokat gyakorolt. Röfi céltalanul ódöngött a parton, hol felszedett valamit, hol eldobta. A sziklatavakat, amelyeket oly szenvedélyesen szeretett, most elfedte a dagály, így hát nem volt, mi érdekelje, meg kellett várnia, amíg újra be nem áll az apály. Amikor megpillantotta Ralphot a pálmák alatt, odakacsázott és melléült.

Sortjából kevés maradt meg, kövér teste aranybarnára sült, szemüvege még mindig villámlott, ha valamire ránézett. Az egyetlen fiú volt a szigeten, akinek mintha egyáltalán nem nőtt volna a haja. A többiek mind kócosak, bozontosak voltak, de Röfi haja vékony fürtökben tapadt fejéhez, mintha a kopaszság volna természetes hajviselete, s mostani tökéletlen szőrzete rövidesen lehullana, mint a pihék a fiatal szarvas agancsáról.

– Azon gondolkodtam, hogy készíthetnénk egy órát..... egy napórát – mondta. – Egy botot szúrnánk a homokba, aztán.....

A szükséges matematikai művelet megmagyarázására azonban már nem telt az erejéből. Ide-oda járkált.

– Meg repülőgépet – mondta Ralph savanyúan –, meg tv-készüléket meg gőzgépet.

Röfi megrázta fejét.

– Azokhoz nagy csomó fémdologra van szükség – mondta –, az pedig nincs nekünk. De botunk van.

Ralph megfordult, és önkéntelenül elmosolyodott. Röfi néha elviselhetetlenül terhes volt kövérségével, asztmájával, tárgyilagos észjárásával, de jól lehetett ugratni, olykor akaratlanul is, s az mindig jó mulatság volt.

Röfi észrevette, hogy Ralph mosolyog, s tévesen azt hitte, hogy a mosoly baráti érzésből fakad. A “nagyok” között lassanként az a vélemény kapott lábra, hogy Röfi kívülálló; nem annyira a kiejtése miatt, amit el lehetett neki nézni, hanem a zsrja, az asztmája, a szemüvege s a testi munkától való húzódozása miatt. S most, hogy Ralph elmosolyodott valamin, amit ő mondott, Röfi megörült, és sietett kihasználni előnyét.

– Botunk annyi van, amennyi kell. Mindegyikünknek lehetne egy külön napórája. Akkor legalább tudnók, hogy hány óra van.

– Sokat érnék vele – mondta Ralph.

– Mindig azt mondd, hogy szereted rendbe tenni a dolgokat. Hogy amikor megmentenek bennünket.....

– Fogd be a szád!

Felugrott s visszaszaladt a fürdőmedencéhez épp abban a percben, amikor Maurice egy nem épp látványos fejessel vízbe ugrott. Ralph örült, hogy témát változtathat.

– A hasadra estél..... a hasadra! – kiáltotta, amikor Maurice a felszínre került.

Maurice gyors mosolyt villantott Ralph felé, aki könnyed mozdulattal alábukott a vízben. Valamennyi fiú közül ő érezte magát a legotthonosabban a szigeten; de most, hogy Röfi újra szóba hozta a “menekülés”-t, hasztalanul, bosszantóan, fölöslegesen, még a víz zöld mélységei és az aranyzilánkos nap sem csillapították le ingerültségét. Nem játszott, nem maradt a vízben, hanem néhány egyenes csapással átúszott Simon alatt, a medence túlsó oldalán kimászott a partra, s csöpögve, mint egy fóka, levetette magát a fűbe. Röfi nehézkesen felállt a helyéről, és Ralph felé baktatott, ez tehát a hasára fordult, hogy ne kelljen észrevennie. A délibábok már szétfoszlottak, komoran futtatta végig tekintetét az egyenes kék látóhatáron. A következő pillanatban talpon volt.

– Füst!..... Füst! – ordította.

Simon fel akart ülni, s egy nagy csomó vizet nyelt. Maurice, aki épp egy újabb fejéhez készülődött, visszaereszkedett a talpára, egy ugrással a mólón termett, aztán újra megfordult, és visszaroht a pálmák alá, gyorsan magára kapkodva rongyos sortját, hogy készen legyen minden eshetőségre.

Ralph egyik kezével hátrasimította haját, a másikat ökolbe szorította. Simon kimászott a vízből. Röfi megtisztogatta szemüvegét a sortján, s a látóhatárt kémlelte. Mauricenak siettében mind a két lába az egyik nadrágszárába tévedt. Mindannyiuk közül csak Ralph állt

mozdulatlanul.

– Nem látok füstöt – mondta Röfi hitetlenül. – Nem látok füstöt, Ralph!..... Merre van?

Ralph nem felelt. Most mind a két kezét összekulcsolta homlokán, hogy szőke haja ne hulljon a szemébe. Előrehajolt, a só már kifehérítette testét.

– Ralph, hol a hajó?

Már Simon is mellette állt, a látóhatárt kémlelte. Maurice sortja sóhajtvá kiadta a lelkét, gazdája sorsára hagyta a rongycsomót, az erdő felé rohant, majd újra visszajött.

Egy kis, tömör füstcsomó állt a látóhatár fölött, amely lassan kigöngyölődött a levegőben. A füst alatt egy kis folt látszott, feltehetően kémény. Ralph elsápadt, amikor megszólalt.

– Meg fogják látni a mi füstünket.

Röfi most már beletalált a helyes irányba.

– Nem valami nagy füst – mondta.

Megfordult, feltekintett a hegyre. Ralph kiéhezetten tovább bámulta a hajót, arcába visszatért a szín. Simon hallgatva állt mellette.

– Persze, nem jól látok – mondta Röfi –, de hol a mi füstünk?

Ralph egy türelmetlen mozdulatot tett, és tovább figyelte a hajót.

– A füst a hegyen?

Maurice rohanva melléjük ért, meredten nézte a tengert. Simon és Röfi a hegyet figyelte. Röfi elfordította fejét, de Simon akkorát kiáltott, mintha megsebesült volna.

– Ralph! Ralph!

A kiáltás hangsúlya megpörgette Ralphot tengelye körül.

– Mondd – kérdezte Röfi aggodalmasan –, adnak valami jelt?

Ralph még egyszer visszanezett a látóhatáron szétgöngyölődő füstre, aztán újra feltekintett a hegyre.

– Ralph, kérlek! Látsz valami jeladást?

Simon félénken kinyújtott kezével meg akarta bökni Ralphot, de ez Hirtelen eliramodott, átgázolt a fürdőmedence sekélyebb végén, s ráfutott a forró, fehér homokra a pálmák alatt. Egy pillanattal később már a sűrű bozótban botladozott, amely lassanként újra birtokába vette a nyiladékot. Simon utánavetette magát, Maurice is követte, Röfi utánuk ordított:

– Ralph!..... Ralph, kérlek!

Aztán ő is utánuk rohant, de még a mólón belebotlott Maurice elrongyolódott sortjába. A négy fiú háta mögött a füstcsóva lassan végigkúszott a látóhatáron, a parton pedig Henry és Johnny homokkal dobálta a csöndesen sírdogáló Percivalt; egyikük sem tudott az időközben kirobbant izgalmas eseményről.

Ralph már a nyiladék szárazföld felőli végén járt, s tüdeje munkájának egy részét vad szitkozódásra fordította. Kétségbeesett erőfeszítéssel csörtetett keresztül a szűrős kúszónövények közt, meztelen testét rövidesen ellepte a vér. Amikor elért a hegyre vezető meredek kaptatóhoz, megállt. Maurice csak néhány méternyire maradt el mögötte.

– Röfi szemüvege! – kiáltotta Ralph. – Ha a tűz kialudt, szükségünk lesz rá.

Abbahagyta a kiáltozást, megtántorodott. Röfi még nagyon messzire volt, épp hogy látni lehetett a parton botladozó alakját. Ralph a látóhatár felé pillantott, aztán fel a hegyre. Mi a teendő?.., visszamenni Röfi szemüvegéért?..... de időközben a hajó elmegy. Vagy kapaszkodjanak fel a hegyre, ahol majd megállapítják, hogy a tűz tényleg kialudt, s közben figyeljék a lassan közeledő Rőfit, s a gyorsan távolodó hajót, amely egykettőre el fog tűnni a látóhatár mögött? A kétségbeesés magas csúcsán ide-oda ingadozva határozatlanságának súlya alatt, Ralph elkiáltotta magát:

– Istenem! Istenem!

Simon a cserjékkel verekedve, visszatartotta lélegzetét. Arca eltorzult. Ralph tovább botladozott, egyre jobban nekilódulva, ahogy a látóhatáron a füstcsóva lassan tovamozgott.

A tűz kialudt. Az első pillanatban látták; látták azt, amit már odalent a parton is tudtak, amikor a hazai füst integetni kezdett nekik. Kialudt, nyomtalanul, füsttelenül, az öröknek is hűlt helyük volt. Egy rakás tűzifa felhasználatlanul hevert az elhamvadt máglya mellett.

Ralph a tenger felé fordult. A látóhatár megint személytelenül terült el előtte, füstnek már a leghalványabb nyoma sem látszott. Ralph sántikálva elrohant a sziklák között, felkapaszkodott a rózsaszín szirtfokra, s a hajó felé ordított.

– Gyertek vissza! Gyertek vissza!

Ide-oda rohant a sziklafok peremén, arccal a tenger felé, hangja eszelősen csengett.

– Gyertek vissza! Gyertek vissza!

Simon és Maurice is felkapaszkodott melléje. Ralph merev tekintettel nézte őket. Simon elfordult, letörülte arcáról a vizet. Ralph kiásta lelke legmélyéről a legdurvább szót, amelyet ismert.

– Hagyták kialudni ezt a rohadt tüzet!

Letekintett a hegy meredek lejtőjén. Időközben Röfi is befutott, ziháló lélegzettel, nyöszörögve, mint egy kisgyerek. Ralph ökölbe szorította kezét, a vér a fejébe szállt. Merev szeme, hangjának keserősége önmagáért beszélt.

– Ott vannak!

Messze lent, a rózsaszín omladékban, amely a víz felé ereszkedett, egy csapat fiú tűnt fel. Némelyikük fekete sapkáját viselte, de egyébként majdnem meztelenek voltak. Ha a kaptatónak egy könnyebb részéhez értek, egyszerre a levegőbe emelték botjukat, s közben valamilyen egyhangú dalt zümmögtek, amelynek nyilván valami köze volt ahhoz a tárgyhoz, amelyet a két kóbor iker szállított a hátán, oly szemmel látható gondos igyekezettel. Ralph még ilyen messziről is világosan kivette a vörös hajú Jack magas, karcsú alakját, természetesen a menet legelején.

Simon most Ralph és Jack között járatta a tekintetét, ugyanúgy, ahogyan az imént Ralph és a látóhatár között, s amit látott, úgy látszik, megrémítette. Ralph többé nem szólalt meg, némán

figyelte a közeledő menetet. Az ének mind hallhatóbbá vált, de a szövegét még nem lehetett kivenni. Az ikrek Jack mögött lépegettek, hosszú karóval a vállukon. Egy malac kibelezett teteme lógott a karóról, súlyosan ide-oda himbálózva, ahogy az ikrek botladozva lépkedtek az egyenetlen terepen. A malac feje mélyen lelógott tátongó nyakáról; úgy festett, mintha keresne valamit a földön. Most már az ének szövege is felúszott hozzájuk a megfeketedett fa- és hamurakás fölött:

öld meg a malacot! Vágd el a torkát! Ontsd ki a vérét!

De mire az ének szövege érthetővé vált, a menet elért az út legmeredekebb szakaszához, s egy-két perc múlva az egyhangú kántálás elhallgatott. Röfi felnyögött. De Simon rögtön rászisszent, mintha túl hangosan beszélt volna egy templomban.

Jack agyaggal bemázolt arcával elsőnek ért fel a hegytetőre, és lándzsáját a magasba emelve, izgatottan átkiáltott Ralphhoz.

– Ide nézz! Megöltünk egy malacot..... melléje lopakodtunk..... aztán körbefogtuk.....

A vadászok közbekiáltottak.

–..... körbefogtuk.....

–..... felmáztunk hozzá.....

–..... a malac visított.....

Az ikrek mozdulatlanul álltak, a malac teteme ide-oda himbálózott közöttük, fekete vércsöppeket hullajtva a sziklára. Közösen vigyorogtak, egyetlen összefogott, nekilelkessült vigyorral. Jacknek egyszerre túl sok mondanivaló tolult a nyelvére, tehát egy-két tánclépéssel könnyített magán, de aztán eszébe jutott rangja, méltósága, leállt, és ő is elvigyorodott. Majd észrevette, hogy a keze véres, undorodva elfintorodott, szétnézett valami után, amibe beletörülhetné, aztán mindkét tenyerét végighúzta sortján, és elnevette magát. Ralph szólalt meg elsőnek.

– Hagytad kialudni a tüzet.

Jack megtorpant. Ezzel a semmisséggel bosszantják most? De túl boldog volt, hogysem mellre szívja.

– Meg lehet azt még egyszer gyűjtani. Kár, hogy nem voltál velünk, Ralph! Óriási volt. Az ikreket felfordította.....

–..... mi meg ütöttük.....

–..... én ráestem.....

– Én vágtam el a torkát – mondta Jack büszkén, de közben az arca mégiscsak eltorzult. – Kölcsönadod a késedet, Ralph, hogy bejelölhessem a bicskámon?

A fiúk fecsegték, táncoltak. Az ikrek tovább vigyorogtak.

– Dézsaszámra ömlött a vére – mondta Jack nevetve s meg-megborzadva. – Kár, hogy nem láttad.

– Ezentúl mindennap fogunk vadászni.

Ralph újra megszólalt, a hangja rekedt volt. Még nem mozdult el a helyéről.

– Hagytad kialudni a tüzet.

Jack kínosan érezte magát. Az ikrekre nézett, aztán vissza Ralph rá.

– Az öröket is magunkkal kellett vinni a vadászatra mondta –, különben nem lett volna elég ember, hogy bekerítsük.

Elpirult, tudatában volt, hogy hibát követett el.

– A tűz csak egy-két órája aludt el. Gyűjthatunk most újabb tüzet.....

Csak most vette észre Ralph sebeit meztelen testén, s hogy a négy gyerek komoran hallgat. Emberszerető boldogságában elhatározta, hogy részesévé teszi őket annak, ami történt. Lelke zsúfolva volt emlékekkel, annak a tudásnak az emlékeivel, amely birtokába vette eszméletüket, amikor megtámadták a védekező állatot, csapdába ejtettek egy eleven lényt, ráerőszakolták akarukat, s végül felhabzolták életét, mint egy szomjat oltó, boldogító kortyot. Széttárta karjait.

– Ha láttad volna a vérét!

A vadászok időközben elcsöndesedtek, de erre a szóra újra felzúgtak. Ralph hátravetette haját. Kinyújtott karjával a látóhatárra mutatott. Élesen, vadul kiáltott, csöndet teremtve maga körül.

– Egy hajó járt erre!

Jack, akinek most hirtelen szembe kellett néznie egy csomó beláthatatlan horderejű következtetéssel, meghátrált. Egyik kezével a malacnak támaszkodott, és elővette bicskáját. Ralph keze ökölbe szorult, hangja reszketett.

– Igen, egy hajó járt erre..... Ott kint! Megígérted, hogy ébren tartod a tüzet, s hagyta, hogy kialudjon. – Egy lépést tett Jack felé, aki megfordult, és szembenézett vele.

– Lehet, hogy megláttak volna bennünket. Hazamehettünk volna.....

Ennyi keserőséget Röfi nem bírt el, a veszteség gyötrelme elfeledtette vele féltékenységét, rikácsolva kiabálni kezdett.

– Mert csak a vér jár a fejedben, Jack Merridew! Csak a vér és a vadászat! Hazamehettünk volna.....

Ralph félrelökte.

– Én vagyok a vezér, neked meg kellett volna tenned, amit parancsolok. De te csak beszélsz. Még kunyhókat sem tudsz építeni..... aztán elmész vadászni, s hagyod, hogy kialudjék a tűz.....

Elfordult, elhallgatott. De érzelmeinek hegycsúcsán újra felcsattant a hangja.

– Egy hajó járt erre.....

Az egyik vadász feljajdult. A keserű igazság most már átszivárgott mindenki tudatába. Jack ide-oda cibálta, vagdalta a malacot, de az arca vérvörös lett.

– Nagy munka volt, senkit sem nélkülözhattunk. Ralph feléje fordult.

– Ha a kunyhók elkészülnek, minden embert megkaphattál volna. De te mindenáron vadászni akartál.....

– Húsrá volt szükségünk.

E szavaknál Jack felállt, véres kését a kezében tartva. A két fiú farkasszemét nézett egymással. Két világ: a vadászat, a tervezetés, a testi erő kifejtés s a vad életöröm világa, és a kiábrándító s mégis sóváran vágyott józan ész világa. Jack a bal kezébe

fogta a kést, és a jobbal hátrasimítva tapadó haját, egy vérfoltot mázolt homlokára.

Röfi újra rákezdte:

– Nem kellett volna őrizetlenül hagyni a tüzet, hogy kialudjon. Azt ígérted, hogy mindig gondoskodsz fűstről.....

Röfi nyöszörgése s tetejébe még az a körülmény, hogy a vadászok közül is többen jajveszékelní kezdtek, Jacknek fejébe kergette a vért. Kék szemébe újra visszatért az eszelős vadság. Előrelépett..... végre megverhet valakit!..... s öklével belevágott Röfi gyomrába. Röfi nyögve a földre ült. Jack fölötte állt. Hangja gonoszul, sértőn csengett.

– Megint kezded, gömböc?

Ralph előreugrott, Jack pedig fejbe vágta Röfit. Röfi szemüvege lerepült az orráról, és csörögve a sziklák közé vágódott. – A szemüvegem! – kiáltotta Röfi rémulten.

Jobbra-balra tapogatózva kúszni kezdett a sziklán, de Simon elébb ért oda, ahova a szemüveg leesett. A hegytetőn iszonyú szárnyakkal verdestek Simon körül az indulatok.

– Az egyik lencse eltörött.

Röfi kinyújtotta kezét, s az orrára tette a szemüveget. Ellenséges tekintetet vetett Jackre.

– Szükségem van a szemüvegemre..... s most csak a fél szememmel látok. Ezt még megkeserülöd.....

Jack elindult Röfi felé, aki négykézláb sietve továbbmászott, s csak akkor állt meg, amikor egy nagy szikla már elválasztotta a vöröshajútól. Kidugta fejét a szikla fölött, és a fél szemüvegét rávilágította Jackre.

– Most csak a fél szememmel látok!..... Ezt még megkeserülöd.....

Jack gúnyosan utánozta a négykézláb mászó kövér gyereket, sírdogáló hangját.

– Ezt még megkeserülöd..... juuuj!

Röfi és paródiája oly ellenállhatatlanul komikus volt, hogy a

vadászok közül többen nevetni kezdtek. Jack vérszemet kapott. Négykézlábra ereszkedett, a nevetés hisztérikus viharra dagadt. Ralph bosszúsán azon vette magát észre, hogy az ő ajka is megrendül; haragudott magára, hogy nem tud ellenállni. Felmordult.

– Ez piszkos trükk volt!

Jack hátraperdült, felállt. Újra farkasszemet nézett Ralphfal.

Kiáltva szakadtak ki torkából a szavak.

– Rendben van..... rendben van! Röfire nézett, a vadászokra,

Ralphra.

– Sajnálom – mondta. – Mármint ami a tüzet illeti.....

Igen.....

Kihúzta magát.

– Bocsánatot kérek.

Zúgás támadt a vadászok között, a bámulat zsigongása. Ez mokány felelet volt! Szemmel láthatóan az a vélemény alakult ki, hogy Jack megtette a magáét, és nagylelkű gesztusával tisztázta magát, Ralphot meg valahogy szégyenbe hozta. S most arra vártak, hogy ez milyen elfogadható választ fog adni.

De Ralph torka összeszorult, képtelen volt arra, amit vártak tőle. Úgy érezte, Jacknek ez a szónoki fogása még csak megtetézi, amit már eddig is vétett. A tűz kialudt, a hajó eltűnt. Hát nem látnak a szemüktől? Lovagias felelet helyett a düh vetette ki torkából a szavakat:

– Ez piszkos trükk volt!

Csönd támadt a hegytetőn. Jack szeme egy pillanatra elhomályosult, aztán megint kitisztult. Ralph utolsó szavai barátságatlan morgásba fúltak.

– Rendben van! Gyűjtsátok meg a tüzet!

A kézzelfogható tennivaló valamennyire enyhítette a feszültséget. Ralph nem szólt többé, a földre nézett, lába körül a hamura. Jack hangos volt, sürgött-forgott. Parancsokat osztogatott, énekelt, füttyült, oda-odaszólt a hallgató Ralphhoz, megjegyzéseket vetett feléje, amelyek nem igényeltek választ, tehát nem

részesülhettek fitymáló visszautasításban..... s Ralph tovább hallgatott. Senki, még Jack sem merte megkérni, hogy menjen arrébb, s így kénytelenek voltak a máglyát három méterrel odább rakni, egy jóval alkalmatlanabb helyen. Ralph így erősítette meg, öntudatlanul, vezéri tekintélyét; ha napokig gondolkodik, akkor sem találhatott volna rá megfelelőbb módot. S e fegyverrel szemben, amely oly megfoghatatlan, s egyben oly hatásos volt, Jack tehetetlennek bizonyult; dühöngött, s maga sem tudta, miért. Mire elkészült a máglya, a két fiú egy magas válaszfal két oldalára került.

S máris újabb válság köszöntött be. Jacknek nem volt mivel meggyújtania a tüzet. De meglepetésére Ralph maga ment Röfihez, s elvette a szemüvegét. S Ralph maga sem tudta, hogy ugyanakkor, amikor szétpattant Jack között és közte egy kapocs, valahol másutt egy újabb keletkezett.

- Mindjárt visszahozom.
- Megyek veled.

Mialatt Ralph letérdelt, s a megfelelő szögbe igazította a villogó lencsét, Röfi mögötte állt: magányos sziget egy értelem nélküli, összerosódó szintengerben. S mihelyt meggyúlt a tűz, rögtön kinyújtotta kezét, és visszavette a szemüveget.

A tűz ellenállhatatlanul vonzó, fantasztikus viola, vörös és sárga virágai láttán a mogorvaság lassanként kiolvadt a fiúk szívéből. Táborra alakultak át egy tábortűz körül, s még Ralph és Röfi is félig-meddig belesodródtak vonzásába. Néhány fiú lerohant a lejtőn újabb fáért, Jack a malacot vagdalta, tisztogatta. Aztán megpróbálták, hogy a malacot egészben, karóra szúrva megsüssék a tűzön, de a karó hamarabb elégett, mintsem a hús megsült volna. Végül darabokra vagdosták a malacot, ágakra tűzték, s így tartották a tűz fölél, de végeredményben még így is szinte több fiú pörkölődött meg, mint hús.

Ralphnak csurgóit a nyála. Ügy tervezte, hogy nem eszik a húsból, de dió- és gyümölcsdiétája, amelyet csak ritkán vidított fel egy hitvány rák vagy hal, megfosztotta ellenálló erejétől. Elfogadott egy

darab félig nyers húst, s farkasként rávetette magát.

Röfinek is csurgóit a nyála.

– Én nem kapok?

Jack úgy tervezte, hogy hatalmát megmutatandó, egy ideig vergődni hagyja kétségei között a kövér gyereket; de minthogy ez most nyilvánosan felpanaszolta sérelmét, úgy látta, még nagyobb szigort kell mutatnia!

– Te nem vadászál!

– Ralph sem vadászott – felelte Röfi siránkozva –, sem

Simon. – S tovább magyarázott. – A rákokban meg nincs két falat hús sem.

Ralph kényelmetlenül feszengett. Simon, aki az ikrek és Röfi között ült, megtörülte száját, és a saját húsadagját a sziklákon át Röfi felé nyújtotta, ki rögtön elkapta. Az ikrek kuncogtak, Simon szégyenkezve lehajtotta fejét.

Jack felugrott, nagy szelet húst metélt le a malacról, és Simon lába elé dobta.

– Zabálj! – mondta. – A fene a pofádba! Fenyegetően meredt Simonra. – Vedd el!

Hirtelen megperdült tengelye körül a meghökkent kör központjában.

– Én szereztem nektek a húst.

A számtalan, szavakba nem foglalható csalódás irtózatossá, szinte tiszteletet parancsoló dühvé gomolyodott benne.

– Befestettem az arcomat..... odalopóztam hozzá!..... Hát most egyetek..... valamennyien..... én pedig.....

A hegytetőn egyre mélyebb lett a csönd, már a tűz pattogását és a sülő hús sistergését is meg lehetett hallani. Jack körülnézett; megértést keresett, de csak tiszteletet talált. Ralph még a régi máglya hamutengerében állt, kezében a hússal, de nem szólalt meg.

Végül Maurice törte meg a csöndet. Azt a témát választotta, amely egyedül volt alkalmas arra, hogy a fiúkat újra összehozza.

– Hol akadtál rá a malacra?

Roger a meredek hegyoldalra mutatott.

– Ott voltak lent..... a parton.

Jack, aki közben újra magához tért, nem tudta volna elviselni, hogy más mondja el az ő történetét. Gyorsan közbevágot.

– Körülvettük. Én négykézláb másztam. De a lándzsák kiestek, mert nem volt szakálluk, a malac meg elrohant, és szörnyen visítózott.....

– Aztán visszafordult^ vérzett, és újra berohant a körbe.....

A fiúk, megkönnyebbülten és izgatottan, most mind egyszerre beszéltek.

– Bekerítettük.....

– Az első szúrástól nyomban lesántult a hátsó lábára, tehát a kör bezárulhatott körülötte, és üthették, vághatták.....

– Én vágtam el a torkát.....

Az ikrek, még mindig egyformán vigyorogva, felugrottak, és körbeszaladtak. Aztán a többiek is csatlakoztak, a haldokló malac hörgését utánozva,- s nagyokat rikkantva.

– Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!

– Üsd-vágd.....

Maurice megjátszva a malacot, visítózva a kör közepére rohant, s a vadászok körülfogták, s játékból ütlegelni kezdték. Tánc közben újra énekbe fogtak.

öld meg a malacot! Vágd el a torkát! Sózz oda neki!

Ralph sértődötten, irigyen figyelte őket. S csak akkor szólt meg, amikor már elfáradtak, s az ének elhallgatott.

– Gyűlést hívok össze.

A táncolok egyenként leálltak, s figyelmesen feléje fordultak.

– Meg fogom szólaltatni a kagylót. A gyűlést megtartjuk, még akkor is, ha ránk sötétedik. Lent a mólón természetesen. A kagyló fog jelezni. Ennyit akartam mondani.

Azzal megfordult, s elindult lefelé a lejtőn.

ÖTÖDIK FEJEZET A TENGERI SZÖRNY

Újra dagály volt, s a parton, a víz s a pálmaterasz mentén húzódó süppedős, fehér fövény között csak egy keskeny, járható, szilárd ösvény húzódott. Ralph ezen sétálgatott: nyugodtan akart gondolkodni, csak itt volt mód rá, hogy járás közben ne folyton a lábára ügyeljen. S ahogy elgondolkozva ballagott a víz mentén, egyszerre csak meglepődve megállt. Hirtelen megértette, milyen fárasztó ez az élet, amelyben minden út egy-egy rögtönzés, s az ébrenlét jelentős részét azzal kell töltenie az embernek, hogy a lépteire ügyeljen. Végignézett a keskeny parti sávon, és visszaemlékezve az első felfedező utak lelkes boldogságára mint egy régebbi, fénylő gyermekkorra, gúnyosan elmosolyodott. Aztán megfordult, és szemben a nappal visszaindult a móló felé. Elérkezett a gyűlés ideje, s ahogy a napfény rejtőzködő pompájában tűnődve szedte a lábát, gondolatban még egyszer gondosan sorra vette beszédének egyes pontjait. Ennek a gyűlésnek sikerülnie kell: nem szabad, hogy ábrándokkal játszadozzék.....

De csakhamar elveszett bizonytalan gondolatai között, amelyeket megfelelő szavak híján nem tudott világos formába önteni. Homlokát ráncolva előlről kezdte a gondolkodást.

Ezt a gyűlést nem szórakozásból hívta össze: végére kell járniuk a dolgoknak.

Kilépett. Sürgős elintéznivalókról lesz szó, s a nap már hanyatlóban volt. Gyors léptei egy kis szelet kavartak fel, amely az arcának csapódott. Szürke ingét is a mellének szorította, s így észrevette, a ráébredés új fényénél, hogy ráncai kemények, mint a kartonpapír, észrevette, hogy sortjának kirojtosodott széle rózsaszínűre horzsolta combjait.

S eszméletének felvillanásában felfedezte, hogy mennyire

lezüllött a szenny között, mennyire utálja, hogy minduntalan ki kell simítania elvadult haját a szeméből, s napnyugta után milyen viszolyogva fekszik le szárazon zörgő levélágyába. S hirtelen futni kezdett.

A fürdőmedence mellett a part már pettyes volt a gyűlésre várakozó fiúk csoportjától. Szótlanul utat nyitottak neki, tudatában voltak az elkövetett hibának, s figyelmüket nem kerülte el Ralph szokatlan komorsága sem.

A gyülekezőterep nagyjából háromszög alakú volt, de hevenyészett és szabálytalan, mint minden, amit csináltak. A fatörzs, amelyen Ralph szokott ülni, kivételesen vastag volt a többi kidült fához képest; lehet, hogy valamelyik híres csendes-óceáni vihar sodorta a mólóra. Párhuzamosan feküdt a parttal, úgyhogy ha Ralph helyet foglalt rajta, szembenézett a szigettel, de a gyülekezet csak egy halvány körvonalú, sötét alakot látott a csillogó lagúna háttére előtt. A háromszög két oldala, mely az alapra támaszkodott, még vázlatosabb volt. Jobb oldalán egy másik fatönk hevert, amelyet a sok üldögélés már simára koptatott, de ez kisebb és kényelmetlenebb volt a vezér ülőhelyénél. A bal oldalon négy kisebb rönk sorakozott egymás mellett, amelyek közül az utolsó nagyon siralmas-ingatagon állt, és nem múlt el gyűlés, hogy valamelyik rajta ülő fiú, ha kissé hátrahajolt, fel ne billent volna, mire vagy fél tucat fiú hanyatt esett a fűbe, amit a nép minden alkalommal harsogó nevetéssel nyugtázott. S mégsem jutott eddig még senkinek sem eszébe, önmagát, Jacket és Röfit is beleértve, hogy egy követ hozzon, és megtámassza a rönköt. S így hagyják végeleáthatatlan időig ezt az ingatag alkotmányt, mert..... mert..... Ralph gondolatai újra elmerültek a mély vízben.

A fatönkök előtt a fű le volt taposva, de a háromszög közepén érintetlenül, magasra felnőtt. A háromszög csúcsánál is sűrűn felzárkózott, mert ott senki sem ült. A gyülekezőhely körül mindenütt, szálegyenesen vagy egymásnak támaszkodva, szürke pálmatorzsek emelkedtek a magasba, alacsony lombtetőt borítva a terep fölé. Két oldalán a part szegélyezte e helyet, mögötte a lagúna csillogott,

szemben vele a szigeti sötétség terjeszkedett.

Ralph a főhely felé sietett. Ilyen későn még sohasem tartottak gyűlést. Talán azért festett most másképp a hely. Máskor a zöld tetőzetnek az alsó felületét fényezték ki az arany sugárnyalábok, s a fiúk arca felülről lefelé volt megvilágítva, mint amikor az ember zseblámpát tart a kezében, gondolta Ralph. De most a nap oldalról kúszott be, s az árnyékok ennek megfelelően helyezkedtek el.

S Ralph néhány pillanatig újra annak a különös töprengésnek adta át magát, amely egyébként oly idegen volt természetétől. Az arc más, ha alulról, s más, ha felülről világítják meg? Hát akkor mi is az emberi arc? S egyáltalán mit jelent a világ?

Türelmetlen mozdulatot tett. Az a baj, hogy ha az ember vezér, akkor gondolkodnia kell, bölcsnek kell lennie. Megesik, hogy az embernek azonnal határoznia kell. Határoznia és gondolkodnia kell..... a gondolkodás fontos dolog..... következményei s eredményei vannak.....

“Az a baj – gondolta Ralph a vezéri főhelyet szemlélve –, hogy nem tudok gondolkodni. Nem úgy, mint Röfi.”

Ralphnak ezen az estén még egyszer helyesbítene kellett ítéletét. Röfi tud gondolkodni. A nagy, kerek koponyájában lépésről lépésre halad, de hát nem ő a vezér. Bármilyen nevetséges is külsőre, de agya az van. Ralph most már szakembere volt a gondolkodásnak, s fel tudta ismerni a más gondolatait.

A szemébe sütő nap eszébe juttatta, hogy múlik az idő, így hát leakasztotta a kagylót a fáról, s megvizsgálta a felületét.

A levegő elszíntelenítette rózsaszín és sárga árnyalatait, szinte fehérré, átlátszóvá fakult. Ralph valamilyen szeretetteljes tiszteletet érzett a kagyló iránt, holott ő maga halászta ki a lagúnából. Még egyszer szembenézett a gyülekezőhellyel, aztán ajkához illesztette a kagylót.

A többiek csak erre vártak, s már jöttek is feléje. Azok, akik tudták, hogy egy hajó elment a sziget mellett, amikor éppen kialudt a tűz, kissé féltek Ralph haragjától, míg a többieket, beleértve az

“apróságot” is, akik semmiről sem tudtak, szemlátomást felizgatta az ünnepien komoly hangulat. A gyülekezőhely hamar megtelt: Jack, Simon, Maurice, a vadászok zöme Ralph jobbán helyezkedett el, a többiek bal kéz felől, a napos oldalon. Röfi a háromszögön kívül állt. Ez nyilvánvalóan annyit jelentett, hogy meghallgatja, amit beszélnek, de maga nem kíván felszólalni; így akarta tanújelét adni annak, hogy helyteleníti, ami történt.

– Arról van szó, hogy gyűlést kell tartanunk!

Senki sem szólt, de a Ralph felé forduló arcok feszülten figyeltek. Ralph meglegette a kagylót. Már megtanulta azt a gyakorlati szabályt, hogy az ilyen alapvető megállapításokat legalább kétszer kell elismételni, hogy mindenki megértse őket. Az embernek ülnie kell, minden tekintetet a kagylóra irányítani, s a szavakat, mint nehéz, kerek kavicsokat, beleejteni a kisebb csoportokra oszló, guggoló vagy üldögélő tömegbe. A legegyszerűbb szavakat igyekezett megkeresni, hogy még a kicsinyek is megértsék, miért hívta össze a gyűlést. Később nyilván az ügyesebb vitatkozók, Jack, Maurice, Röfi élni fognak a szónoki művészet minden eszközével, hogy összegabalyítsák a népet, de most az elején a megbeszélés tárgyát világosan ki kell fejteni.

– Gyűlést kell tartanunk. Éspedig nem azért, hogy szórakozzunk ., . hogy ne vessünk, meg leforduljunk a rönkről – az apróságok máris egymásra néztek és kuncogni kezdtek –, nem azért, hogy' megtréfáljuk egymást – újra felemelte a kagylót, mialatt a megfelelő szót kereste –, vagy hogy ügyeskedjünk. Nem azért! Hanem, hogy rendbe tegyük a dolgainkat.

Pillanatnyi szünetet tartott.

– Az elébb jártam egyet, egyedül voltam s gondolkodtam, azon gondolkodtam, hogy tulajdonképpen miről is van szó. Tudom, hogy mi a legfontosabb. Gyűlés, amely rendbe teszi a dolgainkat. S elsőnek most én fogok beszélni.

Újra elhallgatott, s gépiesen hátrasimította haját. Röfi, mivel tiltakozása hasztalannak bizonyult, lábujjhegyen belopózott a

háromszögbe, s csatlakozott a többiekhez.

Ralph folytatta.

– Sok gyűlésünk volt már. Mindenki örül annak, ha beszélhet, s együtt lehet a többiekkel. El is határoztunk egy nagy csomó dolgot. De sohasem visszük végbe őket. Elhatároztuk, hogy vizet hozunk a folyóból, s kókuszdióhéjakban tároljuk, zöld levelekkel letakarva. Néhány napig ez meg is történt. De most már nincs víz, a dióhéjak üresek. Az emberek a folyóból isznak.

Helyeslő zúgás hallatszott.

– Nem mintha baj volna, ha valaki a folyóból iszik. Ügy értem, hogy én is szívesebben iszom..... tudjátok már, abból a medencéből, ahol a vízesés van..... mint ezekből a vacak kókuszdiókból. De hát elhatároztuk, hogy hozunk vizet, s most mégsem hozunk. Ma délután mindössze két dióban volt víz.

Megnyalta az ajkát.

– Aztán itt van a konyhók, a menedékhelyek dolga. Újabb zúgás támadt, majd elhalt.

– A legtöbben közületek a konyhókban alszanak. Ma éjszaka például, Samseric kivételével, akik tűzörségen vannak, valamennyien ott fognak aludni. De kik építették fel a konyhókat?

Egy pillanat alatt fülsiketítő lárma támadt. Mindenki részt vett a konyhók építésében. Ralphnak újra meg kellett lengetnie a kagylót.

– Várjunk egy percig! Ügy értettem, ki építette fel mind a hármat? Az elsónél valamennyien dolgoztunk, a másodiknál már csak négyen, az utolsót ott én és Simon kettesben csináltuk. Azért olyan rogyant-tottyant. Nem..... ne nevessetek! Ha majd esni kezd az eső, biztos, hogy bedül. Pedig akkor fedél kell a fejünk fölé!

Szünetet tartott, megreszelte torkát.

– Aztán még valami! Elhatároztuk, hogy a fürdőmedencétől jobbra eső sziklákat fogjuk árnyékszéknek használni. Helyes, jó határozat volt. A dagály mindennap tisztára mossa azt a helyet. Ti, apróságok, tudtok erről egyet-mást.

Egy-egy kis kuncogás hallatszott, gyors tekintetek cserélődtek.

– Most meg mindenki ott végzi el a dolgát, ahol épp eszébe jut. A kunyhók mellett meg a mólón is. Ti, apróságok, ha jóllaktok gyümölcscsel, s aztán szorul a kapca.....

A nép hangosan hahotázott.

– Azt mondom, ha bajba juttok, akkor ne tessék gyümölcsöt enni! Mert ez piszkos dolog!

Újabb nevetéshullám.

– Azt mondtam, hogy ez piszkos dolog. Megráncigálta durva, szürke ingét.

– Ez tényleg piszkos dolog – ismételte. – Ha valaki bajba jut, akkor tessék a sziklák közé menni..... egyenesen végig a parton. Megértettétek?

Röfi kinyújtotta kezét a kagyló felé, de Ralph a fejét *rázta*. Előre megtervezte a beszédet, pontról pontra.

– Tehát: ezentúl újra a sziklákat fogjuk használni, valamennyien. Ez az egész hely már csupa mocsok. – Elhallgatott. A gyűlés érezte, hogy a válság tetőpontjához közelednek, s feszült figyelemmel leste Ralph minden szavát:

– Most pedig a tűzről fogok beszélni.

Egy pillanatra elakadt a lélegzete, aztán egy kis sóhajt hallatott, amelyet a hallgatóság önkéntelenül megismételt. Jack egy darab fát kezdett farigcsálni késével, s valamit súgott Róbertnek, aki elfordította fejét.

– Ezen a szigeten a legfontosabb dolog a tűz. Hogy szabadulhatunk innét, nem számítva egy szerencsés véletlent, ha nem tartjuk ébren a tüzet? Vagy ez túl nagy munka volna számunkra?

Kinyújtotta egyik karját.

– Nézzetek körül. Ugye, hogy sokan vagyunk? S mégis képtelenek volnánk arra, hogy ébren tartsuk a tüzet, és füstöt csináljunk? Hát nem értitek? Nem látjátok, hogy..... hogy inkább az életünket kell feláldozni, de a tűznek nem szabad kialudni?

A vadászok között kényszeredett vihogás hallatszott. Ralph indulatosan feléjük fordult.

– Vadászok! Ti aztán nevethek! De én azt mondom nektek, hogy a füst fontosabb, mint a malac, akárhányat öltök is meg. Megéri itt ezt mindenki? – Kitárta karjait, és szembefordult a háromszöggel.

– Vagy füstöt csinálunk ott fent a hegyen..... vagy *meghalunk!*

Újra szünetet tartott, 'a soron következő pont felé tapogatózva.

– És még valami! Valaki elkiáltotta magát.

– Sok lesz már!

Egyetértő mormogás hallatszott. De Ralph túlharsogta.

– És még valami! Majdhogy fel nem gyújtottuk az egész szigetet. És arra vesztegetjük az időnket, hogy sziklákat tologatunk ide-oda, és mindenfelé kis tüzeket gyújtunk és főzőcskélünk. S most azt mondom nektek, s ez mától fogva törvény, mert én vagyok a vezér, hogy sehol másutt nem fogunk tüzet gyújtani, mint fent a hegyen. Sehol másutt!

Azon nyomban pokoli zsvaj keletkezett. Több fiú felugrott, és kiáltozni kezdett, s Ralph túlkiáltotta őket.

– Mert akinek tűz kell, hogy megfőzzön egy halat vagy egy rákot, az szedje a lábát, és menjen fel a hegyre. S akkor valamennyien nyugodtak lehetünk.

Kezek nyúltak ki a kagyló után a lenyugvó nap fényében. De Ralph nem adta oda. Felugrott a fatönkre.

– Ezt akartam elmondani. Hát most elmondtam. Ti választottatok vezérnek, hát most tegyétek, amit mondok.

A tömeg lassanként elcsendesedett, a fiúk újra visszaültek a helyükre. Ralph is megnyugodott, újra köznapi csöndes hangján beszélt.

– Tehát emlékezzetek! Árnyékszéknek a sziklákat használjuk. A tüzet ébren kell tartani, hogy jelt adhassunk a világnak. A hegyről

nem szabad tüzet lehozni. Ott főztek meg, ami kell.

Jack felállt, a homályban is látszott komor arca. Kinyújtotta kezét a kagyló után.

– Még nem fejeztem be.

– De már eleget beszéltél.

– Nálam van a kagyló. Jack morogva visszaült.

– S most elmondom a legfontosabb dolgot. Erről aztán lehet vitatkozni.

Megvárta, amíg a móló teljesen el nem csöndesedik.

– A rend felbomlott – mondta. – Nem tudom, hogy miért.

Minden olyan jól kezdődött, boldogok voltunk. S aztán.....

Lassan ide-oda himbálva a kagylót, tekintete a gyülekezet feje fölött a semmibe meredt. Eszébe jutott a kígyó, a tűz, a rémület suttozásai.

–..... aztán az emberek egyszerre csak félni kezdtek.

Mormogás hallatszott, már-már panaszos jajongás. Aztán újra csönd lett. Jack abbahagyta a farigcsálást. Ralph átmenet nélkül folytatta.

– De hát ezek az apróságok szájába való dolgok. De ezzel is végezni kell. Erről akartam még beszélni, erről valamennyien vitatkozhatunk..... s erről kell határozni. A haja újra a szemébe hullt.

– Meg kell vitatni, hogy miért félnak az emberek, s el kell határozni, hogy nincs rá semmi ok. Néha magam is meg vagyok ijedve, de hát ez szamárság. Ugyanolyan dolog, mint a kísértetek. S ha majd határozatot hozunk erről, akkor újra nekiláthatunk az ügyeinknek, s jobban gondoskodhatunk az olyan fontos dolgokról, mint például a tűz.

– Emlékeztében hirtelen felfénylett annak a három fiúnak a képe, akik valamikor a napfényben ragyogó fűvényen ballagtak. – S akkor megint boldogok lehetünk.

S azzal Ralph szertartásosan maga mellé, a fatönkre helyezte a kagylót, jelezve, hogy beszédének végére ért. A napfény most már vízszintesen hullott a térre.

Jack felállt, és elvette a kagylót.

– Ezen a gyűlésen tehát meg kell vizsgálnunk, hogy mi micsoda. Hát én majd megmondom nektek. Az apróságok kezdték az egészséget, mert egyre arról beszéltek, hogy félnek..... Vadállatok?..... Honnét jöttek volna? Persze hogy néha meg vagyunk ijedve, de hát ebbe bele kell törődnünk. Csakhogy Ralph azt mondja, hogy éjszaka visítotok. Az semmi más nem lehet, csak lidércnyomás. Mindegy..... ti nem vadásztok, nem építtek, nem segítetek semmiben..... csak nyavalyogtok és féltek, csupa bőgőmasina mindahány..... Hát erről van szó. S ami a félelmet illeti, hát azt tessék nyugodtan elviselni, mint ahogy mi is kibírjuk.

Ralph nyitott szájjal bámult Jackre, de ez nem vett róla tudomást.

– Az a lényeg – mondta a vöröshajú –, hogy a félelem éppoly kevésbé árthat az embernek, mint az, amit álmodik. A szigeten pedig nincs semmiféle vadállat, amitől félni kell.

– Végignézett az egymáshoz bújó apróságok során. – Egyébként megérdemelnétek akármit, ti haszontalan bőgőmasinák. De vadállat nincs.....

Ralph ingerülten félbeszakította.

– Miről beszélsz? Ki beszélt itt vadállatokról?

– Te magad, a minap. Amikor elmondtad, hogy álmodnak és kiabálnak álmukban. S most már arról beszélnek..... s nemcsak az apróságok, hanem néha még a vadászaim is..... hogy van itt valami..... valami sötét nemtudommicsoda, valami állat, szörny..... Magam hallottam. Azt hittetek, ugye, hogy nem hallottam meg? Hát most figyeljeteK ide! Ilyen kis szigeten nem lehetnek nagy állatok. Legföljebb malacok. Oroszlánok meg tigrisek csak nagy országokban élnek, mint Afrika és India.....

– És az állatkertben.

– Most nálam van a kagyló. S most nem a ti félelmetekről beszélek, hanem a szörnyről. Féltetek, amennyit akartok, ha úgy tetszik. De ami a szörnyet illeti.....

Jack, a kagylót simogatva, szünetet tartott, majd piszkos, fekete sapkás vadászaihoz fordult.

– Azt kérdem, hogy vadász vagyok-e, vagy nem vagyok vadász?

A fiúk bólogattak. Jack jó vadász volt, ahhoz kétség sem fért.

– Nos..... hát én bejártam ezt az egész szigetet.

Egymagámban. Ha volna itt szörny, azt én megláttam volna. Ti csak féljete nyugodtan, mert hát ilyenek vagytok..... de szörny az nincs az erdőben.

Azzal Jack visszaadta a kagylót és leült. Az egész gyűlés megkönnyebbülten megtapsolta. Aztán Röfi nyújtotta ki a kezét.

– Nem értek egyet Jackkel mindenben, amit mondott, de van, amit jól mondott. Természetesen nincs semmiféle szörny az erdőben. Hogyan is lehetne? S mit enne az az állat?

– Malacot.

– Malacot mi eszünk.

– Röfit!

– Nálam van a kagyló – mondta Röfi méltatlankodva. –

Ralph, ugye most be kell fogniuk a szájukat? Csönd legyen, apróságok! Arról akarok beszélni, hogy nem értek egyet azzal, amit Jack a félelemről mondott. Persze az erdőben nincs semmi, amitől félni kellene. Tudjátok, magam is jártam ott. Legközelebb már majd kísértetekről fogtok beszélni, meg egyéb ilyen dolgokról. De mi tudjuk, hogy tulajdonképp miről van szó, s ha van hiba, azt meg kell szüntetni.

Letette szemüvegét, és rájuk pislogott. Abban a pillanatban lement a nap, mintha leoltottak volna egy lámpát. Röfi hozzáfogott a magyarázathoz.

– Ha az embernek fáj a hasa, akár kicsi, akár nagy.....

– Neked nagy!

– Ha nevetni akarunk, akkor később folytatjuk a gyűlést. S ha az apróságok megint felmásznak arra a hintafára, akkor egy perc múlva megint le fognak esni róla; jobban tennék, ha a földön ülnének

és figyelnének. Tehát folytatom. Manapság van orvosság minden bajra, még a lélek belsejében levő bajokra is. Csak nem gondolja itt valaki komolyan, hogy félnünk kell valamitől, ami nincs? Az élet folytatta Röfi lelkes-közlékenyen –, az élet ma tudományos, úgy van, tudományos. Egy vagy két évvel a háború befejezése után már majd felutazunk a Marsra és vissza. Tudom, hogy itt nincs szörny..... úgy értem, olyan, ami agyarral, karommal támad..... s azt is tudom, hogy itt nincs mitől félni.....

Szünetet tartott.

– Hacsak.....

Ralph nyugtalanul megmozdult.

– Hacsak.....?

– Hacsak az emberektől nem.

Félig nevető, félig gúnyos neszezés hallatszott az ülő fiúk köréből. Röfi behúzta a nyakát, és sietve folytatta.

– Hát akkor most hallgassuk meg azt az apróságot mondta –, aki a szörnyről beszélt. Talán be tudjuk neki bizonyítani, hogy milyen számár volt.

Az apróságok sugdolózni kezdtek, az egyik felállt.

– Mi a neved?

– Phil.

Ahhoz képest, hogy milyen apró volt, nagy önbizalmat mutatott. Kinyújtotta kezét a kagyló után, meglengette ugyanúgy, mint Ralph, aztán körülnézett, hogy mielőtt megkezdzi szónoklatát, magára terelje a figyelmet.

– Az éjjel álmodtam, nagyon rosszat álmodtam, mindenféle dolgokkal verekedtem. Egyszerre csak kint voltam a kunyhóból, egyedül, s azokkal a kígyózó dolgokkal verekedtem, amik a fákon vannak.

Elhallgatott. A többi apróság borzadva s rokonszenvezem nevetni kezdett.

– Nagyon félttem, s akkor felébredtem. S kimentem a kunyhóból, egyedül a sötétbe, s azok a kígyózó dolgok már eltűntek.

Szívbemarkolóan rémületes volt, és oly valószerűnek hangzott, hogy mindenki elhallgatott. A gyerek hangja pedig csipogva tovább szólt a fehér kagyló mögül.

– Meg voltam ijedve, s már épp segítségül akartam hívni Ralphot, s akkor láttam, hogy valami mozog a fák között, valami óriási..... és szörnyűséges.....

Elhallgatott. A felidézett emlék újra rémülettel töltötte el, bár közben kissé büszke is volt arra, hogy ekkora szenzációt tud kelteni.

– Lidércnyomása volt – mondta Ralph. – Álmában kelt fel.

A megfélemlített hallgatóság egyetértően zúgott. De az apróság makacsul rázta a fejét.

– Amikor azok a kígyózó dolgok verekedtek egymással, akkor aludtam, de amikor eltűntek, ébren voltam, és láttam, hogy valami óriási szörnyeteg mozog a fák között.

Ralph kinyújtotta kezét a kagyló után, s az apróság leült.

– Aludtál – mondta Ralph. – Nem volt ott senki, semmi. Éjszaka nem lehet az erdőben járni. Vagy járt ott valaki közületek? Kiment valaki a kunyhóból?

Hosszú szünet keletkezett, amely alatt a nép jót mulatott azon a gondolon, hogy valaki éjszaka kimegy az erdőbe. Aztán Simon felállt, és Ralph csodálkozva ránézett.

– Te?..... Hát te miért csavarogsz a sötétben? Simon görcsösen megmarkolta a kagylót.

– El akartam menni valahova..... egy helyre, amelyet ismerek.....

– Miféle helyre?

– Hát..... Ismerek egy helyet a dzsungelben..... Habozott.

De Jack egy megjegyzése lezárta az ügyet. Hangjában az a metsző megvetés szólt, amellyel oly neveltségessé tudta tenni ellenfeleit.

– Elcsapta a hasát – mondta.

Ralph Simon helyett is szegyeiké magát. Visszavette a

kagylót, szigorúan nézett a fiú arcába.

– Hát ezt ne csináld többször, érted? Éjjel maradj a helyeden! Így is épp elég ostobaságot hordanak össze vadállatokról meg egyebekről, semmi szükség arra, hogy még te is megijesz az apróságokat éjjeli kirándulásokkal.....

A hirtelen feltörő csúfondáros nevetésből félelem és megrovás szólt. Simon kinyitotta száját, de a kagyló Ralphnál volt, tehát visszafarolt a helyére.

Amikor a tömeg elcsendesedett, Ralph Röfi felé fordult.

– Nos, Röfi?

– Volt itt még egy másik is. Ez itt, ni!

Az apróságok előrelökdösték Percivalt, aztán magára hagyták. Térdig állt a mély fűben, elbújt lábát keresve. Úgy látszik, azt játszotta, hogy sátorban van. Ralphnak eszébe jutott egy másik kisfiú, aki még nemrég ugyanígy állt meg előtte..... s elhessegette az emléket. Már rég száműzte, messzire, a láthatáron túlra, ahonnan csak egy ilyen kézzelfogható emlékeztető bírta visszahozni a felszínre, s azóta nem is történt több kísérlet, hogy összeszámolják az apróságokat, egyrészt mert semmi mód nem volt arra, hogy az ember megbizonyosodjék, vajon valamennyien együtt vannak-e, másrészt, mert Ralph ismerte a választ legalábbis arra az egy kérdésre, melyet Röfi tett fel odafent a hegytetőn. Volt itt most is még rengeteg apró fiú, szőkék, feketék, szeplősek, s' mind egyformán piszkosak, de az arca egyiknek sem volt feltűnőbben megjelölve. Senki sem látta többé a szederszínű anyajegyét. Röfi akkor milyen erőszakos volt és milyen kihívó! Hallgatólagosan elismerve, hogy most felidézte, ami kimondhatatlan, Ralph bólintott.

– Eriggy, kérdezd ki! – mondta Röfinek.

Röfi a gyerek mellé térdelt, kezében a kagylóval.

– Gyerünk! – mondta. – Hogy hívnak?

Az apróság visszahúzódott láthatatlan sátrába. Röfi tehetetlenül Ralph felé fordult.

– Hogy hívnak? – ismételte ez szigorúan.

A gyülekezetet idegesítette a csönd és a makacs ellenállás. Kórusban kezdték kiabálni:

– Hogy hívnak..... hogy hívnak..... hogy hívnak.....

– Csönd legyen!

Ralph szemügyre vette az alkonyat! homályban előtte álló gyereket.

– No, beszélj..... hogy hívnak?

– Percival Wemys Madison, a lakáscímem Lelkészlak,

Harcourt St. Anthony, Hampshire, a telefonom..... a telefonom..... a tele.....

Minthogy ezek az adatok hosszú gyökereikkel leértek a fájdalom rugózatáig, a gyerek hirtelen elsírta magát. Arca ráncokba gyűrődött, szeméből kicsurrantak a könnyek, szája széles fekete lyukká tágult. Az első pillanatokban a bánat néma szobrává fagyott, de aztán feltört belőle a jajongás, hangosan, kitartóan, mint a kagyló kürtszava.

– Hallgass! Hallgass!

De Percival Wemys Mádison nem hallgatott. Valahol megnyomták egy rugót, túl a tekintély vagy akár a testi megfélemlítés határain, és a sírás tovább zakatolt, egyenletesen, mint a lélegzet; úgy tetszett, az tartja fenn, mintha *hózzá* volna szögezve.

– Hallgass! Hallgass!

Most már a többi apróság is beleavatkozott. Eszükbe jutottak személyes fájdalmaik, s talán osztozni kívántak a nagy, egyetemes bánatban is. Együttérzésük jeléül valamennyien sírni kezdtek, ketten közülük majd olyan hangosan, mint Percival.

Maurice mentette meg a helyzetet.

– Ide nézzetek! – kiáltotta.

Ügy tett, mintha elvágódnék. Megdörzsölte a farát, s leült a billegő fatöncre, ahonnét újra rögtön lefordult a fűbe. Rossz bohóc volt, de Percival és a többiek méltányolták igyekezetét, egy kicsit még szipáskoltak, aztán nevetni kezdtek. S a kacagás úgy elharapózott, hogy a nyakokat is magával ragadta.

Jack hallatta elsőnek a szavát. A kagyló ugyan nem volt nála, tehát a szabályok ellenére szólalt meg, de azzal most senki sem törődött.

– Az állattal meg hogy állunk?

Valami különös dolog történt Percivallal. Nagyon ásított és megtántorodott. Jack megfogta, megrázta.

– Hol él az az állat, kérdem?

Percival összezsugorodott Jack markában.

– Ügyes állat lehet – mondta Röfi gúnyosan –, ha el tud bújni ezen a szigeten.

– Jack mindenütt járt.....

– Hol tudna megélni egy ilyen állat?

– A hátam közepén.

Percival valamit motyogott, s a nép újra nevetni kezdett.

Ralph előrehajolt.

– Mit mondott?

Jack meghallgatta Percival válaszát, aztán kiengedte markából a gyereket. A megkönnyebbült apróság, az emberi lények megnyugtató, szoros gyűrűjében, rögtön elterült a hosszú fűben, és elaludt.

Jack megreszelte torkát, aztán mintegy mellékesen odavetette:

– Azt mondja, hogy az állat a tengerből jön.

Most már az utolsó nevetés is elült. Ralph önkéntelenül megfordult: egy kis görnyedt, fekete alak a lagúna csillogásában. A gyülekezet követte tekintetét, elnézte a víz szélesen húzódó sávjait, mögötte a nyílt tengert, végtelen lehetőségek ismeretlen kékségét, némán hallgatta a zátonyok felől jövő sóhajokat és suttogásokat.

Maurice szólalt meg, olyan hangosan, hogy valamennyien összerendeztek.

– Papa azt mondja, hogy még nem fedeztek fel a tengerben minden állatot.

A vita újra fellángolt. Ralph felemelte a csillogó kagylót, és

Maurice engedelmesen kivette a kezéből. A gyűlés folytatódott.

– Azt gondolom, hogy Jacknek igaza van, ha azt mondja, hogy az embereket könnyű megijeszteni, mert hisz amúgy is félnek. De ha azt mondja, hogy a szigeten csak malacok élnek, akkor valószínűleg szintén igaza van, de hát tudni ő sem tudja bizonyosan..... már úgy értem, határozottan..... – Maurice mély lélegzetet vett. – A papám azt mondja, hogy vannak..... izé..... állatok, amelyek tintát csinálnak..... egyszóval tintahalak, amelyek sok száz méter hosszúak, és megeszik a bálnákat is. – Újabb szünetet tartott, aztán vidáman elnevette magát. – Persze én nem hiszem, hogy itt volna valami szörny a szigeten. Ahogy Röfi mondja, az élet ma tudományos, de hát tudni nem tudunk semmit, igaz? Már úgy értem, hogy bizonyosat nem tudunk..... Valaki elkiáltotta magát.

– A tintahal nem tud kijönni a vízből.

– De tud!

– Nem tud!

A móló egy szempillantás alatt megtelt vitatkozó, hadonászó árnyakkal. Ralphnak, aki még mindig a rönkön ült, az volt a benyomása, mintha elmebaj tört volna ki az egész gyülekezeten. Félelem, állatok..... s még abban sem tudnak megegyezni, hogy a tűz minden dolgok között a legfontosabb; s ha valaki azon van, hogy mederbe fogja a vitát, az emberek eltérnek a tárgytól, s egyre újabb és kínosabb dolgokkal hozakodnak elő.

A homályban valami fehér tárgy csillogott a közelében; utánanyúlt, kikapta Maurice kezéből, és teljes erejéből belefújta. A gyülekezet rémült csöndbe dermedt. Simon a közelében állt, a kagyló után nyúlt. Azt érezte, hogy okvetlenül beszélnie kell, de milyen szörnyű dolog az, nyilvánosság előtt beszélni.

– Lehet – mondta akadozva –, lehet, hogy azért mégis él itt egy állat.

A gyülekezet vadul elbődült, Ralph ámulva nézett Simonra.

– Te..... te is hiszel ilyesmikben?

– Hát nem tudom – mondta Simon. A szíve akkorákat vert,

hogy majd megfulladt. – Tudniillik.....

Kitört a vihar.

– Ülj le!

– Fogd be a szád!

– A kagyló!

– Megőrült!

– Fogd be a szád! Ralph közbekiáltott.

– Hallgassátok meg! Nála van a kagyló.

– Tudniillik úgy értem, hogy..... hogy talán bennünk van

az.....

– Marhaság!

Ezt Röfi kiáltotta, akit felháborodása most már végképp kizökkentett méltóságából. Simon folytatta:

– Mert megtörténhetik velünk.....

Azon való fájdalmas igyekezetében, hogy kifejezze az emberiség legnagyobb gondját, most már teljesen érthetetlenné vált. S egyszerre megszálta az ihlet.

– Mi a legpiszkosabb dolog a világon?

A kérdést követő értetlen csöndbe Jack válaszként behajított egy durva, kifejező, egytagú szót. Tomboló megkönnyebbülés : valóságos orgazmus. Azok az apróságok, akik visszamásztak a billenő rönkre, újra lebukfenceztek róla, de ezúttal nem bánták. A vadászok visítotak a gyönyörtől.

Simon minden erőfeszítése rommá mált szét körülötte. A nevetés úgy érintette, mintha kegyetlenül arcul csapták volna: védtelenül roskadt vissza helyére.

Aztán a nép lassanként megnyugodott. Valaki soron kívül megszólalt.

– Talán valamiféle kísérletre gondol.

Ralph felemelte a kagylót, a sűrű homályba meredt. A táj legvilágosabb része a part volt. Az apróságok bizonyára közelebb húzódtak. Ügy van..... semmi kétség, ott gubbasztanak egymáshoz szoruló testekkel a háromszög közepén, a magas fűben. Egy

meglebbenő szellő hirtelen megszólaltatta a pálmafákat, s fecsegő zörgésük most élesen kivált a sötétből és csöndből. Két szürke törzsű fa gonosz nyikorgással egymáshoz dörzsölődött; soha még nappal ezt a hangot nem hallották.

Röfi kivette kezéből a kagylót. Hangja maga volt a felháborodás.

– Én pedig nem hiszek a kísértetekben. Már Jack is felugrott, magánkívül a dühtől.

– Ki törődik *azzal*, hogy te miben hiszel..... gömböc!

– Nálam van a kagyló!

Rövid viaskodás lármája hallatszott, a kagyló hol az egyikhez, hol a másikhoz került.

– Add vissza a kagylót!

Ralph közjük ugrott, egy ütés érte a mellkasát. Kikapta a kagylót valakinek a kezéből, és ziháló lélegzettel visszaült a helyére.

– Túl sokat beszélünk kísértetekről. Nappali gyűlésen kell ezt megtárgyalni.

Egy suttogó, ismeretlen hang kiáltott közbe:

– Talán arról van szó, hogy az az állat..... a kísértet.

A gyülekezet megrázkódott, mintha szélvész vágott volna közjük.

– Sok a soron kívüli közbeszólás – mondta Ralph. Nem lehet rendes gyűlést tartani, ha nem tartjuk magunkat a szabályokhoz.

Elhallgatott. Halomra döntötték gondosan felépített tervét.

– Mit mondjak most? – folytatta. – Rosszul tettem, hogy ilyen későre hívtam össze a gyűlést. Mindegy, szavazni fogunk..... mármint arról, hogy vannak-e kísértetek, aztán bemegyünk a kunyhókba, mert mindannyian fáradtak vagyunk. Nem..... te vagy az, Jack?..... várj még egy percig. Már most ki akarom jelenteni, hogy nem hiszek kísértetekben. Vagy legalábbis azt hiszem, hogy nem hiszek. De azért nem szívesen beszélek erről..... ilyenkor, sötétben. De hát úgy döntöttünk, hogy elhatározzuk, hogy mi micsoda. Újra a magasba emelte a kagylót.

– Ez így jó lesz – mondta. – Tehát most arról határozunk, hogy vannak-e kísértetek vagy.....

Egy pillanatig eltűnődött, aztán feltette a kérdést.

– Ki hisz abban, hogy vannak kísértetek?

Hosszú csönd keletkezett, észrevehető mozdulatok nélkül.

Aztán Ralph belebámult a sötétségbe, s meglátta a felemelt kezeket.

– Értem – mondta egyszerűen.

Az érthető és törvények kormányozta világ kicsúszott a lábuk alól. Valamikor tudták, hogy mi micsoda, most pedig..... S a hajó elment!

Valaki kiragadta kezéből a kagylót. Röfi sivító hangja hallatszott.

– Én nem szavaztam a kísértetekre. A gyülekezet felé fordult.

– Én nem szavaztam..... ezt mindenki jól jegyezze meg magának.

Hallani lehetett, hogy nagyot dobbant a lábával.

– Mik vagyunk mi..... emberek vagy állatok? Vagy vademberek? Mit fognak rólunk gondolni a felnőttek? Elhagyjuk a helyünket, hogy malacokra vadászunk..... ki hagyjuk aludni a tüzet..... most pedig.....

Egy szélesebb árnyék ugrott eléje.

– Fogd be a pofádat, te kövér naplopó!

Viaskodás, a csillogó kagyló ide-oda rángatózott. Ralph felugrott.

– Jack! Jack! Nem nálad van a kagyló! Hagyd beszélni! Jack arca feléje úszott.

– S te is fogd be a szádat! Ki vagy te tulajdonképpen? Itt ülsz..... s parancsokat osztogatsz az embereknek, hogy mit csináljanak! Nem tudsz vadászni..... nem tudsz énekelni.....

– Én vagyok a vezér. Megválasztottatok.

– Mit számít az, hogy megválasztottatok! Parancsokat osztogatsz, amiknek semmi értelme.....

– Röfinél van a kagyló.
– Rendsben van..... hát csak kényeztesd azt a gömböcöt,
ahogy eddig is tetted.....

– Jack!

Jack keserű gúnnal utánozta a kiáltást.

– Jack!..... Jack!

– A törvényeink! – kiáltotta Ralph. – Megszeged a törvényeinket.

– Bánom is én!

Ralph összeszedte lélekjelenlétét.

– Nincs egyebünk, mint a törvényeink! – kiáltotta. De Jack megint csak ráordított.

– Füttyölök a törvényekre! Erősek vagyunk..... vadászok vagyunk. Ha van itt állat a szigeten, megöljük. Bekerítjük, s addig ütjük, verjük, ütjük, verjük.....

Vadul elkurjantotta magát, s leugrott a halványan csillogó fővényre. A móló egy pillanat alatt megtelt zajjal, izgalommal, lábdobogás, nevetés, sikoltások hallatszottak, a gyülekezet szétszóródott, hangosan beszélgető, rendszertelenül futkosó csoportokra oszlott a pálmafák és a tenger között, majd széthúzódott a part hosszában, s eltűnt a sötétségben. Ralph az arcán érezte a kagyló érintését, Röfi nyújtotta feléje.

– Mit szólnak majd ehhez a-felnőttek! – ismételte meg Röfi.

– Hallod őket?

Játékos üldözések lábdobogása, hisztérikus nevetés s rémült sikoltozások hallatszottak a part felől.

– Fújd meg a kürtöt, Ralph!

Röfi olyan közel állt, hogy szemüvegének egyetlen lencséje Ralph szemébe villogott.

– Hát nem értik, hogy legfontosabb a tűz?

– Most keménynek kell lenned, Ralph. Kényszerítsd őket arra, hogy megtegyék, amit parancsolsz.

Ralph higgadt, mérlegelő hangon felelt, mint aki egy

elméletet ad elő.

– Ha most megfújom a kagylót, s nem jönnek vissza..... akkor lőttek nekünk. Még a tüzet sem tudjuk ébren tartani. Olyanok leszünk, mint az állatok, sohasem fognak bennünket megmenteni.

– Ha nem fújod meg, akkor válnak csak igazán állatokká. Nem látom, hogy mit csinálnak, de hallani hallom őket.

A parton a szétszóródott fekete alakok összébb torlódtak, s egy forgó, pörgő fekete tömeggé olvadtak, valami dúdoló énekszó is hallatszott. Az apróságok, akik már beteltek a mulatsággal, leváltak, hangosan sírva a kunyhók felé botladoztak. Ralph ajkához emelte a kagylót, aztán újra leengedte.

– Az a kérdés, Röfi: vannak-e kísértetek? Vannak-e szörnyek?

– Persze hogy nincsenek.

– Miért ne volnának?

– Mert akkor a dolgoknak semmi értelmük sem volna. A házaknak meg az utcáknak..... meg a tv sem működnék.

Az éneklő, táncoló fiúk oly messzire kerültek, hogy az énekből már csak a szöveg nélküli ritmust lehetett kivenni.

– De tegyük fel, hogy a dolgoknak nincs értelme, legalábbis itt a szigeten? Hogy vannak..... izék, amik figyelnek bennünket, és várnak?

Ralph hevesen megrázkódott, és közelebb húzódott Röfihez. Az ijesztő sötétben egymásba ütköztek.

– Hagyd abba az ilyen beszédet, Ralph! – mondta Röfi. – Úgyis elég bajunk van. S nekem már épp elég jutott ki belőle, több, mint amennyit elbírok. Ha volnának kísértetek.....

– Le kell mondanom a vezérségről – mondta Ralph. Hallod őket?

– Azt nem! Uramisten!

Röfi megmarkolta Ralph karját.

– Ha Jack lenne a vezér, csak vadászattal törődnék, tűz meg nem lenne. Holtig itt rekednénk.

Hangja rémült sikoltássá vékonyodott.

– Ki ül ott?

– Én vagyok..... Simon.

– Beleváló gyerekek vagyunk – mondta Ralph. – Három vak egér!..... Lemondok.

– Ha lemondasz – felelte Röfi döbbsent suttogással –, akkor mi lesz velem?

– Mi lenne? Semmi.

– Gyűlöl engem, nem tudom, miért. Ha azt tehetné, amit akar..... De te biztonságban vagy, téged tisztel. Arról nem szólva, hogy te vagy az erősebb.

– Az imént te is jól verekedtél.

– Nálam volt a kagyló – mondta Röfi egyszerűen. – Jogom volt ahhoz, hogy beszéljek.

Simon is megmozdult a sötétben.

– Maradj meg vezérnek – mondta.

– Te csak hallgass, Simon! Miért nem mondtad ki egyenesen, hogy nincs itt semmiféle szörny a szigeten?

– Én félek tőle – mondta Röfi –, s ezért ismerem. Ha az ember fél valakitől, akkor meggyűlöli, de folyton muszáj rágondolnia. Elhiteti magával, hogy nincs is vele semmi baj..... hogy rendes gyerek..... s ha aztán újra meglátja, hát az olyan, mint az asztma, az ember nem kap lélegzetet. De mondok neked valamit, Ralph. Téged is gyűlöl.

– Engem? Miért?

– Nem tudom. Mert lekaptad a tűz miatt, s mert te vagy a vezér, és nem ő.....

– De hát ő..... de hát ő Jack Merridew!

– Én sokat voltam ágyban fekvő beteg, hát sokat gondolkodtam. Ismerem az embereket..... ismerem magam meg őt is. Téged nem bánthat, de ha te félreállsz, akkor nekimegy az elsőnek, aki a keze ügyébe kerül..... s az én leszek.

– Röfinek igaz van, Ralph. Ketten vagytok, te meg Jack. Te

maradj meg vezérnek!

– Ide-oda hánykolódunk meg sodródunk – mondta Ralph –, s közben minden elromlik. Odahaza mindig kéznél volt egy felnőtt. Kérem, uram..... kérem, kisasszony..... s akkor válaszoltak az embernek. De jó lenne!

– Bár itt lenne a nénikém!

– Meg az apám!..... De hát mi értelme van.....

– Ébren kell tartani a tüzet!

A tánc véget ért, s a vadászok visszatértek a kunyhókba.

– A felnőttek ismerik az éleket – mondta Röfi. – Azok nem félnek a sötétben. Összegyűlnének meg teát innának és vitatkoznának, s akkor minden rendbe jönne.....

– Nem gyújtanak fel a szigetet. S nem vesztenék el a.....

– Hajót építenének.....

Ott állt a három fiú a sötétben, s hiába próbálták megfogalmazni a felnőttélet méltóságát.

– Nem veszekednének.....

– Nem törnék el a szemüvegemet.....

– Meg nem beszélnének szörnyekről.....

– Ha valami jelt tudnának adni nekünk..... – kiáltotta Ralph kétségbeesetten. – Valami jelt vagy egyebet a felnőtt világból.....

Halk nyöszörgés hallatszott a sötétből, a három fiú dermedten összekapaszkodott. Aztán a nyöszörgés felerősödött, túlvilági, távoli jajveszékeléssé vált, tagolatlan makogássá. Percival Wemys Madison (cím: Lelkészlak, Harcourt St. Anthony) olyasmit élt át a hosszú fűben fekve, ami ellen gyermeki találékonyságának minden varázsa tehetetlennek bizonyult.

HATODIK FEJEZET A REPÜLŐ SZÖRNY

A csillagok ragyogtak, de más fény nem látszott az éjszakában. Miután a három fiú felfedezte, hogy honnét ered a kísérteties zaj, és már Percival is megnyugodott, nagy nehezen felemelték a gyereket, és az egyik kunyhóba szállították. Röfi, bármilyen bátran nyilatkozott is, lehetőleg a másik kettőnek a közelében tartózkodott; hárman együtt feküdtek le a legközelebbi kunyhóban. Nyugtalanul, zajosan forgolódtak a száraz levelek közt, a csillagok ösvényét figyelve, amely a lagúna felé ereszkedett le. Olykor a többi kunyhóból valamelyik apróságnak a kiáltása hallatszott, egyszer az egyik nagyobb fiú is beszélni kezdett a sötétben. Aztán Ralphék is elaludtak.

Keskeny holdkaréj szállt fel a látóhatárra, oly vékonyán, hogy még akkor is alig hagyott nyomot a vízen, amikor a tenger hátára ült. De más fények is ragyogtak az égen, gyorsan ide-oda cikázva, hunyorogva, majd kihunyva, noha a tíz mérföld magasságban lezajló ütközetnek dörrenése sem hatolt el a szigetig. De a felnőttek világából azért mégiscsak érkezett egy jeladás, noha egyetlen gyermek sem volt ébren, hogy megfejtette volna. Egy robbanás vakító fénye villant fel az égen, nyomában csigavonalban egy fénylő ösvény ereszkedett le.... aztán újra sötétség lett, s az égen ismét kigyúltak a csillagok. Sötét folt tűnt fel a sziget fölött, ejtőernyő alatt egy sebesen zuhanó emberi alak, ide-oda himbálózó tagokkal. A különféle magasságokban egymást váltó szelek kényükre-kedvükre sodorták magukkal. Aztán, körülbelül három mérföldnyi magasságban, a szél egyenletes erőre kapott, egy lehajló ív pályáján körbevitte az égen, majd egy utolsó rohammal átsodorta a sziklazátonyok és a lagúna fölött a hegy irányában. Itt lezuhant és összeroskadt a hegyoldal kék virágai között, de minthogy most már ebben az alacsonyabb légrétegben is egy kis

szellő kerekedett, az ejtőernyő megduzzadt, és csattogva nekirugaszkodott a hegynek. Az emberi alak, lábát maga mögött vonszolva, felcsúszott a hegyoldalon. Méterről méterre, nagyokat lökve rajta, a szél átvonszolta a kék virágok, a sziklák és a vörös kövek között, amíg végül fel nem ért vele a hegyrom kőcsipkéi közé. Itt megint szeszélyessé válva, meg-megcsavarta, összegubancolta az ejtőernyő kötélzetét, s az emberi alak a meg-megránduló zsinetek között ülő helyzetbe került, sisakos fejét térdére hajtva. Ha a szél erősebben fúj, a kötélet megfeszült, s a húzás következtében az alak kiegyenesítette derekát, és felemelte fejét; úgy tetszett, mintha a hegygerinc fölött szettekéntene a tájon. De ha a szél ismét ellanyhult, a kötélet megereszkedett, s az alak újra előrehajolt, térdére ejtve fejét, így mialatt a csillagok lassan vonultak az égboltozaton, az emberi alak a hegytetőn ült, és hol meghajolt, hol kiegyenesedett, majd újra meghajolt.

A hajnal homályában halk nesz hallatszott a hegyoldal egyik sziklája mögöl. Egy csomó rozsé és száraz levél alól két fiú mászott ki, két könnyű árnyék, álmosan beszélgetve egymással a pitymalló ég alatt. A két iker volt, akiket az éjjel tűzörségre jelöltek ki. Elméletben, mialatt az egyik alszik, a másiknak virrasztania kellett volna, de képtelenek voltak arra, hogy bármilyen értelmes cselekedetet vigyenek véghez, ha ez azt jelentette, hogy egymástól függetlenül kell cselekedniük. S minthogy az egész éjszakát nem bírták átvirrasztani, mind a ketten lefeküdtek aludni. Most gyakorlott lábbal kitapintva az utat, nagyokat ásítva és a szemüket dörzsölve elindultak a fekete folt felé, amely egykor a jelzőtűz volt. Amikor elérték, ásítva megálltak, majd egyikük gyorsan visszazaladt rozsáért és levelekért.

A másik letérdelt.

– Alighanem kialudt.

Egy ágat nyomott a fiú kezébe, azzal megkotorta a hamut.

– Mégsem.

Hasra feküdt, szájával a hamurakás fölé hajolva, és ráfúj.

Arca vörösen felfénylett. Egy pillanatra abbahagyta a fújást.

– Sam, adj nekem.....

–..... alágyújtóst.

Eric lehajolt, s addig fújta, amíg a hamurakás újra fel nem piroslott. Sam a parázsba szúrta a vékony fécskát, majd egy nagyobb ágat helyezett rá. A parázs felizzott, az ág tüzet fogott, Sam újabb ágakat hányt rá.

– Ne éged el egyszerre az egészet – mondta Eric. Túl sokat teszel rá.

– Hadd melegedjünk fel!

– Akkor még több fát kell felcipelnünk.

– Fázom.

– Én is.

– Azonkívül még.....

–..... sötét van. Hát rakd!

Eric leguggolt, s nézte, Sam hogy rakja a tüzet. Egy kis sátrat húzott föléje korhadt fából, s a tűz máris biztonságosan égett.

– Az utolsó pillanatban!

– Nagyon.....

–..... zabos lett volna.

– Híj!

Egy ideig csöndesen figyelték a tüzet. Aztán Eric vihogni kezdett.

– Már amúgy is.....

–..... nagyon zabos volt.....

–..... a tűz meg a malac miatt.

– Szerencsére Jackre, nem ránk.

– Emlékszel az öreg zabosra az iskolából?

– “Megőrjítesz, fiú!”

Nevettek, egyszerre ketten, és egészen egyformán. Aztán eszükbe jutott a sötétség s az egyéb bajok, és kényelmetlenül feszengve körülnéztek. A korhadt fasátor körül buzgólkodó lángok újra magukra vonták tekintetüket. Eric az ideoda rohangászó fatetveket figyelte; a nyomorultak sehogy sem tudták elkerülni a lángokat, s

eszébe jutott az első tűz..... ott lent, a hegy meredek kaptatóján, ahol most még teljes sötétség uralkodott. Nem szívesen emlékezett rá, a hegycsúcs felé fordította tekintetét.

Most már bőven sugárzott a meleg, kellemesen ölegette őket. Sam azzal mulatott, hogy ágakat dugdosott a tűzbe, amilyen közélről csak lehetett. Eric nyitott tenyerével azt próbálgatta, milyen közel mehet vele a tűzhöz, hogy a hőség még elviselhető legyen. Lustán tekingetve körül a tűz fölött, a szerteheverő sziklák lapos árnyaiból felépítette gondolatban nappali körvonalait. Amott volt a nagy szikla, arrébb a három kő, mögöttük a széthasadt szikla, s azon túl egy rés..... ott pedig.....

– Sam!

– No?

– Semmi.

A lángok most már a vastag ágakat emésztették, kérgük gyűrűzni kezdett, lehullt, a fa nagyokat dörrent. A sátor beomlott, széles fényszőnyegeket görgetett szét a hegytetőn.

– Sam!

– No?

– Sam! Sam!

Sam ingerülten nézett Ericre. Eric merev tekintete megfélemlítette, mert a tájnak az a része, amelyet figyelt, Sam háta mögött' terült el. Sam körülmászta a tüzet, lekuporodott Eric mögé. Mindketten mozdulatlaná merevedtek, egymás karjába kapaszkodva: négy rezdületlen szem és két nyitott száj.

A távolban az erdő fái sóhajtoztak, nyögtek. A két fiú haja meglebbent, a máglyáról oldalvást csaptak ki a lángok. Körülbelül tizenöt méternyi távolságból mintha valamilyen szél fújta vászon csattogása hallatszanék.

Egyikük sem sikoltott fel, de keményebben markolták meg egymás karját, a szájukat csucsorították. Talán tíz másodpercig kuporogtak így mozdulatlanul, mialatt a f'el-fellobbanó tűz füstöt és szikrákat hajtott feléjük, és fényhullápiokat göngyöltett fel a

hegytetőre.

Aztán mintha rémült eszméletük is közösen dolgoznék, egyszerre indultak el, négykézláb kúszva a sziklák között.

Ralph álmódott. Úgy tetszett neki, órák hosszat forgolódott a zörgő levelek között, míg végre elaludt. De most már a többi kunyhóból érkező lidércnyomásos kiáltás sem ért el *hozzá*, mert megint ott volt, ahonnet jött, a kertfalnál állt, és cukorral etette a pónikat, amíg végül valaki meg nem rázta a karjánál fogva, s közölte vele, hogy a teája várja.

– Ralph, ébredj fel!

A levelek úgy bögtek, mint a tenger.

– Ralph, ébredj fel!

– Mi baj?

– Láttuk.....

–..... a szörnyet.....

–..... mind a ketten.

– Ti kik vagytok? Az ikrek?

– Láttuk a szörnyet.....

– Hallgass! Röfi!

A levelek még mindig bögtek. Röfi beléje ütközött, az egyik iker pedig görcsösen rákapaszkodott, amikor Ralph elindult az ég csillagos téglalapja felé.

– Nem mehetsz ki..... irtózatos!

– Röfi, hol vannak a lándzsák?

– Hallani lehet a.....

– Akkor hallgass! Ne mozdulj!

Fekve maradtak, elébb kételkedve, majd egyre fokozódó rémülettel hallgatva a két iker elbeszélését, amelyet ezek a visszafojtott csönd réseibe sugdostak. A sötétség hamarosan megtelt karmokkal, szörnyű, ismeretlen fenyegetéssel. A véget nem érő virradat lassan elsápasztotta a csillagokat, amíg végül a hajnal szomorú, szürke fénye be nem szívárgott a kunyhóba. Mocarogni kezdtek, noha a világ a kunyhón kívül még elmondhatatlanul

veszélyes volt. A zavaros sötétség széteszlott a közeli és távoli tárgyak között, és fent az égbolton a báránfelhők melegen kiszínesedtek. Egy magányos tengeri madár röppent fel rekedt kiáltással az égbe, káromlásának visszhangja is hallatszott, az erdőben valami vijjogott. Aztán a látóhatár fölötti felhősávok rózsaszínűen *izzani* kezdtek, és a pálmák tollkoszorúja kizöldült.

Ralph a kunyhó bejáratában térdelt, és óvatosan körülnézett.

– Samseric! Hívjátok össze a gyűlést! Csöndesen! Induljatok!

Az ikrek rémülten egymásba kapaszkodva elmerészkedtek a néhány méternyire álló szomszéd kunyhóig, s ott egy szempillantás alatt elterjesztették a rémületes híreket. Ralph felállt, s tekintélye megőrzése végett, bár lúdbőrző háttal, kiment a mólóra. Röfi és Simon követte, a többi fiú is utánuk oldalgott.

Ralph felemelte a kagylót a simára koptatott fatönkről, és a szájához illesztette; de aztán meggondolta, nem fújt bele. A magasba emelte a kagylót, megmutatta a gyülekezetnek, s a fiúk megértették.

A nap sugarai legyezőszerűen törtek elő a látóhatár mögül, majd vízszintesen a szemükbe tűztek. Ralph egy ideig elnézegette a növekvő arany karéjt, amely jobb kéz felől bevilágította őket, és megkönnyítette számára, hogy beszéljen. Körös-körül a fiúk magasra emelt lándzsái meredeztek az ég felé.

Átadta a kagylót Eriének, a mellette álló ikernek.

– A saját szemünkkel láttuk a szörnyet. Nem..... nem álmodtunk.....

Sam folytatta a történetet. Jogszokássá vált, hogy a kagyló mindkét ikret egyformán feljogosította a szólásra, lényegbeli egységüket már mindenki elismerte.

– Szőrös volt. Valami mozgott a feje mögött..... szárnyak!

– A szörny is mozgott.....

–..... s az szörnyű volt. Úgy láttuk, hogy felül.....

– A tűz jól világított.....

–..... épp akkor raktuk meg.....

- Egy nagy csomó fát tettünk rá.....
- Szeme is van.....
- foga.....
- karmai.....
- Elrohantunk, amilyen gyorsan csak tudtunk.....
- Nekimentünk mindenfélének.....
- a szörny követett.....
- Láttam a fák mögött suhanni.....
- engem majdnem elért.....

Ralph félénken Eric *arcára* mutatott, amelyet a bokrok tuskéi feltéptek.

- Ez hogy történt? Eric megtapogatta arcát.
- Csupa seb vagyok. Vérzem?

A fiúk iszonyodva hátrább húzódtak. Johnny ásítás közben hangos sírásra fakadt, de Billy addig pofozta, amíg el nem hallgatott. A ragyogó reggel tele volt rejtett borzalmakkal. A kör lassanként arccal kifelé fordult, a hegyes végű botokból faragott lándzsák mintha kerítéssel vették volna körül a fiúkat. De Jack visszahívta őket a háromszög közepére.

– Ez lesz az igazi vadászat!..... Ki tart velem? Ralph türelmetlen mozdulatot tett.

– Ne számárkodj! Fából vannak a lándzsák. Jack gúnyosan a szemébe nevetett.

- Félsz?
- Persze hogy félek. Van itt, aki nem fél?

Az ikrek felé fordult, reménykedve s mégis reménytelenül.

- Felteszem, nem csaptok be?

A felelet egyértelmű volt. Semmi kétség. Röfi elvette a kagylót.

– Talán..... itt maradhatnánk..... a mólón. Lehet, hogy a szörny ide nem jön el.

Ha nincs az az érzése, hogy valami figyelni őket, Ralph rákiáltott volna.

– Hogy itt maradjunk? Ide szorulva a szigetnek a végére? S mindig résen? Hogy szerezzünk táplálékot? S mi lenne a tűzzel?

– Indulás – mondta Jack türelmetlenül. – Csak az időnket vesztegetjük hiába.

– Nem vesztegetjük. Mi történjék az apróságokkal?

– Fütyülök az apróságokra.

– Valaki kell, hogy vigyázzon rájuk.

– Eddig sem vigyázott senki.

– Eddig nem is volt rá szükség. De most van. Majd Röfi gondjukat viseli.

– Az helyes! Óvjuk meg Rofit a veszélytől!

– Térj észre! Mit tehet Röfi a fél szemével?

A többi fiú kíváncsian hol Ralphra, hol Jackre nézett.

– S roég valami! Ez nem lesz mindennapi vadászat, mert az állat nem hagy nyomot maga után, különben rátalálnátok volna. Ha mindent meggondolok, a szörny talán faágakon ugrál, mint a nem tudom micsoda..... A többiek rábólítottak.

– Ezen tehát gondolkodnunk kell.

Röfi levette összetört szemüvegét, és megtörölgette a megmaradt lencsét.

– S velünk mi lesz, Ralph?

– Nincs nálad a kagyló. Nesze!

– Azt kérdem, mi lesz velünk? Tegyük fel, hogy az állat akkor jön ide, amikor senki sincs itt közületek! Én nem látok jól, s ha még meg is ijedek.....

Jack megvetően félbeszakította.

– Ez mindig be van gyulladva.

– Nálam van a kagyló.

– A kagyló..... a kagyló! – üvöltötte Jack. – Semmi

szükségünk többé a kagylóra. Tudjuk mi már nagyon jól, hogy kire kell hallgatni. Mi haszna volt annak, hogy Simon beszélt..... vagy Bili, vagy Walter? Itt az ideje, hogy némelyek megtanulják, csöndben kell maradni, és ránk bízni, mit határozunk.....

Ralph most már nem hallgathatott tovább. Arca kitüzesedett.

– Nincs nálad a kagyló – mondta. – Ülj le!

Jack úgy elsápadt, hogy szeplői apró, barna foltokként kiváltak krétafehér arcából. Megnyalta száját, és állva maradt.

– Ez a vadászok dolga – mondta.

A gyülekezet feszülten figyelt. Röfi látván, hogy mit kavart fel, zavartan Ralph térdére csúsztotta a kagylót, és leült. Visszatartott lélegzettel várt, a csönd már-már nyomasztóvá vált.

– Ez nemcsak a vadászok dolga – mondta Ralph végül –, mert nem tudjátok nyomon követni az állatot. S ti nem akarjátok, hogy megszabadítsanak bennünket innen?

A gyülekezet felé fordult.

– Nem azt akarjuk-e valamennyien, hogy szabaduljunk innen?

Újra Jackre nézett.

– Már az elébb is mondtam, hogy a legfontosabb dolog a tűz. Az pedig most már alighanem kialudt.....

Régi dühe újra fellángolt, s ez erőt adott neki arra, hogy támadásba menjen át.

– Hát itt mindenki elvesztette a józan eszét? Újra kell gyűjtanunk a tüzet, de ez neked eszedbe sem jut, Jack! Vagy csakugyan nem akarunk szabadulni innen?

De igen, azt akarták, hogy megmentse őket, ehhez kétség sem fért. S ezzel, egy hirtelen fordulattal Ralph javára, túljutottak a válságon^ Röfi sóhajtva kiengedte a levegőt tüdejéből, majd lélegzetet akart venni, s nem kapott levegőt. A fatövek mellett feküdt, tátogva, kék árnyékok kúsztak a szája körül. De senki sem törődött vele.

– Hát most gondolkodj, Jack – mondta Ralph. – Van a szigetnek olyan pontja, ahol még nem jártatok?

Jack kényszeredetten felelt:

– Csak egy van..... de hát erre te is emlékezhetsz. A sziget

hátsó végénél, ott, ahol a sziklák egymásra torlódnak. A közelben már jártam. Van ott egy szikla, amelyet hídként lehet használni. Csak egy út vezet fel.

– Lehet, hogy az az izé ott él.

Az egész gyülekezet egyszerre kezdett beszélni.

– Rendben van. Csönd legyen! Elsőnek oda megyünk. Ha a szörny nincs ott, akkor felmászunk a hegyre, megkeressük, s mindjárt meg is gyújtjuk a tüzet.

– Hát akkor induljunk!

– Előbb eszünk valamit, aztán indulunk. – Ralph szünetet tartott. – A lándzsákat meg vigyük magunkkal.

Éttek, aztán Ralph és a nagy fiúk elindultak a parton. Röfit feltámasztották, s a mólón hagyták. Szép nap ígérkezett: napfürdő egy kék kupola alatt. Előttük a part enyhe ívben görbült a látóhatár felé, amíg végül bele nem olvadt az erdőbe, mert ilyenkor korán reggel a délibáb fátylai még nem homályosították el a tájat. Ralph vezetésével a pálmákkal benőtt fennsíkon mentek; ez jobb út volt, mint a víz mentén a forró homokföveny. Ralph előreküldte Jacket, aki nagy óvatosan, színésziiesen jobbra-balra tekingetve vezette a csapatot, holott az ellenséget már húszméternyi távolságban meg lehetett volna látni. Ralph az utóvédben menetelt, hálásan, hogy legalább egy időre megszabadult a felelősségtől.

Simont, aki közvetlenül Ralph előtt járt, kétségek gyötörték; nem tudta elképzelni a nagy állatot, amelynek karmai csak a bőrt karcolják fel, s amely a hegytetőn ül, nyomot nem hagy maga után, de ahhoz nem elég gyors, hogy utolérje Samsericet. Bármennyit gondolkodott is róla, mindig ugyanaz a képzet tolakodott fel eszméletébe: egy hősi s egyben beteg emberi lény alakja.

Sóhajtott. Mások egyszerűen felállnak, beszédeket intéznek a gyülekezethez, és nem érzik saját személyiségük nyomasztó súlyát; azt mondják el, amit akarnak, mintha csak másodmagukban volnának egy barátjukkal. Oldalt lépett, és hátrasandított. .Ralph, vallanak támasztva lándzsáját, lassan lépegetett mögötte. Simon bátortalanul

lelassított, amíg egy sorba nem került Ralphal. Fekete haja mélyen a homlokába hullt, azon át figyelte a vezért. Ralph a szeme sarkából ránézett, kissé. feszélyezetten rámosolygott, mintha teljesen elfeledte volna, hogy Simon milyen nevenségessé tette magát, aztán újra maga elé bámult a semmibe. Simon boldog volt, hogy legalább egy-két percre befogadták, aztán letett arról, hogy tovább töprengjen a saját személyén. Nekiment egy fának, Ralph türelmetlen tekintetet vetett rá, Róbert gúnyosan nevetett. Simon megszedült, homlokán egy fehér folt kivörösödött és vérezni kezdett. Ralph gondolatban útjára bocsátotta Simont, és visszatért saját személyes poklába. Hamarosan elérnek a sziklafokhoz, s akkor neki, a vezérnek kell majd vezetnie a csapatot.

Jack ügetve visszajött.

– Most már látni.

– Helyes. Közelítsük meg, amennyire lehet.

Jack nyomában tovább meneteltek a lassan emelkedő hegyoldalon a szikla irányában. Bal kéz felől fák és kúszónövények áthatolhatatlan fonadéka kísérte útjukat.

– Miért ne élhetne itt valami?

– Látnod, hogy se ki, se be nem visz nyom.

– S hol a vár?

– Oda nézz!

Ralph szétválasztotta a fű sűrű függönyét és kinézett.

Néhány méternyi köves térség terült el előtte, aztán a sziget két oldala oly közel ugrott egymáshoz, mintha magas előfokká akarna összeolvadni. Ehelyett azonban keskeny sziklagerincre találtak, amely néhány méternyi szélességben s körülbelül tizenöt méternyi hosszúságban nyúlt a tengerbe. Ott egy újabb kocka alakú, rózsaszín sziklafok emelkedett, ugyanabból a fajtából, amely az egész sziget szerkezetét alátámasztotta. A várnak ez a körülbelül száz láb magas része volt az a feltornyosodó, rózsaszínű bástya, amelyet a hegytetőről már láttak. A zátony sziklája széthasadt, s nagy kőgörmögyöket szórt szét maga körül, amelyek mintha némán

totyognának körülötte.

Ralph mögött a magas fű megtelt szótlan vadászokkal. Ralph Jackre nézett.

– Te vagy a vadász. Jack elvörösödött.

– Tudom. Rendben van.

Ralph legbensejéből egy hang szólalt meg helyette. “De én vagyok a vezér. Én megyek. Ne vitatkozz!” A többiek felé fordult.

– Ti meg itt rejtőztek el! Várjatok meg!

Ügy érezte, a hangszálai annyira megfeszülnek, hogy a hangja vagy teljesen elapad, vagy túl hangosan tör ki a felszínre. Jackre nézett.

– Szóval..... azt hiszed? Jack motyogott.

– Mindenütt másutt már jártam. Itt kell lennie.

– Értem.

Simon zavartan dadogott.

– Nem hiszek az állatban.

Ralph oly udvariasan felelt neki, mintha az időjárásról cserélnének eszmét.

– Persze! – mondta. – Én sem.

Szája elkeskenyedett, megsápadt. Nagyon lassan hátrasimította a haját.

– Hát akkor viszontlátásra!

Mozgásra kényszerítette a lábát, s az elvitte a sziget kinyúló nyakára.

Minden oldalról az üres légtér szakadékaival vették körül. Itt semerre sem lehetett elrejtőzni, még ha az embernek nem is kellett volna továbbjutnia. Megállt a keskeny földnyelven, és lenézett.

Rövidesen, néhány *évszázad* leforgása alatt, a tenger a várból is egy újabb szigetet fog építeni.

Jobb kéz felől a lagúna terült el, amelyet közvetlenül a nyílt tenger ostromolt, balról.....

Ralph hátán végigfutott a hideg. A lagúna védte meg őket a Csendes-óceán ellen, és Jack volt közülük az egyetlen, aki valamilyen

okból a sziget túlsó oldalán is leereszkedett a vízhez. Innét most a szárazföld szemszögéből látni lehetett a tenger mozgását, amely úgy hatott, mint valamilyen döbbenetes, eleven lény lélegzete. A víz lassan apadt a sziklák között, rózsaszínű gránittáblákat fedett fel, különös korallképződményeket, polipokat, hínárokat. Egyre lejjebb ereszkedett a víz, susogva, mint a szél a fák lombjai között. Volt ott egy lapos szikla is, amely szélesen elterpeszkedett, mint valami asztal; amikor a víz leszivárgott négy hínáros oldalán, mindegyik egy-egy külön zátonynak tetszett. Aztán az alvó leviatán kilélegzett..... s a víz emelkedni kezdett, a hínárok ide-oda csapódtak, s a sziklaasztal fölött a víz üvöltve felforr. A hullámok játékát nem lehetett látni, csak az óceán percekig tartó emelkedését, zuhanását.

Ralph a vörös sziklafok felé fordult. Mögötte, a magas fűben, figyelték, várták, hogy mihez fog kezdeni. *Izzadt* tenyere már lehűlt, és csodálkozva állapította meg, nem hisz abban, hogy találkozni fog bármilyen állattal, s hogy nem tudja, mihez kezd, ha mégis találkozik.

Látta, hogy könnyűszerrel meg tudja mászni a sziklafokot, de erre semmi szükség. Valamilyen párkányféle vette körül a négyszögletű sziklát, úgyhogy jobb felől, a lagúna fölött az ember óvatosan körüljárhatta, araszolhatta, s megkerülhette a kiugró sarkát. Könnyen járható út volt, Ralph hamarosan el is ért a hajlatig, s kitekinthetett mogulé.

A megsokott látvány tárult eléje: egymásra kapaszkodó, rózsaszínű sziklatömbök, s rajtuk tortadíszszerű guanó. Meredek lejtő vezetett fel a széthasadt sziklákhoz, amelyek a bástyát tetőzték.

Valami zaj hallatszott a háta mögött, megfordult. Jack oldalazott mögötte a párkányon.

– Nem akartalak magadra hagyni.

Ralph nem felelt. Továbbment a sziklák között, megvizsgált egy barlangszerű mélyedést, melyben a várt szörnyűségek helyett mindössze egy halom záptojást talált, majd leült, körülnézett, s lándzsájával ütögette a sziklát. Jack izgatott volt.

– Micsoda klassz hely erődítménynek! Vízpermet érte az arcukat.

– Nincs friss víz!

– Hát ez micsoda?

Félúton a sziklaoromzatig hosszúkás zöld folt húzódott. Felkúsztak, és megízlelték a vékony erecskében csordogáló vizet.

– Az ember itt tarthatna egy kókuszdióhéjat, s az mindig megtelnék.

– Én ugyan nem. Rohadt hely ez.

A két fiú egymás mellett mászta meg az utolsó sziklaormot, amely fölfelé keskenyedve, csúcsán a széthasadt sziklát viselte kotollának. Jack öklével rásújtott, a szikla halk, csikorgó hangot adott.

– Emlékszel?

Az azóta eltelt rossz idők emléke egyszerre ébredt fel bennük. Jack gyorsan beszélni kezdett.

– Ha az ember egy pálmatorzset tol alája, és valamilyen ellenség közeledik..... oda nézz!

Száz lábbal alattuk húzódott a keskeny sziklaösvény, arrébb a köves sík, s mögötte a fiúfejekkel teletűzdelt, magas fűvel benőtt terep, leghátul az erdő.

– Az ember megemeli – kiáltotta Jack lelkesen –, és huj neki.....

Egy kaszáló mozdulatot tett a kezével. Ralph a hegy felé nézett.

– Mi a baj? Ralph hátrafordult.

– Miért kérded?

– Furcsán néztél.....

– Nincs füst!..... Nincs, amivel jeleznök.....

– Dilis vagy azzal a füsttel.

Az egyenes kék látóhatár szorosan körülvette őket, vonalát csak a hegytető törte meg.

– Nincs egyebünk – mondta Ralph.

Lándzsáját a remegő sziklának támasztotta, s két tenyerével

hátrasimította a haját.

– Vissza kell majd mennünk, s megmászunk a hegyet. Ott látták az állatot.

– Nem lesz ott.

– Mi egyebet tehetünk?

A fűben ülő fiúk sértetlenül, de letörve látták viszont a napfénybe kilépő Ralphot és Jacket. A felfedezés izalmában még az állatról is megfeledkeztek, áttódultak a hídon, nagyokat kiáltozva megmáztak a sziklafokot. Ralph most egymagában állt, egyik kezével egy óriási, vörös sziklatömbnek támaszkodva, amely kettéhasított malomkerékre hasonlított, és csöndesen meg-megreszketett keze alatt. Sötéten figyelte a hegyet. Aztán ökölbe szorította kezét, és kalapálni kezdte jobbján a vörös falat. Keményen összeszorította száját, hajkoszorúja alatt a szeme sóvárogva nézett.

– Füst!

Megnyalta lehorzsolódott öklét.

– Jack, gyere!

De Jacknek nyoma veszett. Egy csapat fiú nagy zajjal, amelyet Ralph meg sem hallott, lökdösött, emelgetett egy sziklát. Amikor feléjük fordult, a szikla *alapzata* épp megreccsent, és az óriási kőtömeg a tengerbe zuhant, zúgó vízsugarat fröccsentve fel, amely a zátony félmagasságáig ért.

– Hagyjátok abba! Hagyjátok abba! Hangja azonnal csöndet teremtett.

– Füst!

Különös dolog történt a fejében. Valami ide-oda röpdösött eszmélete előterében, mint egy denevér szárnya, és elhomályosította gondolatait.

– Füst!

A gondolatai újra visszatértek, s velük a düh.

– Füst kell! S ti azzal vesztegetitek az időt, hogy sziklákat gurítottok a tengerbe.

Roger hangja hallatszott.

– Van időnk! Ralph a fejét rázta.

– Indulunk a hegyre.

Nagy lárma keletkezett. A fiúk egy része a partra akart visszatérni, mások köveket akartak görgetni. Ragyogóan sütött a nap, a veszély elolvadt a sötétséggel együtt.

– Jack! Lehet, hogy az állat a túloldalon van. Te már jártál ott..... vedd át a vezetést!

– Menjünk a parton! Ott gyümölcsöt lehet szedni. Bill Ralph elé lépett.

– Miért nem maradhatunk itt egy darabig?

– Úgy van!

– Építsünk erődítményt.....

– Itt nincs mit enni – mondta Ralph –, s nincs hol meghúzni magunkat. Friss víz is kevés van.

– Pazar erődítmény lenne!

– Sziklákat görgethetnénk.....

–..... egyenesen le a hídra.

– Azt mondtam, hogy indulunk! – kiáltotta Ralph dühösen. – Bizonyosat kell tudnunk. Gyerünk..... előre!

– Maradjunk még.....

– Menjünk vissza a kunyhókhoz.....

– Fáradt vagyok.....

– Nem!

Ralph letépte ujjainak izületeiről a felszakadt bőrt. Nem is fájt.

– Én vagyok a vezér. Bizonyosat kell tudnunk. Nem látjátok a hegyet?..... Nincs füst! S hátha épp most jön erre egy hajó a tengeren? Hát itt mindenki meghibbant?

A fiúk lázadozva morogtak, elhallgattak.

Jack vezette le a csapatot a sziklákon és át a hídon.

HETEDIK FEJEZET

MAGAS FÁK ÉS ÁRNYÉKOK

A malaccsapás a vízpartot szegélyező sziklarengeteg mellett kanyarodott, a sziget másik oldalán. Jack vezette a csapatot, s Ralph örült az új útnak. Ha az ember el tudta zárni a fülét a tenger szívó hörgése és a visszatérő víz fortyogása elől, ha el tudott feledkezni arról, hogy milyen sivarak az út mindkét oldalán az óriási dudvatollazattal benőtt görgetegek, akkor egy időre talán ki tudja zárni gondolataiból az állat képzetét, s kedvére ábrándozhat. A nap már túlhaladt tetőpontján, a délutáni hőség már ráülepedett a szigetre. Ralph hátulról üzenetet küldött a sor elején haladó Jacknek, s amikor a legközelebbi gyümölcsöshöz értek, az egész társaság megállt és evett.

Ralph most, ültében ébredt rá aznap először, hogy milyen hőség van. Undorodva rángatta szürke ingét, s azon tűnődött, vállalja-e az ing kimosásának nagy kalandját. Mozdulatlanul ülve a szigeten is szokatlan melegben, kitervelte, mire volna szüksége, hogy rendbe tegye magát. Elsősorban is ollóra, hogy levághassa haját, rögtön hátra is simította hosszú sörényét, levághassa e piszkos szörzetet legföljebb fél hüvelyknyi hosszúságra. Aztán megfürödnék, szappannal alaposan lecsutakolná magát. Kísérletképp nyelvét végigjártatta fogain, s megállapította, hogy alkalmasint egy fogkefére is szüksége volna. Aztán a körmei....

Megfordította a kezét, és szemügyre vette körmeit. Az eleven húsig le voltak rágva, bár nem emlékezett arra, mikor kapott rá újra erre a szokására, s egyetlen alkalmat sem bírt felidézni, amikor a körmét rágta volna.

– Legközelebb már majd a hüvelykujjamat fogom szopogatni.....

Lopva körülnézett. Ügy látszik, senki sem hallotta meg.

A vadászok a földön ültek, s mohón tömték magukba a könnyű eledelt, igyekezték elhíttetni magukkal, hogy elegendő életerőt tudnak beszélni a banánokból, s a másikat olajszerű, kocsonyás gyümölcsből. Ralph, mértékegységként felidézve egykori tiszta és ápolt testét, szemügyre vette őket. Pizkosak voltak, bár nem olyasféleképp pizkosak, mint amikor az ember sárgödörbe esik, vagy egy esős napon orra bukik az utcán. Szemre nem úgy festettek, hogy nyomban zuhany alá kell tartani őket, és mégis..... a hajuk hosszú, összegubancolódott, egy-egy száraz levél vagy ágacska ragadt közé, arcukat az izzadság úgy-ahogy tisztára mosta ugyan, de a kevésbé hozzáférhető szögletekben valamilyen árnyékféle tapadt rá, rongyos ruhájuk, akárcsak az övé, kemény a verejtéktől, s már nem illemből vagy kényelemszeretettől viselik, hanem pusztán megszokásból, bőrük pikkelyes a sós tengeri víztől.....

Egy kissé elszorult a szíve, amikor megállapította, hogy alapjában véve mindez már fel sem tűnik neki, s hogy nagyjából belenyugodott. Sóhajtott, s félrelökte az ágot, amelyről gyümölcsöt szedett. A vadászok már szétszéledtek, ki-ki a dolgára, be az erdőbe vagy le a sziklához. Megfordult s kitekintett a tengerre.

Itt, a sziget túlsó oldalán egészen más volt a kilátás. A délibáb nem tudta játékos képeit az óceán hideg vize fölé vetíteni, a látóhatár tiszta, kék és kemény volt. Leballagott a sziklához. Itt lent, majdnem egy szinten a tengerrel, az ember szemmel követhette az óceán mély hullámainak soha véget nem érő, fel-feldomborodó futamait. Sok mérföldnyi távolságban nem volt sem zátony, sem homokpad a vízben, s a hullámok úgy futottak el a sziget mellett, mintha ügyet sem vetnének rá, s valamilyen más dolgukra igyekeznének; nem a haladás képzetét keltették az emberben, inkább úgy festettek, mintha az egész nagy óceán időnként felemelkednék, majd újra visszazuhanna. Apadt, apadt a víz, zubogott, apró vízeséseket formált, lesüllyedt a sziklák alá, s fénylő, zöld hajként elsimította a hajladozó hínárokat, aztán kis szünet után újra összegyűlt, bögve felemelkedett, ellenállhatatlanul dagadt, felmászott

a kis *zátonyra*, tajtéknnyúlványokat küldött maga elé egy-egy víznyelő gödörbe, míg végül néhány méternyire megközelítve a gyere-, két, kinyújtotta feléje fehéren habzó ujjait.

Ralph addig követte hullámról hullámra a víz emelkedését, esését, amíg a tenger távoli idegensége végül el nem zsidbasztotta az agyát. Aztán a víz szinte beláthatatlan tömege lassanként erőszakosan birtokba vette tudatát. Itt volt a választóvonal, a határ. A sziget túloldalán, délibábokba bugyolálva, a nyugodt lagúna pajzsának védelmében az ember kedvére ábrándozhatott a megmenekülésről; de itt, szemben az óceán kíméletlen konokságával, az óriási távolságok mér földjeivel, le volt igazva, leteperve, elítélve, tehetetlen volt.....

Simon hangja közvetlenül a füle mellett szólalt meg. Ralph azon kapta magát, hogy két kézzel, görcsösen markolássza a sziklát, teste megfeszül, nyakizmai megmerevedtek, a szája nyitva.

– Hazajutsz, biztosan, meglátod.

Ezt mondta Simon, s közben bólintott. Fél térdére ereszkedve nézett le Ralphra egy magasabb szikláról, amelybe két kézzel kapaszkodott, a másik lába Ralphal egy magasságban himbálózott.

Ralph meghökkent. Magyarázatot keresve, feltekintett Simon arcába.

– Olyan óriási, olyan borzasztó nagy! – mondta. Simon újra bólintott.

– Mindegy. Hazakerülsz. Én legalábbis úgy gondolom. Ralph testében oldódni kezdett a görcs. Újra a tengerre nézett, aztán keserűen rámosolygott Simonra.

– Talán hajót dugdosol a zsebedben? Simon vigyorgott, tagadóan rázta a fejét.

– Hát akkor honnét tudod?

Mínt hogy Simon még akkor is hallgatott, Ralph már csak egy kurta válasza méltatta.

– Bolond vagy!

Simon oly hevesen rázza a fejét, hogy durva, fekete haja ide-oda csapódott arcán.

– Nem vagyok bolond. De tudom, hogy épségben haza fogsz kerülni.

Egy darabig egyikük sem szólalt meg. Aztán hirtelen egymásra mosolyogtak.

Roger hangja hallatszott az üregek felől.

– Gyertek le!

A malaccsapás közelében fel volt túrva a föld, friss ürülékcsomók gőzölögtek. Jack úgy hajolt föléjük, mintha a látvány valósággal boldoggá tenné.

– Ralph..... hús akkor is kell nekünk, ha most arra a másik dologra vadászunk.

– Ha azt hiszed, hogy nyomon vagy, akkor induljunk.

Elindultak. A vadászok egy csomóba verődve attól a bizonyos állattól való félelmükben, Jack egymagában legelöl. Noha lassabban mentek, mint ahogy Ralph szerette volna, alapjában véve örült, hogy nem rohannak, elégedetten ringatta vállán a lándzsáját. Jack szakértelme, úgy látszott, valamilyen váratlan akadályba ütközött, a menet hirtelen megtorpant. Ralph egy fának támaszkodott, s ábrándjai újra birtokukba vették. A vadászat Jack dolga, s majd még idejében felérnek a hegyre.....

Egyszer apjával együtt Chatamből Devonportba vándorolva, egy ideig a lápvidék peremén éltek, egy faházban. Azoknak a házaknak a sorából, amelyeket Ralph megismert, ez különösen éles körvonalakkal tapadt meg emlékezetében, mert utána került iskolába. Mama akkoriban még velük élt, s papa mindennap hazajött. Vad pónik látogattak el mindennap a kert kőfalához, s esett a hó. A ház mögött egy fészkerféle állt, s ha az ember odafeküdt, nyugodtan figyelhetette a hópelyhek kavargását. Látni lehetett a kis nedves foltot, amelyen a pehely elenyészett, aztán felfedezte az első hópelyhet, amely nem olvadt el a lassanként teljesen kifehéredő földön. Ha az ember fázott, akkor visszaosont a *házba*, s az ablakon nézett ki, a nagy

vörösréz üst s a tányér mellől, amelyen apró kék emberkék voltak.....

Ha az ember este lefeküdt, egy bögre cukrozott, tejes kukoricadarát kapott. A könyvek pedig..... azok egy polcon álltak az ágy mellett, s kettő-három mindig a sor tetején hevert, mert Ralph lusta volt ahhoz, hogy a helyükre rakja őket. Összevissza voltak firkáivá, s tele voltak számárfülekkel. Ott volt a fénylő, színes fedelű könyv Topsyról és Mopsyról, amelyet Ralph sohasem olvasott el, mert két lányról szólt, ott állt a Varázslóról szóló is, amely visszafojtott borzongást keltett az emberben, s amelynek huszonhetedik oldalát a pók szörnyű képével az ember átugrotta; egy könyv azokról szólt, akik mindenféle dolgokat, egyiptomi ócskaságokat ástak ki a földből, de ott állt a sorban a *Vonatok Könyve Fiúknak* és a *Hajók Könyve Fiúknak* is. Oly elevenen jelentek meg képzeletében, hogy akár értük is nyúlhatott, meg is foghatta volna őket, szinte érezni vélte a *Mammut Könyv Fiúknak* kötetének súrlódását, ahogy könnyedén kicsúszik a sorból..... Minden oly jó volt, oly derűs és barátságos.....

Közvetlenül előttük megreccscentek a bokrok. Néhány fiú a malaccsapásról visítózva a kúszónövények közé vetette magát. Ralph látta, amint Jack megtántorodik, és elvágódik a földön. Azután valamilyen állat rohant feléje a malaccsapáson, villogó agyarakkal, félelmetesen rőfögve. Ralph úgy látta, hogy hidegvérűen le tudja mérni a távolságot, és célba venni a támadót. Amikor a vadkan öt méternyire megközelítette, feléje hajította nevetséges falándzsáját, és még látta, hogy belefúródik a pofájába, s egy időre meg is áll benne. A rőfögést metsző visítás váltotta fel, a vadkan egy gyors fordulattal bevetette magát az oldalsó burgyingba. A malaccsapás újra megtelt kiáltozó fiúkkal. Jack futva visszatért, és botjával ide-oda kotorászott a cserjésben.

– Itt ment.....

– De errefelé kerülhet.....

– Itt ment, ha mondom.....

A vadkan egyre jobban távolodott. Egy újabb malaccsapásra bukkantak, amely az elsővel párhuzamosan futott. Jack eliramodott,

Ralph meg volt ijedve, de büszke is volt.

– Eltaláltam, belevertem a lándzsát.....

Váratlanul egy tisztásra értek, közel a tengerparthoz. Jack körülfutotta a csupasz sziklát, arca csupa aggodalom volt.

– Kereket oldott!

– Pedig eltaláltam – ismételte meg Ralph. – A lándzsa meg is állt benne.

Ügy érezte, tanúkra van szüksége.

– Nem láttátok?

Maurice bólintott.

– Én láttam. Épp a pofájába találtál! Híj! Ralph egyre izgatottabban folytatta.

– Jól beletaláltam. A lándzsa megállt benne.

Megsebesítettem.

Jólesően sütkérezett újonnan szerzett tekintélye fényében, s úgy érezte, hogy mindent összevetve a vadászat nem is olyan rossz dolog.

– Alaposan odakentem neki. Alighanem ez volt az az állat!

Jack visszajött.

– Nem, ez nem az az állat. Ez vadkan volt.

– Eltaláltam.

– Miért nem kapaszkodtál bele? Én megpróbáltam..... Ralph hangja felcsattant.

– Egy vadkanba?..... Jack elvörösödött.

– Te mondtad, hogy kicsinál bennünket. Hova dobtad tulajdonképpen a lándzsát? Miért nem vártál még egy darabig?

Kinyújtotta karját.

– Ide nézzetek!

Megforgatta bal karját, hogy mindenki láthassa. Egy karcolás látszott rajta, nem nagyon mély, de véres.

– Ezt az agyarával csinálta. Nem bírtam idejében belevágni a lándzsámat.

A figyelem Jack felé fordult.

– Megsebesültél – mondta Simon. – Ki kell szívnod a sebet, mint Berengáriának.

Jack megnyaldosta sebét.

– Én találtam el – mondta Ralph méltatlankodva. – Én sebesítettem meg a lándzsámmal.

Vissza akarta hódítani a közfigyelmet.

– Itt jött a csapáson. Aztán elhajítottam a lándzsát, így ni.....

Robert a fogát vicsorította, és rámorgott. Ralph belement a játékba, mindenki nevetett. Most mindannyian Róbertéi kezdték döfködni, aki játékosan ide-oda rohangászott.

Jack elkialtotta magát.

– Fogjátok körbe!

A fiúk kört alkottak és előrenyomultak. Róbert elébb színlelt rémülettel, majd komolyan megijedve sikoltzott.

– Jaj! Hagyjátok abba! Ez fáj!

Egy lándzsa tompa vége a hátára csapódott, ahogy jobbra-balra futkosott közöttük.

– Fogjátok le!

Lefogták a karját, lábát. Ralphot is magával ragadta a hirtelen támadt, fojtó izgalom, elkapta Eric lándzsáját, és Róbert felé dőft.

– Öljétek meg! öljétek meg!

Robert most már eszeveszetten sikoltzott, birkózott. Jack a haját markolászta, és felemelte kését. Mögötte Roger lökdösődött, hogy az áldozat közelébe férközhessenek. Aztán szertartásosan felharsant az ének, mint a tánc vagy a vadászat utolsó pillanatainak záróakkordja.

Öld meg a malacot!

Vágd el a torkát!

Öld meg a malacot!

Szúrj bele, vágj bele!

Ralph is ökölrel igyekezett utat törni magának, hogy közelebb kerülhessen, s belemarkolhasson abba a barna, esendő húsba. Nem bírta ellenállni annak a mindent lenyűgöző vágynak, hogy tépjen, facsarjon, fájdalmat okozzon.

Jack karja lesújtott: a tolongó, lüktető kör éljenezni kezdett, a malac halálhörgéseit utánozta. Aztán ziháló lélegzettel a földre vetették magukat, s Róbert rémült nyöszörgését hallgatták. Piszkos karjával megtörülte arcát; látni lehetett, milyen erőfeszítéseket tesz, hogy visszanyerje nyugalalmát.

– Jaj, az ülepem!

Szenvedő arccal dörzsölgette a fenekét. Jack melléje gurult.

– Jó játék volt.

– De csak játék – mondta Ralph kényelmetlenül feszengve. – Engem is úgy megrúgtak egyszer rögbi közben.

– Egy dob kellene – mondta Maurice –, akkor rendesen meg lehetne csinálni a dolgot.

Ralph ránézett.

– Hogyhogy rendesen?

– Hát nem tudom. Tűz kellene, meg dob, ütemesen dobolni.

– Malac kellene – mondta Roger –, mint az igazi vadászaton.

– Vagy valami, ami a malacot helyettesítené – mondta Jack.

– Valakit fel kellene öltöztetni malacnak, aki aztán úgy is viselkednék..... értitek, úgy tenne, mintha feldöntene engem, meg.....

– Egy igazi malac kellene – mondta Róbert, aki még mindig a hátát tapogatta –, amelyet meg lehetne ölni.

– Vegyünk egy “apróságot” – mondta Jack, és mindenki nevetett.

Ralph felült.

– No! – mondta. – Ha így haladunk, akkor nem találjuk meg, amit keresünk.

A fiúk egyenként felálltak, helyreráncigálva rongyaikat.

Ralph Jackre nézett.

– Megyünk a hegyre.

– Nem volna jobb, ha visszamennénk Röfihez – mondta

Maurice –, mielőtt besötétedik?

Az ikrek egy emberként rábólítottak.

– Ügy van! Ügy van! A hegyre majd reggel megyünk fel.

Ralph körülnézett, és megpillantotta a tengert.

– Tüzet kell raknunk!

– Úgyszincs itt Röfi szemüvege – mondta Jack –, nem tudjuk meggyújtani.

– Akkor nézzük meg, hogy mi újság a hegyen. Maurice szólalt meg, kissé habozva, mert nem akart gyávának látszani.

– S ha ott találjuk az állatot? Jack megcsóválta lándzsáját.

– Akkor megöljük.

A nap ereje már kissé alábbhagyott. Jack nagyot suhintott a lándzsával.

– Mire várunk?

– Gondolom, ha a parton maradunk – mondta Ralph –, akkor kilyukadunk a leégett erdőrésztől, s ott felmászhatunk a hegyre.

Jack újra átvette a vezetést a vakítóan csillogó, ki-be lélegző óceán mentén.

Ralph pedig ismét átadta magát édes éberálmának, ügyes lábára bízva, hogy megbirkózzék az út nehézségeivel. De ezúttal nem bizonyult olyan ügyesnek a lába, mint máskor, mert az út legnagyobb részét a vizet szegélyező sziklák között kellett megtennie, a tenger és a sötétben burjánzó erdő között. Itt-ott alacsony szirteket kellett megmászniuk, végigegyensúlyozniuk a keskeny ösvényeken, akadt olyan átkelő is, ahol négykézlábra kellett ereszkedni. A hullámok mosta, nedves sziklákon kúsztak, átugrottak egy-egy nagy tócsát,

amelyet a dagály hagyott a parton. Egyszer egy szakadékhoz értek, amelyet mint valami várárok szelte át a hegy előterét. Feneketlennek látszott, a fiúk tisztelettudóan bámultak le a sötét üregbe, amelyből víz zubogása hallatszott. Aztán visszatért a hullám, a szakadék a szemük láttára felforr, és még a kúszónövényeket is telefröcskölte tajtékjával, a fiúk is csuromvizesre áztak, visítotak.

Megkísérelték, hogy az erdőn át jussanak tovább, de a fák oly sűrűn fonódtak egymásba, mint amilyen a madárfészek oldala. Végül is arra kényszerültek, hogy egyenként átugorják a szakadékot, megvárva, amíg a víz ki nem folyik belőle, de egyiküket-másikat még így is újra nyakon öntötte a visszatérő hullám. Aztán áthatolhatatlannak látszó sziklarengetegbe értek, s lepihentek egy időre, megvárva, amíg a rongyaik meg nem száradnak, s közben a nyílt tenger szakadozott körvonalú, nagy hullámait figyelték, amelyek végtelen lassan gördültek tova, mihelyt elhagyták a szigetet. Gyümölcsöt találtak, fölötte tarka, apró madarak gyűltek össze, és úgy szállkostak ide-oda, mint a rovarok. Ralph azt mondta, hogy lassan haladnak. Felmászott egy fára, félrehajtotta lombját, s úgy látta, hogy a hegy négyszögletes csúcsa még jó messzire van. Meggyorsították léptüket, de Róbert csúnyán felsebezte a térdét a sziklák között, s meg kellett állapítaniuk, hogy ha épségben akarnak átjutni, akkor lassabban s óvatosabban kell járniuk. Így hát úgy láttak neki ennek az útszakasznak, mintha meredek, veszélyes hegyet kellene megmászniuk, de egy idő múlva a sziklák járhatatlan hegyfokká álltak össze, amelyet sűrű dzsungelhajzat nőtt be, s meredeken ereszkedett alá a tengerbe. Ralph a napot figyelte.

– Rövidesen alkonyodni fog – mondta. – Az uzsonna ideje már mindenképpen elmúlt.

– Nem emlékszem erre a hegyfokra – mondja Jack lógó orral. – Alighanem ez az a része a partnak, amelyet eddig nem találtam meg.

Ralph bólintott.

– Hadd gondolkodjam! – mondta.

Ralph most már semmilyen elfogultságot nem érzett, ha nyilvánosan kellett határoznia, úgy figyelte a mindenkori eseményeket, mintha sakkoznék. A baj csak az volt, hogy sohasem lett volna belőle jó sakkozó. Most az apróságokra gondolt és Rőfire. Elképzelte Rőfit, egyedül, valamelyik kunyhóba húzódva, amelyben semmilyen más hang nem hallatszik, mint a lidércnyomásos nyögések, kiáltások.

– Nem hagyhatjuk magukra az apróságokat s Rőfit. Egész éjszaka nem hagyhatjuk őket magukra.

A többiek körülötte nem szóltak, figyeltek.

– Ha visszamegyünk, az órákig eltart.

Jack megreszelte torkát. Furcsa, fojtott hangon beszélt.

– Nem szabad, hogy valami baja történjék Rőfinek, igaz?

Ralph Eric lándzsájának piszkos hegyével a fogát ütögette.

– Ha itt átvágunk..... Körülnézett.

– Valakinek át kell vágni a szigeten, és megmondani Rőfinek, hogy sötétedés után otthon leszünk.

Bili szólalt fel, kételkedve.

– Egyedül menjen át az erdőn? Most?

– Legföljebb egy embert nélkülözhetünk. Simon utat tört magának Ralph mellé.

– Ha akarod, én megyek. Szívesen megyek, komolyan mondom.

S még mielőtt Ralph válaszolhatott volna, gyorsan rámosolygott, megfordult, és elindult az erdő felé.

Ralph hátranézett Jackre, s most első ízben kapta el a düh.

– Jack..... amikor először jutottál el a várhoz..... amikor az egész utat megtetted.....

Jack mogorva volt.

– Nos?

– Akkor is itt jöttél végig ezen a partszakaszon..... a hegy alatt, ugye?

– Itt.

– S utána?

– Egy malaccsapásra bukkantam.

Ralph bólintott, majd az erdő felé mutatott.

– Akkor ott fut..... valahol bent az erdőben. Ezzel valamennyien bölcsen egyetértettek.

– Rendben van. Akkor most itt fogunk áttörni, amíg rá nem találunk a csapásra.

Egyet lépett, aztán újra megállt.

– Várjunk még egy percig! Merrefelé halad az a csapás?

– Mondtam már, hogy a hegy felé – mondta Jack. Gúnyosan elvigyorodott. – Nem akarsz felmenni a hegyre?

Ralph sóhajtott. Érezte a kettejük közt növekvő ellentétet, s megértette, mit érezhet Jack olyankor, amikor ki kell adnia kezéből a vezetést.

– Arra gondoltam, hogy sötétedik. Ide-oda fogunk botladozni.

– Az állatot akartuk felhajszolni.....

– Sötét lesz.....

– Azt én nem bánom – mondta Jack indulatosan. – Ha odaérünk, én nekivágok. Te nem tartasz velem? Te inkább visszamész a kunyhókhoz..... Röfihez?

Most Ralph volt az, aki elvörösödött. De a Röfitől kapott új tudása árnyékában kétségbeesett.

– Miért gyűlölsz te engem?

A fiúk zavartan izegtek-mozogtak, mintha valamilyen szeméremsértő szót hallottak volna. Tovább tartott a csend.

Elsőnek Ralph fordult el, még indulatosan, sértődötten.

– Gyerünk!

Ezúttal ő vezette a csapatot; jogot formált arra, hogy legelől küzdjön meg a rengeteggel. Jack a helyéből kitúrva, rosszkedvűen tépelődve hátul maradt.

A malaccsapás sötét alagút volt, mert a nap már gyorsan csúszott a világ pereme felé, s az erdőben egyébként sem kellett sokat

keresgélni, hogy az ember árnyékra leljen. Széles, jól kitaposott csapás volt, gyorsan haladhattak. Aztán a levélmennyezet hirtelen szétvált, s a csapat ziháló lélegzettel megállt, a néhány ritka csillagra bámulva, amely a hegytető körül rezgett.

– Hát itt volnánk!

A fiúk határozatlanul nézegették egymást. De Ralph már döntött.

– Egyenesen visszamegyünk a mólóhoz, s holnap mászunk fel a hegyre.

Mormoló beleegyezés. De Jack már mellette termett.

– Hát persze, ha félsz..... Ralph szembenézett vele.

– Ki mászta meg elsőnek a vársziklát?

– Én is ott voltam. S egyébként is az nappal volt.

– Rendben van. Közületek ki akar most felmenni a hegyre?

Csönd volt a válasz.

– Samseric! Ti mit szóltok.....

– El kellene mennünk és.....

–..... megmondani Röfinek, hogy.....

– Simon már elment.

–..... megmondani Röfinek, hogy ha.....

– Robert? Bill?

Ők is most inkább visszamennének a mólóhoz. Nem mintha félnének, arról szó sincs, de fáradtak..... Ralph újra Jackhez fordult.

– Látod?

– Én felmegyek.

Csupa gonoszság volt a hangja, minden szava egy-egy káromkodásnak hangzott. Ralphra nézett, vékony teste megfeszült, lándzsáját előreszegezte, szinte fenyegetően.

– Felmegyek, megkeresem az állatot..... most rögtön..... S aztán elhangzott az utolsó kihívás, félvállról, keserűen.

– Jössz velem?

Erre a szóra a fiúk elfeledkeztek arról, hogy már sürgősen hazakíváncsoznak, s visszafordultak, megfigyelni e két lélek újabb

összeütközését a sötétben. Elszánt, keserű szó volt, olyan félelmetes, hogy nem kellett megismételni. Rosszkor érte Ralphot, akinek zibbadó idegei már felkészültek a hazatérésre, a lagúna csöndes, barátságos oltalmára.

– Nem bánom.

Maga is elcsodálkozott rajta, milyen hűvösen, fölényesen hangzik a szava, egy perc alatt két vállra fektetve Jack keserű csúfolódását.

– Persze csak ha akarsz!

– Felőlem. Jack előrelépett.

– Hát akkor.....

Az elcsendesedett csapat utánuk nézett, ahogy egymás mellett nekiindultak a kaptatónak. Ralph megállt.

– Szamarak vagyunk. Miért mennénk csak ketten? Ha csakugyan találunk valamit, ketten nem bírunk el vele.

Lentről hallani lehetett az induló csapat távolodó neszezését. Aztán, meglepetésszerűen, egy kis sötét alak tűnt fel mögöttük a hegyoldalon.

– Roger?

– Én vagyok.

– Hát akkor hárman vagyunk.

Újra nekivágtak a meredek kaptatónak. A sötétség úgy hullámozott körülöttük, mint az árapály. Jack, aki nem beszélt, egyszerre csak fulladozni és köhögni kezdett, szél kerekedett, most már mindhárman köpködtek. Ralph szeme könnybe lábadt.

– Hamu. A kiégett részre értünk.

Az időnként fel-felerősödő szél felkavarta lábuk nyomán az ördögi porfelhőket. Most, hogy újra megálltak, Ralphnak volt ideje, köhögés közben, hogy újfent megállapítsa, milyen bolondot tesznek. Ha az állat nem létezik, és szinte bizonyosnak látszott, hogy nem létezik, akkor minden a legnagyobb rendben van; de ha mégis van valami, ami vár rájuk a hegytetőn, akkor mit végezhetnek ők hárman a sötétben, csupasz botokkal felfegyverkezve?

– . Bolondok vagyunk.

Sötétből főtt a felelet.

– Be vagy gyulladva?

Ralph ingerülten megrázta magát. Minderről Jack tehet.

– Természetesen – mondta. – S kötözni való bolondok vagyunk.

– Ha nem akarsz továbbmenni – mondta a gúnyos hang-,
megyek én magam is.

Ralph érezte a gúnyt, és utálta Jacket. A hamu csípte a szemét, a fáradtság, a félelem feldühítette.

– Hát akkor eriggy! Majd itt megvárunk. Csönd.

– No miért nem indulsz? Megijedtél?

A sötétségből kivált egy folt, Jack, s lassan elhúzott.

– Helyes. Viszontlátásra.

A folt elolvadt. Egy másik tűnt fel helyette.

Ralph térdével valami keményhez ért, egy megperzselt, érdes fatörzshöz, amely azonnal engedett a nyomásnak. Megpörkölődött kérge a combjának ütközött, s ebből megértette, hogy Roger ráült. Kezét kinyújtva, tapogatózva leereszkedett Roger mellé, a rönk megbillent a láthatatlan hamuban. Roger, aki természetből fogva szófukar volt, hallgatott. Nem nyilvánított véleményt az állatról, s azt sem árulta el, miért szánta rá magát az eszeveszett kirándulásra; szótlánul ült, ide-oda billegetve a rönköt. Ralph valamilyen idegesítő kopogást is hallott az éjszakában: Roger ütögetett botjával valami láthatatlan tárgyat.

Így ültek egymás mellett, a hintázó, botjával kopogó, rejtélyes Roger, és a magában füstölgő Ralph, körülöttük a közeli ég sűrűn meg volt rakva csillagokkal, s csak ott maradt kopár, ahol a hegy csúcsa fekete lyukat fúrt belé.

Magasan a fejük fölött csoszogás, csúszás zaja hallatszott, mintha valaki hatalmas, veszélyes ívben, sziklák és hamu között rohanna feléjük. Aztán Jack rájuk talált; egész testében reszketett, a hangja olyan károgoán rekedt volt, hogy alig ismertek rá.

– Láttam valamit fent a csúcson.

Nekiesett a rönknek, amely hevesen megbillent. Néhány pillanatig mozdulatlanul feküdt.

– Figyeljetek – dadogta. – Hátha utánam jön! Hamu permetezett rájuk. Jack felült.

– Láttam valamit, ami felfújta magát, és megdagadt.

– Azt csak képzelted – mondta Ralph idegesen –, mert semmi..... semmiféle élőlény nem dagad meg.

Roger hangja hallatszott. Megrázkódtak, mert elfeledkeztek róla.

– Egy béka.

Jack kucorgott, reszketett.

– Valamiféle béka. De zajt is hallottam, valamilyen pufogásfélét. S aztán megdagadt.

– Megyünk és megnézzük – mondta Ralph.

Maga is meglepődött, nem annyira a hangján, amely nyugodtan csengett, mint inkább a maga számára is váratlan vakmerőségtől.

S amióta ismerte Jacket, most első ízben érezte, hogy tétovázik.

– Most.....?

Ralph helyett csak a hangja szólt. – Természetesen.

Felállt a tönkről, s a csikorgó salakban elindult az éjszakába.

A többiek követték.

Most, hogy testi hangja elhallgatott, megszólalt helyette józan eszének hangja, s még néhány egyéb hang is. Röfi gyereknek szidta. Egy másik hang azt tanácsolta neki, hogy ne csináljon bolondot. A sötétségben olyan valóságosnak tűnt a vakmerő vállalkozás, mintha fogorvosi székbe kellene ülnie.

Amikor elértek az utolsó kaptatóhoz, Jack és Roger a közelébe húzódtak, tintafoltokból világosan kivehető emberi alakokká váltak. Hallgatólagos megállapodással megálltak, összebújtak. Mögöttük, a látóhatár fölött egy kis darabon világosabb volt az ég; itt

egy perc múlva fel fog kelni a hold. Az erdőben egyszerre megbődült a szél, és meglöbegtattá rongyaikat.

Ralph megmozdult.

– Gyerünk!

Tovább kapaszkodtak, de Roger egy gondolattal elmaradt mögöttük. Jack és Ralph egyszerre kanyarodtak át a hegy túloldalára. A csillogó, hosszú lagúna most alattuk terült el, mögötte egy elmosódott fehér folt: a zátony. Roger utolérte őket.

Jack suttogva megszólalt.

– Most négykézláb másszunk! Lehet, hogy elaludt. Roger és Ralph indult neki elsőnek, s most Jack maradt hátra, bárhogy verte is az elébb a mellét. Felérkeztek a lapos tetőre, kéznek, térdnek itt kemény volt a szikla.

A tetőn csakugyan ott dagadozott valamiféle teremtmény.

Ralph a tűzrakás helyén a hideg, puha hamuba markolt, és elfojtott egy torkából feltoluló kiáltást. Keze, válla meg-megrándult a nem várt érintéstől. Egy pillanatra felvillantak szeme előtt a rosszullett zöld tüzei, aztán beleolvadtak az éjszakába. Roger mögötte feküdt, Jack mellette.

– Arrébb, ahol egy nyílás volt a sziklában. Valami púpféle..... látod?

A kialudt tűz hamuja az arcába csapódott. Nem látta sem a szikla nyílását, sem egyebet, mert a zöld tüzek újra feltűntek, megnőttek, s a hegycsúcs jobb felé elcsúszott.

Újra meghallotta, kissé távolabbról, Jack suttogását.

– Félsz?

Nem félt ugyan, de nem bírta megmozdulni: egy összehúzóerő, mozgó hegytetőhöz volt láncolva. Jack továbbcsúszott mellőle, aztán Roger is ziháló lélegzettel, ide-oda tapogatózva elhaladt mellette: Hallotta, hogy sugdosódnak.

– Látsz valamit?

– Ott.....

Szemben velük, mindössze három-négy méternyire egy púp

alakú szikla sötétedett ott, ahol nem kellett volna sziklának lennie. Ralph valamilyen furcsa gügyögő hangot hallott valahonnét..... talán a saját szájából. Azonosította magát akaratával, félelmét és undorát gyűlöletté olvasztotta össze, felállt. Két ólomnehéz lépést tett előre.

Hátuk mögött a holdkaréj most már a látóhatár fölé emelkedett. Előttük valamilyen óriási majomféle ült, mély álomba merülve, fejét térdére hajtva. Aztán az erdőben újra felbődült a szél, sötétség kavargott, és a majom felemelte fejét, feléjük fordítva összeroncolt arcát.

Ralph azon vette magát észre, hogy óriási ugrásokkal szökell lefelé a lejtőn, a hamuban, háta mögött is kiáltásokat és futó léptek zaját hallotta, megfeszítette minden megmaradt erejét. S a hegytető egy pillanat alatt elárvult, mindössze három elhagyott bot sötétlett a földön s az előre-hátra hajlongó megnevezhetetlen teremtmény.

NYOLCADIK FEJEZET ÁLDOZAT A SÖTÉTSÉGNEK

Röfi szerencsétlen ábrázattal tekintett fel a halványan virradó fővényről a sötét hegyre.

– Bizonyos vagy benne?..... Egészen bizonyos?

– Most már tizedszer ismétlem el neked – mondta Ralph –, hogy a saját szemünkkel láttuk.

– Mit gondolsz, itt lent biztonságban vagyunk?

– Honnét a csudából tudhatnám?

Ralph elfordult, és néhány lépést tett a parton. Jack a földön térdelt, és mutatóujjával egy kör alakú mintát rajzolt a homokba. Röfi hangja suttogva ért el hozzájuk.

– Tényleg bizonyos vagy benne?

– Nézd meg magad – mondta Jack megvetően –, akkor talán megszabadulunk tőled.

– Attól ne félj!

– Foga van az állatnak – mondta Ralph –, s nagy fekete szeme.

Hevesen megrázkódott. Röfi levette szeméről az egy lencséjét, s megtisztogatta.

– Most mihez kezdünk?

Ralph a móló felé fordult. A fák között fehér folt csillogott: a kagyló. Épp fölötte fog felkelni a nap. Ralph hátravetette tincset.

– Nem tudom.

Eszébe jutott rémült menekülésük a hegyoldalon.

– Hát én becsületesen megmondom – folytatta –, hogy ekkora állattal nem bírunk szembeszállni. Az lehet, hogy beszélünk meg fogadkozunk, de egy tigrist mégsem támadnánk meg. Elbújnánk előle..... még Jack is.

Jack még mindig a homokra bámult.

– Hát a vadászaim?

Simon lábujj hegyen kilopakodott a kunyhók árnyékai közül. Ralph nem figyelt Jack kérdésére. A tenger fölött világosodó kis sárga foltra mutatott.

– Amíg világos van, nagyon bátrak vagyunk. De aztán? S most az az izé ott gubbaszt a tűz mellett, mintha meg akarná akadályozni, hogy megmentsenek bennünket.....

Észre sem vette, hogy a kezét tördeli. A hangja megvékonyodott.

– Nem tudunk tüzet gyújtani..... Sakk-mattok vagyunk. Egy arany pont villant fel a tenger fölött, s az ég egyszerre kivilágosodott.

– Hát a vadászaim?

– Gyererek..... botokkal felfegyverkezve.

Jack felállt. Az arca kivörösödött, ahogy hátat fordított nekik, és elment. Röfi feltette a fél szemüvegét, és Ralphra nézett.

– Ezt elrontottad! Megbántottad a vadászait.

– Fogd be a szád!

A váratlanul megszólaltatott kagyló hangja szakította őket félbe. Mintha szerenádot adna a felkelő napnak, Jack addig fújta, amíg a kunyhók körül nyüzsögni nem kezdett a nép, a vadászok felléptek a mólóra, az apróságok pedig, ez volt legújabb szokásuk, nyöszörögtek és sírva fakadtak. Ralph engedelmesen felkelt, és Röfivel együtt felkapaszkodott a mólóra.

– Beszélj – mondta keserűen –, beszélj, beszélj..... Elvette Jacktől a kagylót.

– Ezt a gyűlést..... Jack félbeszakította.

. –..... én hívtam össze.

– Ha nem te hívod, akkor én! Te csak a kagylót fújta meg.

– Az a fontos.

– Hát akkor vedd el!..... Gyerünk..... beszélj!

Ralph odadobta Jacknek a kagylót, és leült a fatönkre.

– Azért hívtam össze ezt a gyűlést – mondta Jack –, mert egy csomó megbeszélőnivalónk van. Hát legelőször is..... azt tudjátok,

hogy láttuk az állatot. Felmásztunk a hegyre. Csak néhány méter választott el tőle. Az állat felült, és ránk nézett. Nem tudom, hogy mit keres ott. Azt sem tudom, hogy micsoda.....

– A tengerből jött.....

– A sötétből.....

– Fák közül. . .

– Csönd legyen! – kiáltotta Jack. – Figyeljete! Az állat ott fent ül..... akármiféle is, ott ül.....

– Vár valamire.....

– Vadászni akar.....

– Lehet – mondta Jack. Eszébe jutott, hogy régen – de régen is volt! – milyen rémület fogta el, ha erdőben járt. Igen..... vadászni akar..... Hallgassatok!..... Arról van szó, hogy mi állítólag nem bírjuk megölni. Meg arról, hogy Ralph azt mondta, a vadászaim semmit sem érnek.

– Azt sohasem mondtam!

– Nálam van a kagyló! Ralph azt tartja, hogy gyávák vagytok, s hogy megfutamodnátok az állat meg a vadkan elől. De még ez nem minden!

Valamiféle sóhajtás hallatszott a mólón, mintha mindenki előre tudná, mi következik. És Jack tovább beszélt, kissé reszkető, de határozott hangját nekifuttatva a nyomasztó csöndnek.

– Egészen olyan, mint Röfi. Ugyanazokat is mondja. Nem igazi vezér.

Magához szorította a kagylót.

– Ő a gyáva!

Egy pillanatig szünetet tartott, aztán folytatta.

– Fent a hegyen, amikor Roger és én felmásztunk a csúcsra, ő hátramaradt.

– Én is felmásztam.

– Csak később!

A két fiú *arcába* lógó hajfüggönyén át egymásra meredt.

– Én is felmásztam – mondta Ralph –, de aztán elfutottam.

Te is csak azt tetted.

– Mered mondani, hogy gyáva vagyok? Jack a vadászok felé fordult.

– Nem vadászik, sohasem szerzett nekünk húst. Az iskolában sem volt felügyelő, semmit sem tudunk róla. Csak osztogatja a parancsokat, és elvárja, hogy az emberek vakon engedelmeskedjenek neki. S ez a sok beszéd.....

– Miféle sok beszéd? – ordította Ralph. – Ki akart beszélni? Ki hívta össze ezt a gyűlést?

Jack hátrafordult, arca kivörösödött, leszegte az állat. Ellenségesen izzó szemmel nézett Ralphra.

– Rendben van – mondta sokat sejtetően, fenyegetőzve. – Rendben van!

Egyik kezével mellére szorította a kagylót, s a mutatóujjával a levegőbe bökött.

– Ki van azon a véleményen, hogy Ralph nem való vezérnek? Várakozón tekintett szét a körben ülő fiúkra, akik egyszerre megdermedtek. Halotti csönd lett a pálmák alatt.

– Emelje fel a kezét – mondta Jack keményen –, aki azt gondolja, hogy Ralph nem való vezérnek.

A csönd, a súlyos, szégyenkező, levegőtlen csönd tovább tartott. A vér lassanként kihúzódott Jack arcából, majd fájdalmas hullámmal újra a fejébe szökött. Megnyalta ajkát, s elfordította fejét, hogy elkerülje azt a szégyenteljes pillanatot, amikor valakinek a tekintetével találkozhatnék.

– Hányan vannak azon a véleményen.....

Hangja elcsuklott, a kagylót tartó kezei megreszkettek. Megreszelte a torkát.

– Hát rendben van – mondta nagyon hangosan. Lassan, gondosan a lába elé fektette a kagylót, a fűbe.

Milyen megalázó volt, hogy mindkét szeméből potyogtak a könnyek!

– Nem játszom tovább! Veletek nem!

A legtöbb fiú most a földre sütötte szemét, a lába elé nézett. Jack újra megreszelte torkát.

– Én nem veszek részt többé Ralph bandájában!

Végigjártatta szemét a jobb oldali tönkökön, számba vette a vadászokat, a kórus egykori tagjait.

– Elmegeyek, akár egyedül is. Ha malac kell neki, fogjon maga! Aki velem akar vadászni, az mind jöhet.

Kilépett a háromszögből, s elindult a fővény felé.

– Jack!

Jack megfordult, és Ralphra nézett. Egy pillanatig tétovázott, aztán éles, dühös kiáltás szakadt ki torkából:

– Soha!

Leugrott a mólóról, és ügyet sem vetve a szeméből csurgó könnyekre, végigfutott a parton. Ralph szemmel követte, amíg el nem nyelte az erdő.

Röfi méltatlankodott.

– Beszélek hozzád, Ralph, s te csak állsz, mintha.....

Ralph szelíden Röfi felé fordította fejét, de átnézett rajta.

– Vissza fog jönni – mondta önmagának. – Ha lemegy a nap, visszajön. – Meglátta a kagylót Röfi kezében.

– Mi az?

– Hát.....

Röfi végleg lemondott arról, hogy folytassa szemrehányásait. Újra megtisztogatta szemüvegét, s a tárgyra tért.

– Megvagyunk mi Jack Merridew nélkül is, van rajta kívül még más ember is itt a szigeten. De most, hogy itt van ez az állat, bár még alig tudom elhinni, úgyis itt kell maradnunk a móló közelében, s akkor még kevésbé lesz szükségünk rá meg arra, hogy vadásszon. Most aztán tényleg megvizsgálhatjuk, hogy mi micsoda.

– Nincs segítség, Röfi! Nincs mit tenni!

Csüggedten, némán ültek egy darabig. Aztán Simon felállt, s elvette Röfitől a kagylót. A kövér gyerek úgy elcsodálkozott, hogy állva maradt. Ralph Simonra nézett.

– S te mit akarsz, Simon?

Egy kis fojtott gúnynevetés szaladt körbe, Simon megrettent.

– Gondolom, azért volna tennivalónk. Valami, amit..... A gyülekezet láthatatlan ellenállása újra elfojtotta a hangját. Segítséget, rokonszenvet keresett valahol..... s Röfit választotta. Félig feléje fordult, a kagylót barna melléhez szorítva.

– Azt gondolom, fel kellene másznunk a hegyre.

A nép hátán végigfutott a hideg. Simon elhallgatott, s végképp Röfi felé fordult, aki gúnyos értetlenséggel bámult rá.

– Mi haszna volna annak, hogy felmásszunk ahhoz az állathoz, ha Ralph és a másik kettő nem tudott vele elbánni?

Simon sűgva válaszolt.

– Mi egyebet tehetnénk?

Miután ilyenképp befejezte beszédét, átengedte Röfinek a kagylót. Aztán hátralépett, s a többiektől messzire újra leült.

Röfi most már határozottabban beszélt; ha a helyzet komolysága megengedi, a gyülekezet talán még valamennyi elégtételt is kiérezett volna a hangjából.

– Azt mondtam, hogy egy bizonyos illető nélkül is boldogulhatunk. Most pedig el kell határoznunk, hogy mi a teendő. S azt hiszem, előre meg tudom mondani, hogy Ralphnak mi lesz a véleménye. A legfontosabb dolog a szigeten a füst, márpedig tűz nélkül nincs füst sem.

Ralph türelmetlen mozdulatot tett.

– Ugyan, eriggy, Röfi! Nincs tűzünk. Az az izé..... ott fent ül a hegytetőn, tehát nekünk lent kell maradnunk.

Röfi felemelte a kagylót, mintha ezzel nagyobb súlyt s hatalmat akarna adni a szavának.

– A hegyen nem gyűjthetünk tüzet, igaz – mondta. De miért ne gyűjthetnánk itt lent? Azokon a sziklákon ott jó kis tüzet lehetne rakni, sőt még a homokon is. Az is ugyanúgy füstölne.

– Az igaz!

– Füst!

– A fürdőmedence mellett!

A fiúk összevissza fecsegték. Csak Röfiben lehetett annyi szellemi bátorság, hogy a tűz leköltöztetését javasolja a hegyről.

– Helyes, akkor itt lent fogunk tüzet gyújtani – mondta Ralph. – Emitt, a fürdőmedence és a móló között. Persze.....

Elhallgatott, homlokát ráncolta, s a körmét rágcsgálva, hosszan elgondolkodott.

– Persze a füst nem lesz olyan mutató..... nem látszik majd olyan messzire. De hát nem mehetünk oda.....

A többiek teljes egyetértésben rábólintottak. Persze hogy nem mehetnek oda.....

– A legjobb, ha most mindjárt megrakjuk.

– A legnagyobb gondolatok mindig egyszerűek. Most végre volt valami tennivalójuk, hát lelkesen nekifogtak. Röfit Jack elmenetele óta úgy eltöltötte az öröm, szabadságának boldog tudata, s oly büszke volt arra, hogy a közösség hasznára lehetett, hogy még maga is segített fát hordani. Csak a legközelebb kézbe eső fát szállította, egy kidőlt pálmát a mólón, amelyre a gyülekezetnek nem volt szüksége; de a többiek annyira tisztelték a háromszög szentélyét, hogy még ahhoz sem mertek hozzányúlani, ami nyilvánvalóan fölösleges volt. Aztán az ikreknek eszébe jutott, milyen vigasztaló lesz éjszaka a közvetlen közelben égő tűz, s erre a felfedezésre az apróságok közül néhányan tapsolni és táncolni kezdtek.

A fa itt nem volt olyan száraz, mint az, amelyet fent a hegyen használtak. Nagy része nedvesen rohadzott, rengeteg rovar nyüzsgött benne, egy-egy rönköt csak nagy körültekintéssel lehetett felemelni a földről, különben ízzé-porrá mállott volna. Ezenfelül a fiúk visolyogtak attól, hogy az erdő mélyébe kerüljenek, s így inkább a kezük ügyébe eső kidőlt fatörzsekkel bajlódtak, még akkor is, ha benőtte a gaz. Az erdő pereme és a nyiladék ismerős, meghitt helyek voltak, bármikor el lehetett érni a kagylót és a kunyhókat, nappali fényben eléggé barátságos környezet volt. Persze azzal senki sem

gondolt, hogy sötétben milyenné válhatik. Mindenki vidáman, erélyesen dolgozott tehát, bár ahogy múlt az idő, a vidámságba egy adag hisztéria, az erélyes munkakedvbe egy csipetnyi rémület lopózott. A móló homokján gúlát építettek levelekből, gallyakból, ágakból és rönkökből, s Röfi, első ízben, amióta a szigetre értek, maga vette kezelésbe a szemüvegét, letérdelt, és a gyújtásra irányította a nagyítóüveg sugarait. S néhány perc elteltével már füstmennyezet borult a fiúk feje fölé, lábuknál meg egy bokor tűz nőtt a magasba.

Az apróságokon, akik az első katasztrófa óta még csak kevés tüzet láttak, hirtelen vad izgalom lett úrrá. Táncoltak és énekeltek, már-már úgy festett az egész, mint egy kiránduló csoport játéka.

Végül Ralph abbahagyta a munkát, s piszkos karjával letörölve arcáról a verejtéket, felállt.

– Ezután már csak kisebb tüzet fogunk gyújtani – mondta. – Ez túl nagy ahhoz, hogy ébren tarthassuk.

Röfi kényelmesen leült a homokba, s megtisztogatta szemüvegét.

– Kísérleteznünk kell majd – mondta. – Meg kell találnunk a módját, hogy apró tüzet rakjunk, és friss, zöld ágakkal fejlesszünk füstöt. A levelek között bizonyára van alkalmasabb s kevésbé alkalmas erre a célra.

Ahogy a tűz lassanként összezsugorodott, az izgalom is megcsappant. Az apróságok abbahagyták a táncot és az éneklést, és eltotyogtak a part felé, a gyümölcsfákhoz és a kunyhókba.

Ralph levetette magát a homokba.

– Majd újabb listát kell készítenünk azokról – mondta –, akik a tüzet fogják őrizni.

– Csak találjunk hozzávaló embert – mondta Röfi. Ralph körülnézett. Csak most vette észre, hogy milyen kevés nagyfiú van velük, s egyszeriben megértette, hogy miért kellett olyan keményen dolgozniuk.

– Hol van Maurice?

Röfi újra megtörölte szemüvegét.

– Azt hiszem..... De nem, egymagában csak nem merészkedik be az erdőbe.

Ralph hirtelen felugrott, megkerülte a tüzet, s haját hátrasimítva, megállt Röfi mellett.

– De lista mégis kell. Hát itt vagy te és én meg Samseric és.....

Nem nézett Röfire, közömbösséget tettetve, félvállról megkérdezte.

– Hol van Bili és Roger?

Röfi előrehajolt, s egy darab fát tett a tűzre.

– Attól tartok, hogy meglógtak. Attól tartok, hogy ők sem játszanak tovább.

Ralph leült, s apró lyukakat vajt a homokba. Meglepetten látta, hogy az egyikben egy vércsöpp ragyog. Közelről megvizsgálta agyonrágcsált körmeit, s figyelte, mint gyülekezik a kis vércsöpp ott, ahol foga már az eleven húsba vágott.

Röfi tovább beszélt.

– Láttam őket eloldalogni, amikor a fát gyújtottuk. Arrafelé mentek. Ugyanabban az irányban, amerre ő ment.

Ralph abbahagyta körmei vizsgálatát, a magasba nézett. Az ég, mintegy rokonszenvből a bekövetkezett nagy változások iránt, maga is elváltozott, helyenként olyan párás volt, hogy a forró levegő szinte fehérnek tetszett. A nap korongja sötétezőstre sápadt, mintha közelebb hajolt volna a földhöz, nem is tetszett olyan forrónak, holott a levegő fülledt volt.

– Amúgy is mindig csak baj volt velük, igaz?

A hang közelebb húzódott *hózzá*, aggodalom csendült ki belőle.

– Megleszünk nélkülük is. S most boldogabbak is vagyunk, igaz?

Ralph felült. Az ikrek megérkeztek, egy nagy rönköt húzva maguk után, diadalmasan, büszkén vigyorogtak. A parázsra ejtették a rönköt, a szikrák szétszálltak a magasba.

– Megvagyunk mi a magunk erejéből is, igaz? Sokáig tartott, amíg a rönk megszáradt, tüzet fogott és vörösen felizzott; Ralph ez idő alatt mozdulatlanul ült a homokban, s egyszer sem szólalt meg. Azt sem vette észre, hogy Röfi az ikrekhez lép, összeség velük, majd mindhárman elindulnak az erdő felé.

– Hát itt volnánk!

Összerezent, magához tért. Röfi s a másik kettő mellette állt. Meg volt rakva gyümölcessel.

– Arra gondoltam – mondta Röfi –, hogy valamiféle ünnepséget kellene ülni.

A három fiú leült. Rengeteg gyümölcsöt hoztak, s mind szép érett volt. Ralphra mosolyogtak, amikor ez belemarkolt a gyümölcsbe, és enni kezdett.

– Köszönöm – mondta. Aztán újra, ezúttal hálásan és meglepetve: – Köszönöm.

– Megvagyunk mi magunkban is – mondta Röfi. – Itt a szigeten csak azok csinálnak bajt, akiknek elment a józan eszük. Majd rakunk egy szép kis tüzet.....

Ralphnak eszébe jutott, hogy mi bántotta egész idő alatt.

– Hol van Simon?

– Nem tudom.

– Azt hiszed, hogy felmászott a hegyre?

Röfi hangosan elnevette magát, s újabb gyümölcsért nyúlt.

– Lehet. – Lenyelte, ami a szájában volt. – Amilyen bolond!

Simon áthaladt azon a területen, ahol a gyümölcsfák nőttek, de az apróságok ezúttal túlságosan el voltak foglalva a tűzrakással, hogysen üldözőbe vették volna. Utat tört magának a kúszónövények között, amíg el nem érte azt a nagy indafonadékot, amely a kis tisztást körülvette. Átmászott alatta. A levélmennyezeten túl zuhogott a napfény, a középben a pillangók végeérhetetlen táncukat járták. Letérdelt, a nap nyilai most őt is elérték. Máskor a levegő itt rezgett a hőségtől, most fenyegetően izzott. Hosszú, durva haja alól patakokban folyt a verejték. Nyugtalanul fészkelődött, de nem volt mód rá, hogy

kikerülje a napot. Szomjas volt, egyre szomjasabb. Ülve maradt.

Jó messzire innét, a parton, Jack egy kis csoport fiú előtt állt. Sugárzón boldognak látszott.

– Vadászat!

Még egyszer jól szemügyre vette, lemérte őket.

Mindegyiknek fején egy fekete sapka maradványai sötétlettek; időtlen idők előtt azt viselték, két egyenletes sorban állva előtte, hangjuk az angyalok kórusára hasonlított.

– Vadászni fogunk. Én leszek a vezér. Bólintottak. Túljutott a válságon.

– Ami pedig az állatot illeti..... Fészkelődtek, az erdő felé tekingettek.

– A következő a véleményem: nem törődünk vele. Feléjük bólintott.

– Elfelejtjük, hogy van.

– Helyes!

– Ügy van!

– Nem törődünk vele!

Lehet, hogy lelkesedésük meghökkentette Jacket, de nem mutatta.

– S még valami. Itt lent nem lesz annyi rossz álmunk. Ez már majdnem a szigetnek a vége.

Gyötrelmes egyéni életük mélyéből szenvedélyesen helyeseltek.

– FigyeljeteK ide! Később esetleg elmegyünk a sziklavárba. Egyelőre azonban azon vagyok, hogy a nagyok közül minél többet elhozzak onnét, a kagyló meg a többi szamárság mellől. Megölünk egy malacot, és nagy ünnepséget rendezünk. – Szünetet tartott, aztán halkabban folytatta. Ami pedig az állatot illeti: ha majd leöltük a malacot, a zsákmányból neki is juttatunk valamit. Lehet, hogy akkor békén fog hagyni. Hirtelen felugrott.

– Most pedig az erdőbe megyünk és vadászunk. Megfordult, eliramodott, egy pillanat múlva a többiek is engedelmesen követték.

Szétszéledtek az erdőben, idegesek voltak. Jack szinte azonnal talált feltúrt, széthányt gyökereket, a malacok hátrahagyott nyomait, s rövidesen friss csapásra is bukkant. Csöndre utasította a többieket, s egymaga követte a nyomot. Boldog volt. Az erdő nedves sötétsége oly meghittent tapadt rá, mint egykor a ruhája. Egy lejtőn mászott alá, a tenger felé, sziklák és szétszórta álldogáló fák között.

A malacok, dagadt zsírcsomók, a fák alatt feküdtek, érzékien élvezve az árnyéket. Szél nem fúj, gyanútlanok voltak, s Jacket a hosszú gyakorlat megtanította arra, hogy oly nesztelenül kússzék, mint az árnyék. Visszatért elrejtőzött vadászaihoz, utasításokat adott. Most valamennyien elindultak, lépésről lépésre, a csöndben és hőségben ömlött róluk az izzadság. A fák alatt lustán meglebbent egy fül. A többiektől kissé távolabb, boldog anyai nyugalomban egy koca feküdt. Fekete és rózsaszínű volt a bőre, hasának nagy hólyagját egy sor újszülött malac szegélyezte; békésen aludtak vagy a földet túrták, és visongtak.

Tizenöt méternyire Jack megállt, s karját kinyújtva, a koca felé mutatott. Vizsgálódva körülnézett, megbizonyosodni, hogy megértették-e, s a fiúk feléje bólintottak. A felemelt jobb karok egyszerre hátralendültek.

– Most!

A malaccsorda felugrott, s a fából faragott lándzsák, tűzben edzett hegyükkel, tízméternyi távolságból a kiválasztott koca felé repültek. Az egyik kis malac Roger lándzsájával a húsában, eszelős visítással a tengerbe ugrott. A koca is nyögött, elvisította magát s feltápáskodott, két lándzsa fúródott kövér vékonyába. A fiúk üvöltve feléje rohantak, az apró malacok szétfutottak, a koca pedig áttörte a feléje közeledő sort, s bevette magát az erdőbe.

– Utána!

A csapáson rohantak mögötte, de az erdő oly sötét és sűrű volt, hogy Jack káromkodva megállította és szétosztotta vadászait a fák között. Aztán egy darabig csöndben maradt, de oly vadul szedte a lélegzetet, hogy valósággal megfélemlítette a fiúkat, akik rémülettel

vegyes tisztelettel nézegették egymást. Majd egyik ujjával a földre mutatott.

– Itt.....

Mielőtt a többiek megvizsgálhatták volna a vércsöppet, Jack már eliramodott, a nyomokat vizslatva, itt-ott megérintve egy-egy meghajlott ágat. Titokzatos biztonsággal mozgott, a vadászok futva követték.

Egy búvóhely előtt megállt.

– Itt van!

Körülvették a barlangot, de a koca egy újabb lándzsával az oldalában megint csak elmenekült. A testében hurcolt husángok akadályozták futásában, harántvágatú hegyük alighanem rettentően meggyötörte. Nekivakoskodott egy fának, amely még mélyebbre nyomta testében az egyik lándzsát, úgyhogy a vadászok most már könnyen nyomon követhették a piros vércsöppek útját. A párás délutánban fenyegetően növekedett a hőség, a vérző állat őrzöngve botladozott a fák között, mögötte a vadászok, szinte eggyé válva vele az üldözés és a kiontott vér kéjes izgalmában. Most már oly közel kerültek *hozzá*, hogy a saját szemükkel is láthatták, már-már utol is érték, de a koca utolsó erejével újra eliramodott, ismét megelőzte őket. Már csak néhány lépésnyire voltak tőle, amikor az állat egy tisztásra ért ki, amelyen tarka virágok nőttek, pillangók köröztek, a levegő mozdulatlanul, forrón állt fölöttük.

Itt, a hőségtől elgyengülve, az állat felbukott, s a vadászok rávetették magukat. Egy ismeretlen világnak ez a szörnyű kirobbanása valósággal megőrjítette a kocát, visítózott, ide-oda ugrált, a levegő megtelt lármával, verejtéssel, vérrel és rémülettel. Roger ide-oda futkosott körülötte, s ahol hústra talált, beledöfött lándzsájával. Jack a hátán ült, s a késével szurkálta. Roger most alkalmas helyet talált a lándzsája számára, beleszúrta, s egész súlyával ránehezedett. A lándzsa fokozatosan egyre mélyebben hatolt a húsba, a rémült visítózás sikoltásba csapott át. Aztán Jack megtalálta az állat torkát, a meleg vér telefröcskölte kezét. A koca összerogyott alattuk, a vadászok,

betelve, egész súlyukkal rajta feküdtek. A pillangók, saját magukkal elfoglalva, tovább táncoltak a tisztás közepén.

Végül az öles közvetlen izgalma leülepedett. A fiúk hátrébb húzódtak, s Jack is felállt, felemelve mind a két kezét.

– Ide nézzetek!

Kuncogott, integetett, a fiúk nevetve nézték vértől bűzös tenyerét. Jack megfogta Mauricc-t, és a vért az arcába mázolta. Roger kihúzta lándzsáját az állat testéből, a fiúk csak most vették észre, hogy mivel volt elfoglalva. Egyetlen mondatba foglalta össze tevékenységét, bejelentését hangos üvöltés fogadta.

– Egyenest a farába!

– Hallottátok, hogy mit mondott?

– Egyenest a farába!

Ézúttal Róbert és Maurice vette át a két szerepet, s Maurice oly mulatságosan utánozta a koca igyekezetét, hogy elkerülje a lándzsát, hogy a fiúk majd megszakadtak a nevetéstől.

De végül ezzel is beteltek. Jack a sziklán ledörzsölte a vért a kezéről, aztán nekilátott, hogy feldarabolja a tetemet. Felmetszette a hasát, kidobálta a gőzölgő, színes beleket, csomóba hányta őket a sziklán. A többiek figyelték. Munka közben is beszélt.

– Levesszük a húst a partra. Visszamegyek a mólóhoz, s meghívom őket az ünnepségre. Ezzel időt nyerünk.

Roger szólalt meg.

– Főnök.....

– No?

– Hogy fogunk tüzet rakni?

Jack leguggolt, gondterhelten nézegette a disznót.

– Megrohanjuk őket, s hozunk tüzet. Négyen jöttök velem, te meg Henry, Bili és Maurice. Befestjük magunkat, a közelükbe lopózunk, s mialatt én elmondom, amit mondani akarok, Roger megcsap egy égő gallyat. Ezalatt a többiek elszállíthatják a húst oda, ahol letáboroztunk. Ott rakunk majd tüzet. Azután.....

Szünetet tartott, majd felállt, s a fák alatt elterülő

árnyékokat figyelte. Amikor újra megszólalt, lehalkította a hangját.

– De a húsnak egy részét odaadjuk a.....

Újra letérdelt, kése ismét munkának látott. A fiúk körülállták. Hátrafelé beszélt Rogerhez.

– Hegyezz ki egy karót mind a két végén!

Most felállt, kezében tartva a disznó vértől csöpögő fejét.

– Hol az a karó?

– Itt van.

– Verd be az egyik végét a földbe! Igaz..... itt sziklás a talaj.

Verd be abba a repedésbe ott!

Felemelte a disznófejet, s a lány torokrészen át belenyomta a karó hegyes végét, amíg az ki nem jött a tátott szájon. Hátralépett: szemben vele a disznófej kissé lekonyulva lógott a karón, egy kevés vér lecsurgott róla a földre.

A fiúk ösztönösen hátrahúzódtak. Nagy csönd volt az erdőben. Hallgatóztak: az egyetlen hang a legyek zúgása volt a kidobált belek fölött.

Jack is sűgva beszélt.

– Emeljétek fel a disznót!

Maurice és Róbert nyársra tűzte a tetemet, felemelték, indulásra készen álltak. A csöndben, a megalvadt vér fölött arcuk hirtelen alattomos kifejezést öltött.

Jack most már hangosan beszélt.

– Ez a fej az állaté! Ajándék!

A csönd elfogadta az ajándékot, a fiúk áhítattal figyeltek. A fej pedig szembenézett velük, alig észrevehetőn vigyorogva, megtört szemekkel, fogai között alvadt, fekete vérral. A csapat hirtelen eliramodott, amilyen gyorsan csak tudott, valamennyien egyszerre, keresztül az erdőn, a nyílt part felé.

Simon ott maradt, ahol volt: karcsú, barna szobor a lombok rejtekében. Még ha behunyta is a szemét, akkor is maga előtt látta, mint egy emlékképet, a disznófejet félig behunyt szemével, amelyet elhomályosított a felnőttek életének végtelen cinizmusa. Ezek a

szemek arról igyekeztek meggyőzni Simont, hogy mindent egybevetve, az élet rossz üzlet.

– Tudom!

Azon vette magát észre, hogy hangosan beszél. Gyorsan kinyitotta a szemét, s újra megpillantotta a fejet, amely örvendő vigyorgott a furcsa fényben, nem törődve a legyekkel, a félrehányt belekkel, még azzal a méltatlansággal sem, hogy karóra van tűzve.

Simon félrenézett, ajkait nyaldosta.

Ajándék az állat számára. Hátha érte jön? Simon úgy látta, hogy a fej egyetért vele. “Fuss el – mondta neki halkán a fej –, eriggy vissza a többiekhez! Hisz tréfa volt az egész!..... minek törődnél vele! Nem volt igazad, mindössze erről van szó. Talán a fejfájás tette, talán elrontottad a gyomrod. Eriggy vissza, gyermekem” – mondta csöndesen a fej.

Simon felvetette fejét, érezte nedves haja súlyát, felnézett az égre. Végre-valahára felhőket látott az égen, nagy, torony alakú tömegeket, szürke, vajszínű és rézvörös felhőket, amelyek lassan húztak el a sziget fölött. Ráereszkedtek a földre, gyötrelmes hőséget sajtoltak föléje, amely percről percre növekedett. Még a pillangók is elmenekültek a a tisztásról, ahol az állatfej szégyentelenül vigyorgott és csöpögött. Simon újra lehajtotta fejét, vigyázva arra, hogy a szemét ki ne nyissa, még a tenyerével is betakarta. A fák alatt nem voltak árnyékok, gyöngyszürke csönd uralkodott mindenütt, a valóság határozatlan, csalóka látomássá torzult. A felhalmozott belek fekete légycsomóvá változtak, amely úgy zümmögött, mint egy fűrész. Egy idő múlva a legyek megtalálták Simont. Felfrissítették magukat verejtékében, ittak belőle. Az orrikaiba bújtak, bakot ugrottak combjain. Feketék voltak, opálosan zöldek, megszámlálhatatlan seregekben ereszkedtek rá, szemben Simonnal pedig a Legyek Ura hangtalanul vigyorgott a karón. Végül is Simon feladta a harcot, s kinyitotta szemét: újra meglátta a fehér fogakat, a megtört szemeket, a vért..... s ez az ősrégi felismerés nem engedte el többé tekintetét. Jobb halántékán egy ér belesajdult az agyvelejébe.

Ralph és Röfi a homokban feküdt, a tűzbe bámult, időnként lustán egy-egy kavicsot dobált füsttelen közepébe.

– Ez az ág már elégett.

– Hol van Samseric?

– Újabb fáért kell mennünk. Kifogytunk a zöld ágakból.

Ralph sóhajtott, felállt. A mólón, a pálmák alatt, most nem volt árnyék, csak ez a különös fény, amely mintha mindenünnét egyszerre sugárzott volna. Magasan fent, a tornyosuló felhők között a mennydörgés úgy szólt, mint egy ágyúlövés.

– Rövidesen úgy fog esni, mintha dézsából öntenek.

– S mi lesz a tűzzel?

Ralph befutott az erdőbe, nagy halom zöld leveles ággal tért vissza s a tűzbe vetette őket. Az ágak ropogtak, a levelek felkunkorodtak, sárga füst szállt a magasba.

Röfi ujjjaival egy értelmetlen kis rajzot nyomkodott a homokba.

– Az a baj, hogy nincs elég emberünk a tűzhöz. Samsericet egy embernek veszed, mivel mindent együtt csinálnak.....

– Természetesen.

– Nem helyes – mondta Röfi. – Hát nem érted, hogy két fordulóban kellene dolgozniuk?

Ralph meghányta-vetette a dolgot, s egyetértett Röfivel. Bosszankodott, hogy milyen kevésbé szokta még meg a felnőtt módra való gondolkodást, nagyot sóhajtott. A szigeten egyre rosszabb lett az élet.

Röfi a tűzbe bámult.

– Hamarosan újabb zöld ágakra lesz szükség. Ralph a másik oldalára fordult.

– Röfi!..... Mihez kezdünk most?

– Nélkülük is boldogulnunk kell – mondta Röfi.

– De a tűzzel mi lesz?

Homlokráncolva bámult a fekete és fehér hamura, melyben az ágak elemészttetlen csonkjai heverték. Hogy fogalmazza meg

gondjait?

– Félek – mondta.

Látta, hogy Röfi felnéz, sietve folytatta.

– Nem az állattól. Igaz, hogy attól is. De senki sem érti meg, milyen fontos a tűz. Mintha a fuldoklónak kötelet vetnének a vízbe. Mintha egy orvos azt mondaná az embernek, hogy szedje be ezt a gyógyszert, különben meghal..... hát az ember lenyelné, nem igaz?

– Persze hogy lenyelné.

– Hát ezt nem értik meg? Nem bírják felfogni? Hogy a füstjel nélkül elpusztulunk? Oda nézz!

A hamu fölött egy hullám forró levegő reszketett, de füstnek nyoma sem volt.

– Egyedül nem bírjuk ébren tartani ezt a tüzet. Ők pedig nem törődnek vele. Mi több..... – Átható tekintetet vetett Röfi *izzadó arcába*.

– Mi több, néha már én sem törődöm vele. S tegyük fel, hogy én is olyan leszek, mint ők..... s nem törődöm vele! Mi lesz akkor velünk?

Röfi megilletődött zavarában letette szemüvegét.

– Nem tudóm, Ralph. Csak azt tudom, hogy ki kell tartanunk. A felnőttek is azt tennék.....

Ralph már belefogott, könnyíteni akart a lelkén, nem hagyta abba.

– Röfi, mi a baj velünk? Röfi csodálkozva nézett rá.

– Arra gondolsz, hogy.....

– Nem, nem arra. Úgy értem, mi az oka, hogy most minden szétesik?

Röfi lassan megtörülgette szemüvegét, eltűnődött. S amikor megértette, hogy Ralph most már teljesen bizalmába fogadta, hirtelen elpirult büszkeségében.

– Nem tudom, Ralph – mondta. – Azt hiszem, ő az oka mindennek.

– Jack?

– Jack.

Mintha valamilyen tabu tapadna magához a névhez is!
Ralph ünnepélyesen bólintott.

– Igen – mondta. – Alighanem így van.

A szomszédos erdőből hirtelen vad üvöltés robbant ki.

Fehér, vörös és zöldre mázolt arcú, démoni alakok rohantak ki bögve a fák közül, az apróságok sikoltozva, rémülten szétrebbentek. Ralph a szeme sarkából követte az ugyancsak menekülő Röfit. A támadók közül ketten a tűzhöz rohantak, Ralph már felkészült a védekezésre, de azok ketten csak néhány parázsló ágat kaptak ki a tűzből, sí máris tovarobogtak a parton. A másik három csöndesen állt s őt figyelte; s Ralph megállapította, hogy a legmagasabb közülük, aki a festék s az egy szál öve alatt teljesen meztelennek látszott, maga Jack. Ismét lélegzethez jutott.

– Nos? – mondta.

Jack nem figyelt rá, felemelte lándzsáját.

– Ide figyeljete mindannyian! – kiáltotta. – Én és a vadászaim a parton ütöttük fel szállásunkat, egy lapos szikla mellett. Vadászatunk, ünnepségeket tartunk, szórakozunk. Ha csatlakozni akartok a törzsemhez, jöjjetek el hozzánk, s nézzetek meg bennünket. Lehet, hogy befogadlak benneteket, lehet, hogy nem.

Szünetet tartott, körülnézett. Festett maszkja alatt kiveszett belőle minden szemérem és önérzet, szemrebbenés nélkül nézett végig ellenfelein. Ralph úgy térdelt a tűz mellett, mint futóversenyben a vágatózó indulás előtt, arcát félig eltakarta a haj és a korom. Samseric az erdő szélén egy pálmafa mögül kandikált ki, a fürdőmedence mellett egy apróság bíborvörös, ráncos arccal üvöltözött, Röfi a mólón állt, görcsösen szorongatva a kagylót.

– Ma este ünnepséget rendezünk. Leöltünk egy disznót, húst szereztünk. Eljöhetnek hozzánk, és ehetnek velünk.

Odafönt, a felhők szakadékaiban újabb fülsiketítő mennydörgés csattant. Jack s mellette a két névtelen vadember megtántorodott ijedtében, felnézett az égre, aztán lassan magához

tért. Az apróságok tovább üvöltöztek. Jack szemlátomást várt valamire. Valamit sűgött a többieknek.

– No, csináljátok!

A két névtelen vadember morgott valamit. Jacknek felcsattant a hangja.

– Gyerünk!

A két vadember egymásra nézett, majd felemelte lándzsáját, s egyszerre elkiáltotta magát:

– A főnök szól!

Aztán mindhárman megfordultak, s elügettek.

Ralph felugrott, s az erdőbe bámult, oda, ahol a három alak eltűnt. Samseric felbukkant mellette. Tiszteletteljes suttogással:

– Azt hiszem, hogy.....

–..... én pedig.....

–..... féltem.

Röfi még mindig a mólón állt, kezében a kagylóval.

– Jack, Maurice és Robert volt – mondta Ralph. – Jól szórakoznak.

– Már attól tartottam – mondta Röfi –, hogy megint asztmarohamot kapok.

– Fújd fel az asztmádat!

– Amikor megláttam Jacket, bizonyosra vettem, hogy a kagylóért jött. Nem is értem, miért gondoltam.

A kis csoport szeretetteljes tisztelettel nézegette a fehér kagylót. Röfi Ralph kezébe nyomta, s az apróságok, megpillantva az ismerős jelképet, elindultak feléje.

– Nem itt!

Ralph a móló felé fordult, érezte, szüksége van a szertartásra. Kezében a kagylóval elsőnek ért fel a pálmákhoz, mögötte Röfi lépdelt komoran s méltósággteljesen, utána az ikrek, az apróságok és a többiek.

– Üljetek le valamennyien! Azért támadtak ránk, hogy tüzet raboljanak. Úgy látom, jól szórakoznak. De.....

Az agyában azonban hirtelen mintha redőny ereszkedett volna le, csodálkozva elhallgatott. Valamit még akart mondani, de a redőny elrekesztette előle.

– De.....

Komolyan figyelték, még egyáltalán nem kételkedtek vezéri rátermettségében. Ralph kisimította az ostoba hajfűrtöket a homlokából, Rőfire nézett.

– De..... Hát persze..... a tűz!..... A tűz! Elnevette magát, aztán folyékonyán beszélni kezdett.

– A legfontosabb dolog a tűz. Tűz nélkül nem akadhatnak ránk. Én is szívesen bemázolnám magam, s szeretnék indiánosdit játszani, de nekünk a tűzre kell vigyáznunk. A tűz a legfontosabb dolog a szigeten, mert..... mert.....

Újabb szünet állt be. Körülötte a csönd egyszerre megtelt meghökkenet kételyekkel. Rőfi segítségére sietett.

– Hogy szabadulhassunk innen!

– Úgy van! Tűz nélkül nem akad ránk senki. Tehát itt kell maradnunk a tűz mellett, és füstöt kell csinálnunk.

Amikor elhallgatott, senki sem szólalt meg. A sok ragyogó szónoklat után, amelyet ezen a helyen tartottak, Ralphnak ez a felszólalása bágyadtnak tetszett, még az apróságokat sem lelkesítette fel.

Végül is Bili kinyújtotta kezét a kagylóért.

– Ott fent nem rakhatunk tüzet..... mivelhogy ugye ott nem rakhatunk..... s ezért most több emberre lesz szükség, hogy ébren tartsuk. Menjünk el erre az ünnepségre, s mondjuk meg, hogy mi magunk nem bírjuk ellátni a munkát. Egyébként a vadászat s a többi dolog..... mármint vadembert játszani..... az jó szórakozás lehet.

Samseric vette át a kagylót.

– Jó szórakozás lehet, ahogy Bili mondja..... s minthogy meghívtak bennünket.....

–..... az ünnepségre.....

–..... a húsevéshez.....

- ropogós húshoz.....
- rám férne egy kis hús..... Ralph felemelte kezét.
- Miért ne keríthetnénk mi magunk is húst magunknak?
Az ikrek egymásra néztek. Bili felelt.
- Nem akarunk a dzsungelbe menni. Ralph elfintorodott.
- Ő pedig..... tudjátok, ki..... ő megy!
- Ő vadász. Azok valamennyien vadászok. Az nagy

különbség.

Egy ideig mindenki hallgatott, aztán Röfi halkán megszólalt.

– Hús! – mondta a homoknak.

Az apróságok csöndesen ültek, húsrá gondoltak, s a nyál összefutott a szájukban. Odafent az ég szakadécai újra megdördültek, a *száraz* pálmalevelek hangosan zörögtek a hirtelen támadt forró szélben.

– Ostoba kisfiú vagy – mondta a Legyek Ura –, tudatlan, ostoba kis fiúcska.

Simon megmozgatta dagadt nyelvét szájában, de nem felelt.

– Nem értesz velem egyet? – kérdezte a Legyek Ura. Igaz, hogy ostoba kisfiú vagy?

Simon ezúttal ugyanolyan néma hangon felelt.

– Hát akkor jobban tennéd – mondta a Legyek Ura –, ha gyorsan elfutnál innét, s együtt játszánál a többiekkel. Azt hiszik rólad, hogy bolond vagy. Pedig ugye nem akarsz, hogy Ralph azt higgye rólad, hogy bolond vagy? Szereted Ralphot, ugye? Meg Röfit és Jacket is szereted?

Simon feje kissé hátrahajolt, felfelé nézett. Tekintete nem bírt elszakadni a Legyek Urától, amely ott lógott fölötte a levegőben.

– Mi keresnivalód van itt egyes-egyedül? Nem félsz tőlem?

Simon megrázkódott.

– Nincs itt senki, aki segíthetne rajtad. Csak én. S én vagyok az Állat.

Simon szája dolgozni kezdett, érthető szavakat ejtett ki.

– Disznófej egy karón.

– Furcsa dolog elképzelni, hogy az Állat olyasvalami volt, amire vadászni lehetett, s meg lehetett ölni – mondta a fej. Néhány pillanatig az erdő s a többi titkos zug visszhangzott nevetésének gúnyos paródiájától. – De te tudtad, ugye? Tudtad, hogy én belőled vagyok, egy részed vagyok? A legbensőbből való. Én vagyok-e az oka, hogy minden felborul? S hogy minden olyan, amilyen?

Újra felhangzott a nevetés.

– Hát gyereünk, fiacskám! – mondta a Legyek Ura. Eriggy vissza a többiekhez, s felejsük el az egészet!

Simonnak kóválygott a feje. A szeme félig be volt hunyva, mintha utánozni akarná a karón lógó szemérmatlenséget. Tudta, hogy megint eljött a roham ideje. A Legyek Ura dagadozni kezdett, mint egy léggömb.

– Nevetséges! Jól tudod, hogy odalent is csak velem fogsz találkozni..... tehát ne próbálj megszökni!

Simon teste megmerevedett, megfeszült. A Legyek Ura most úgy beszélt *hozzá*, mint egy tanító.

– Hát ebből most elég volt. Szegény, félrevezetett gyermekem, azt hiszed, hogy túljárhatsz az eszemen?

Szünet.

– Öv lak, fiam! Kezdek ingerült lenni. Hát nem érted? Itt nincs szükség rád. Értjük egymást? Szórakozni akarunk ezen a szigeten. Tehát ne folytasd, szegény, félrevezetett gyermekem, különben.....

Simon azon vette magát észre, hogy egy nagy tátott szájba bámul. Sötét volt belül ez a száj, és sötétség áradt belőle.

– Különben – folytatta a Legyek Ura –, különben végzünk veled. Érted? Jack és Roger és Maurice és Róbert és Bili és Röfi és Ralph. Végzünk veled. Érted?

A száj elnyelte Simont. Elvesztette eszméletét, hanyatt vágódott.

KILENCEDIK FEJEZET KÖRKÉP EGY HALÁLESETRŐL

A sziget fölött tovább építkeztek a felhők. A hegyről egyenletesen emelkedett az ég felé a forró levegő áramlata, amely háromezer méter magasságot ért el; a gázok pörgő tömegei addig halmozódtak, amíg a levegő majdhogya fel nem robbant. Már kora délután eltűnt a nap, tiszta fénye helyét valamilyen rézszínű izzás váltotta fel. Még a tenger felől áramló levegő is forró volt, nem hozott enyhülést. A vízről, a fákról s a sziklák rózsaszín felületéről leolvadtak a színek, fehéren és barnán füstölögtek a felhők. Csak a legyek élénkültek fel, feketére festették urukat, s oly sűrűn lepték be a megölt disznó beleit, hogy ezek egy halom parázsló szénre hasonlítottak. Azzal sem törődtek, hogy Simon orrában megpattant egy ér, s vérezni kezdett; békén hagyták, jobbára vonzotta őket a disznóhús érett íze.

Az orrvérzés könnyített Simon rohamán, kimerültén elaludt. Mozdulatlanul feküdt a kúszónövények fonatján, mialatt lassan bealkonyodott, s odafent tovább dörögtek az ég ágyúi. Amikor felébredt, közvetlenül arca alatt pillantotta meg a barna földet. De még ekkor sem mozdult meg, oldalt fekvé, kifejezéstelen tekintettel meredt maga elé. Egy idő múlva azonban megfordult, maga alá húzta lábát, s a kúszónövényekbe kapaszkodva felhúzózkodott. Az indák mozgására a legyek dühösen zümmögve robbanásszerűen felszálltak a bélcsomóról, majd rögtön utána visszacsaptak. Simon felállt. Földieden volt a fény. A Legyek Ura, mint egy fekete labda lógott a karón.

Simon a tisztáson állva hangosan megszólalt.

– Mi egyebet lehet itt tenni?

De nem kapott választ. Hátat fordított a tisztásnak, s a kúszónövények alatt bemászott a sötét erdőbe. Fáradtan vánszorgott

a fák között, kifejezéstelen arccal, szája körül s az állán alvadt, fekete vércsomókkal. Szája csak olyankor lökött ki egy-egy szót, ha félre kellett húznia egy kúszónövény-kötelet, vagy tájékozódni akart az erdőben, de a hangja akkor sem hallatszott.

Most már kevesebb kúszónövény hurkolta körül a fákat, amelyeknek lombja mind több gyöngyszínű fényt szűrt ki az égből. A sziget gerincén járt, azon a lassan emelkedő fennsíkon, a hegy lábánál, ahol az őserdő már ritkulni kezdett. Nagy tisztások követték itt egymást, köztük egy-egy sűrű bozótos és magas facsoportok, s minél jobban ritkult az erdő, a kaptató annál meredekebb lett. Simon egyenletesen mászott felfelé, fáradságában ugyan néha meg-megbotlott, de nem állt meg. Szemének régi ragyogása megfakult, komoran, elszántan menetelt, mint egy öreg ember.

Egy szélroham majdnem feldöntötte; ekkor vette észre, hogy kiért a sziklákra, a szabad, rézvörös ég alá. A lába roskadozott, a nyelve kegyetlenül fáj. Amikor a szél elérte a hegycsúcsot, szokatlan látványban volt része: valamilyen kék szövetféle lebbent el a barna felhők háttére előtt. Továbbmászott. Egy újabb, még erősebb szélroham támadt rá, vadul öklözve az erdőt, amíg az végül le nem hajolt, s bőgni nem kezdett. Simon ekkor egy meggörnyedt testet pillantott meg a hegycsúcson, amely hirtelen felült és ránézett. Eltakarta arcát, és továbbvándorzott.

A legyek is megtalálták az ülő alakot. Életszerű mozdulatai kezdetben ugyan elijesztették őket, mint egy fekete felhő köröztek a feje fölött, de amikor az ejtőernyő kék selyme ismét behorpadt, s a testes alak sóhajtva újra előrebukott, rögtön visszatelepedtek rá.

Simon érezte, hogy a térde a szikláknak vágódik. Előremászott. S egy szempillantás alatt mindent megértett. Az összekuszált kötelek megmagyarázták a szörnyű paródia mechanizmusát, és Simon megpillantotta a fehér orrcsontokat, a fogakat, a rothadás színeit, látta, milyen kíméletlenül fogják össze a vázson- és gumirétegek a szájalmas testet, amely már bomlani kíván. Aztán egy újabb szélrohamra az alak ismét felült, meghajolt, és a

rothadás bűzét lehelte feléje. Simon négykézlábra ereszkedett, és kiokádta, ami a gyomrában volt. Aztán kibogozta a zsinegeket a sziklák alól, s kiszabadította a holttestet a szél méltatlan rabságából.

Elfordult. Szemügyre vette odalent a partot: a mólón a tűz kialudt, bár lehet, hogy még égett, de nem látszott a füstje. Valamivel távolabb azonban, a kis folyón innét, egy nagy szikla lábánál, vékony füstszál csavarodott az ég felé. Simon, elfeledkezve a legyekről, mind a két kezével beárnyékolta szemét, s a füstöt figyelte. Még ekkora távolságból is látni lehetett, hogy a legtöbb fiú, talán valamennyi, a tűz mellett tartózkodik. Ügy látszik, az állattól való félelmükben itt ütötték fel az új tábort. Simon a szegény rothadó test felé fordult, amely most mozdulatlanul s bűdösen ült mellette. Szörnyű volt, de ártalmatlan, s ezt mielőbb hírül kell adni a többieknek. Azonnal elindult lefelé a lejtőn. De a lába rogyadozott, minden erőfeszítése ellenére is csak tántorogva jutott előre.

– Fürödjünk! – mondta Ralph. – Egyebet nem tehetünk. Röfi szemüvegén át a sötétedő mennyboltot figyelte.

– Nem tetszenek nekem ezek a felhők – mondta. – Emlékszel, hogy esett az eső, amikor itt földet értünk?

– Hamarosan megint esni fog.

Ralph beugrott a medencébe. Néhány apróság játszadozott a szélén, enyhülést keresve az ember vérénél melegebb vízben. Röfi levette szemüvegét, óvatosan belépett a medencébe, aztán újra *orrára* illesztette a szemüveget. Ralph felbukott a víz alól és lefröcskölte.

– Vigyázz a szemüvegemre! – mondta Röfi. – Ha lefröcskölöd, újra ki kell mennem a partra, megtörölgetni.

Ralph újra feléje paskolta a vizet, de eltévesztette. Ránevetett Röfire, abban a hiszemben, hogy ez szokása szerint szóttanul s gyáván megfutamodik. Ehelyett azonban Röfi tenyerével a vízre csapott.

– Hagyd abba! – kiáltotta. – Nem hallod? Feldühödve Ralph arcába fröcskölte a vizet.

– Jól van, jól van – mondta Ralph. – Csigavér, Röfi! Röfi abbahagyta a fröcskölést.

– Megfájdult a fejem. Bár már lehűlne a levegő!

– Elkelve már egy kis eső.

– Jó volna, ha már hazamehetnénk.

Röfi nekitámaszkodott a medence lejtős homlokfalának.

Hasa, mely kiállt a vízből, egy pillanat alatt megszáradt. Ralph az eget kémlelte. Egy halvány fényfolt mozgott a felhők között, mozgásából nyomon lehetett követni a lenyugvó nap pályáját. Ralph feltérdelt a vízben, körülnézett.

– Hol vannak a többiek? Röfi felült.

– Talán a kunyhókban fekszenek.

– Hol van Samseric?

– És Bili?

Röfi a mólón túlra mutatott.

– Arrafelé mentek el. Amerre Jack csapata van.

– Hadd menjenek! – mondta Ralph kényszeredetten.

– Csak húsért mentek.....

– Meg hogy vadászhasanak – mondta Ralph megfontoltan.

– S hogy indián törzset játszhasanak, s kimázolhasák magukat.

Röfi a víz alatt idegesen markolászta a homokot.

– Tán nekünk is oda kellene mennünk! Ralph gyors tekintetet vetett rá, Röfi elpirult.

– Ügy értem, hogy megbizonyosodjunk, nem történt-e valami baj.

Ralph újra lefröcskölte.

Már jóval azelőtt, hogy Ralph és Röfi odaért Jack csapatához, hallani lehetett távoli lármájukat. A pálmák alatt széles gyepszalag húzódott az erdő és a part között, egy lépéssel a szalag alatt a dagály hordalékhomokja terült el, meleg, száraz, finom szemcséjű homok. A homokon túl egy szikla emelkedett a lagúna felé, a szikla mögött újra homok következett, amely most már az egész partszegélyt belepte. A sziklán tűz égett, a sülfő disznóhúsból zsír

csöpögött a láthatatlan lángokba. A szigeten élő valamennyi fiú, Röfi, Ralph, Simon s a két szakács kivételével, a gyepszőnyegen álldogált vagy feküdt, hangosan nevetve, énekelve, nagy húsdarabokkal a kezükben. A zsíros arcokból következtetve nagyjából már be is fejezték az étkezést, némelyikük kókuszdióhéjat tartott a kezében, s ivott. Még az ünnepség kezdete előtt egy nagy rönköt húztak a gyepszőnyeg közepére ; ezen ült Jack kifestve és felvirágozva, mint egy halvány. Zöld levéltányérokon nagy húsdarabok, gyümölcs, s teli kókuszdiók vették körül.

Röfi és Ralph a füves fennsík szélére lépett. A fiúk, alighogy észrevették őket, sorban elnémultak, már csak a Jack közvetlen szomszédságában álló fiú beszélt. Aztán az is elhallgatott, és Jack ültében megfordult. Egy darabig némán szemlélte őket. Oly nagy volt a csönd, hogy hallani lehetett a tűz pattogását, s azon túl a messzi hullámtörés zaját. Ralph elfordította fejét, és Sam, aki azt hitte, hogy szemrehányón őt nézi, idegesen nevetgélve letett a kezéből egy megkezdett csontot. Ralph bizonytalanul előrelépett, egy pálmafára mutatott, s valamit súgott Röfinek, amit a többiek nem hallhattak meg; ezután mindketten ugyanolyan idegesen elnevettek magukat, mint Sam. Lábát kihúzva a mély homokból, Ralph indulni készült. Röfi füttyörészni próbált. Ebben a pillanatban a két fiú, aki a húst sütötte, felkapott egy nagy karéjt, s futva elindult vele a gyepe felé. Rikoltoztak, táncoltak, nekimentek Röfinek, megégették a forró hússal. Abban a pillanatban harsogó nevetés tört ki, amely egyszerre feloldotta a feszültséget, s Ralphot láthatatlanul összekapcsolta a többiekkel; Röfi ismét közneveltség tárgya lett, s ettől mindenki megkönnyebbült és felderült.

Jack felállt, és meghimbálta lándzsáját.

– Adjatok nekik húst!

A nyársforgató fiúk egy-egy ropogós karéjt adtak Ralphnak és Röfinek. Mindketten elfogadták az ajándékot, a nyál majd kicsordult a szájukból. A rézszínű ég alatt, amelyet megzengetett a közeledő vihar, álltak a fűben, és ettek.

Jack újra meglengette lándzsáját.

– Mindenki jóllakott már?

De még mindig volt fölös hús, zöld fatálakon a földön, és még a nyársakon is sercegett. Röfi, áruló hasa ösztönzésére, eldobta körülragcsált csontját, s lehajolt egy újabb adagért.

Jack türelmetlenül újra elkiáltotta magát:

– Mindenki jóllakott már?

Hangja fenyegetőző volt, a vendéglátói gőg hangja, s a fiúk gyorsabban kezdtek enni, hogy időben végezhesenek.

Látván, hogy egyhamar nem hagyják abba, Jack felállt trónjáról, s a gyepszőnyeg széle felé lépdelt. Maszkja mögül élesen figyelte Ralphot és Röfit. A két fiú valamennyire elhúzódott, Ralph evés közben a tüzet nézte. Észrevette, bár nem értette meg az okát, hogy az ég különös fényében egyre láthatóbbá válnak a lángok. Közeledett az este, nem megszokott nyugodt szépségében, hanem fenyegetéssel terhesen. Jack megszólalt.

– Adjatok inni!

Henry egy kókuszdiót nyújtott feléje, és Jack nagyot húzott belőle, a dió héjának csipkés széle fölött figyelve Ralphot és Röfit. Barna karjainak izmaiban erő és hatalom lakozott, tekintély ülte meg vállát, s majomként fecsegett a fülébe.

– Mindenki üljön le!

A fiúk hosszú sorokban lába elé ültek, csak Ralph és Röfi maradt állva a valamivel alacsonyabb puha homokban. Jack egy darabig nem vett róluk tudomást, festett maszkját az ülő fiúk felé fordította, és lándzsájával feléjük mutatott.

– Ki akar csatlakozni a törzshöz?

Ralph egy hirtelen mozdulatot tett, de megbotlott. Néhány fiú feléje fordult.

– Enni adtam nektek – mondta Jack –, s vadászaim meg fognak védeni az állattól. Ki akar csatlakozni a törzshöz?

– Én vagyok a vezér – mondta Ralph –, ti választottatok meg. S mi ébren tartottuk a tüzet. Ti pedig húsért rohángásztok.....

– Te is eljöttél! – kiáltotta Jack. – Ott van még a kezében a csont.

Ralph elvörösödött.

– Ti vagytok a vadászok, ez a dolgotok. Jack megint csak nem vett róla tudomást.

– Ki akar csatlakozni a törzshöz, és jól szórakozni?

– Én vagyok a vezér – mondta Ralph reszkető hangon.

– S mi lesz a tűzzel? S a kagyló is nálam van.....

– Nem hoztad el magaddal – mondta Jack vigyorogva.

– A mólón hagytad. Ügyes gyerek vagy. S egyébként is a kagyló nem számít a szigetnek ezen a végén.

Hirtelen hatalmas mennydörgés hallatszott. Ezúttal nem lassú zengésként szólt, hanem egy becsapódás kemény döbbenésével.

– A kagyló itt is számít – mondta Ralph –, az egész szigeten számít.

– S akkor most mihez kezdesz?

Ralph végignézett a fiúk sorain. Láta, nem számíthat a segítségükre, elfordította fejét. Zavarban volt, arcáról csurgott a verejték.

– A tűz..... a menekülés – súgta Röfi.

– Ki akar csatlakozni a törzshöz?

– Én.

– Én is.

– Meg én.

– Meg fogom szólaltatni a kagylót – mondta Ralph lélegzet után kapkodva –, és gyűlést hívok össze.

– Az ide nem hallatszik el. Röfi megérintette Ralph kezét.

– Gyerünk el innét – mondta. – Itt valami készül. Húst már amúgy is kaptunk.....

Éles fény villant fel az erdő fölött, s az ég oly kegyetlenül zengett, hogy az egyik apróság elsírta magát. Nagy esőcseppek hulltak a fiúk közé, mindegyiknek külön ki lehetett venni a cuppanását.

– Zivatar készülődik – mondta Ralph. – Megint olyan eső

lesz, mint amikor idejöttünk. No, ki az ügyes? Van kunyhótok? S most mihez fogtok kezdeni?

A vadászok idegesen nézegettek az égre, el-elkapva fejüket a zuhanó, nagy esőcseppek elől. Nyugtalanság fogta el a fiúkat, hullámként elborította őket. A fel-felvillanó fények egyre vakítóbbak lettek, a szakadatlan dörgés már szinte elviselhetetlenné vált. Az apróságok visítózva ide-oda rohángásztak.

Jack leugrott a homokba.

– Táncoljunk!..... Gyerünk!..... Táncoljunk!

Botladozva átgázolt a vastag homokon a tűz mellett elterülő szabad térségre. A fiúk zajongva utánaeredtek. Az egyes villámcsapások között fenyegető, vak sötétség borította be a földet. Roger vállalta a malac szerepét, leszegett fejjel, rőfögve támadt Jacknek, aki egy oldallépéssel kitért előle. A vadászok felkapták lándzsáikat, a szakácsok a nyársakat, a többiek a tüzelőfa dorongjaival fegyverkeztek fel. Lassú, köröző mozgás kezdődött, felhangzott az ének. Mialatt Roger a halálra rémült malacot utánozta, az apróságok a körön kívül futkostak, ugrándoztak. Röfi és Ralph is az égi fenyegetések elől szívesen meghúzódott az eszelős, de azért félig-meddig mégiscsak biztonságos közösség oltalmában; jólesett belül lenni a barna háta védő kerítésén, amely körülfogta a rettegést, és kormányozhatóvá tette.

Öld meg az állatot!

Vágd el a torkát!

Ontsd ki a vérét!

A körmozgás egyenletessé vált, az ének is levetette kezdeti, felületi izgalmát, már szabályosan lüktetett, mint az érverés. Roger

malacból vadásszá vált, a kör közepe üresen ásítózott. Az apróságok közül néhányan külön köroket alkottak, s ezek a kiegészítő körok úgy forogtak, mintha ismétlődő mozgásukkal végső biztonságot ígérnének résztvevőiknek. Mint egyetlen szervezet lüktetett, dobbantóit a tömeg a sötétben.

A fekete égen kékesfehér seb nyílt. A következő pillanatban éles dörrenés csapott közénk, mint egy óriási ostor. Az énekszó megtelt rémülettel.

Öld meg az állatot!

Vágd el a torkát!

Ontsd ki a vérét!

S a rémület újabb vágyakat fakasztott, követelőző, égő, vak vágyakat.

Öld meg az állatot!

Vágd el a torkát!

Ontsd ki a vérét!

Újabb kékesfehér seb nyílt a magasban, nyomában kénzagú robbanás. Az apróságok sikoltoztak, elmenekültek az erdő pereméről, egyikük vak rémületében áttört a nagyok gyűrűjén.

– Jön!..... Jön!

A kör patkó alakban kinyílt. Az erdőből egy sötét alak

mászott elő, bizonytalan mozdulatokkal közeledett. Az állat? Közeledtére a sikoltás még eszelősebben szólt: a gyötrelem jajongása. Az állat botladozva behatolt a patkóba.

Öld meg az állatot!

Vágd el a torkát!

Onts ki a vérét!

A kékesfehér sebek most már elbontották az eget, a mennydörgés elviselhetetlenné vált. Simon valamilyen halottról kiabált, amely egy domb tetején fekszik.

Öld meg az állatot!

Vágd el a torkát!

Onts ki a vérét!

Botok zuhantak, az új kör szája ropogva összecukódott. Sikoltás! Az állat a kör közepén térdelt, karjaival védve arcát. Kiáltozott. Azt kiabálta megint a siketítő lármában, hogy valamilyen holttest fekszik egy dombon. Minden erejét megfeszítve tovább mászott, áttört a körön, majd a szikla meredek széléről lezuhant a homokba. A tömeg azonnal utánvetette magát, leugrott a szikláról, rátaposott az állatra, üvöltözött, ütötte, tépte, harapta. Szó nem hallatszott, más mozdulat nem látszott, mint fogak és körmök szagatása.

Aztán megnyíltak a felhők, s mint egy vízesés, megeredt az eső. A hegytetőről zuhant a víz, leveleket, ágakat tépett le a fákról, hideg áradatával belepte a homokparton viaskodó tömeget. Az egymásba gabalyodott csoport szétvált, egy-egy alak kibontakozott belőle, eltántorgott. Csak az állat feküdt tovább a homokban, néhány lépésnyire a víztől. Még a sűrű esőn át is látni lehetett, hogy milyen kicsiny; szivárgó vére már befestette a homokot.

Egy nagy szélroham félrefújta az esőt, lepergette a vizet a fákról. A hegytetőn az ejtőernyő megtelt levegővel s elindult; a rajta lógó emberi alak megmozdult, talpra állt, megpördült tengelye körül, aztán felemelkedett a nedves levegőtengerbe, és erőtlenül lógó lábait végighúzva a magas fák tetején, lassan, egyenletesen a part felé ereszkedett. A fiúk visítózva szétfutottak. Az ejtőernyő tovább szállította terhét, végigszántotta vele a lagúna vizét, áttemelte a sziklazátonyon, majd kisodorta a nyílt tengerre.

Éji felé elállt eső, a felhők elvonultak, s a mennybolt újra megtelt a csillagok valószínűtlen lámpásaival. Aztán az utolsó szellő is elhalt, s nem hallatszott más hang, mint a repedésekből, hasadékokból csurgó víz csöpögése, amely levélről levélre ereszkedve beszivárgott a sziget barna televényébe. Hűvös, nedves és tiszta volt a levegő, rövidesen a víz kis neszezése is elhallgatott. Az állat összehúzódkodva hevert a homokban, körülötte lassan nőttek a vérfoltok.

A lagúna szélén egy foszforeszkáló csík húzódott, amely a dagály emelkedésével lassan mozogva elindult a szárazföld felé.

A tiszta vízben világosan látszottak az égi csillagképek sokszögű tükörképei. A foszforeszkáló csík rádudorodott a homokszemekre és a kis kavicsokra, egy-egy apró, feszült kört vont köréjük, aztán az egyetértésnek egy néma mozdulatával hirtelen befogadta őket, és továbbhaladt.

A sekély víz part felőli részén a lassan mozgó fénycsík tele volt különös, holdsugar testű, izzó szemű lényekkel. Egy-egy nagyobb kavics, amely megkapaszkodott saját ágyában, csakhamar fényes

gyöngyruhába öltözött. A dagály ellepte az esőszántotta homokot, és vékony ezüstréteget simított rá. Amikor elérte az összetört testből kiszivárgó első vérfoltot, az izzó szemű lények megállapodtak a szélén, s egy sűrű fényfoltta álltak össze. A víz továbbhaladt, és kifényesítette Simon szétterülő, durva haját. Ezüstsínűre festette arcának vonalait, vallanak görbülete mintha márványból lett volna faragva. A különös, izzó szemű lények gőzuszályukkal sütgölődve körülfojták a fejét. A test egyhüvelyknyire felemelkedett a homok fölé, nyitott szájából levegőbuborék szállt a víz színére, s ott nedvesen szétpattant. A test lassan megfordult a vízben.

Valahol a világegyetem sötét hajlataiban a nap és a hold egyenletes vonzással húzott pályáján, alattuk a földgömb visszafogott vizei egy kissé kidudorodtak egyik szélén, míg szilárd magja tovább forgott. Az ár hatalmas hulláma beljebb hatolt a szigeten. És Simon holtteteme, a tolakodó véglények ezüst rajtjával ezüst tagjai körül, az álló csillagképek alatt lassan kiúszott a nyílt tengerre.

TIZEDIK FEJEZET A KAGYLÓ ÉS A SZEMÜVEG

Röfi gondosan szemügyre vette a közeledő alakot. Mostanában úgy vette észre, hogy jobban lát, ha leveszi szemüvegét, s annak megmaradt lencséjét a másik szemére illeszti; de még így is, mindent összevetve, kétség sem férhetett hozzá, hogy Ralph jön feléje. A kókuszpálmák között tűnt fel, sántítva, piszkosán, szőke üstökében száraz falevelekkel. A fél szeme csak egy vékony hasadás volt dagadt orcájában, jobb térdén nagy, varas sebhely vöröslött. Egy pillanatra megállt, szemügyre vette a mólón egymagában álldogáló alakot.

- Röfi?..... Csak te maradtál meg?
- És néhány apróság.
- Azok nem számítanak. A nagyok közül senki?
- Hát Samseric. Fát gyűjtenek.
- Senki más?
- Másról nem tudok.

Ralph lassan felmászott a mólóra. A gyűlések hajdani helyén a fű le volt tiporva, a törékeny, fehér kagyló még ott csillogott a simára koptatott ülőrönk mellett. Ralph leült a fűbe, szemben a vezér helyével és a kagylóval. Röfi melléje térdelt. Mind a ketten hallgattak.

Végül is Ralph megreszelte torkát, s valamit súgott.

Röfi visszasúgott.

– Mit mondasz?

Ralph hangosan kimondta.

– Simon?

Röfi felelet helyett ünnepélyesen bólintott. Ültek, hallgattak, fél szemükkel némán nézegetve a vezér egykori helyét, s rajta túl a csillogó lagúnát. A levelek zöld árnyékai és a napfény foltjai hangtalanul játszottak bemocskolt testükön.

Ralph végül is felállt, s a kagylóhoz ment. Gyöngéden felemelte mind a két kezével, majd letérdelt, s a rönknek támaszkodott.

– Röfi!

– No?

– Mihez kezdünk most? Röfi a kagylóra mutatott.

– Összehívhatnál.....

– Egy gyűlést?

Ralph elnevette magát, Röfi a homlokát ráncolta.

– Még mindig te vagy a vezér. Ralph újra nevetett.

– Pedig az vagy. Mindannyiunknak a vezére.

– Nálam a kagyló, ugye?

– Ralph, hagyd abba ezt a nevetést! Semmi okod nincs rá,

Ralph. Mit gondolnak majd a többiek?

Ralph abbahagyta a nevetést. Borzongott.

– Röfi!

– No?

– Simon!

– Már mondtad.

– Röfi!

– No?

– Ez gyilkosság volt.

– Hagyd ezt abba! – kiáltotta Röfi. – Mi haszna annak, ha ilyeneket beszélsz?

Felugrott, Ralph fölé hajolt.

– Sötét volt. Aztán az az átkozott tánc. S a villámlás, a mennydörgés meg az eső. Meg voltunk rémülve.

– Én nem voltam megrémülve – mondta Ralph halkán. – Én..... én nem tudom, mi történt velem.

– De igenis meg voltunk rémülve – ismételte Röfi izgatottan.

– Nem lehetett tudni, hogy mi történik. Nem volt..... nem az volt, amit mondtál.

Ide-oda hadonászott, egy szót keresett.

– Ó, Röfi!

Ralph bánatos, halk hangja elállította Röfi hadonászását.

Lehajolt, várt. Ralph, a kagylót szorongatva, lassan himbálta ide-oda testét.

– Hát nem érted, Röfi? Nem érted, mit tettünk?

– Talán még.....

– Nem.

– Talán csak úgy tett, mintha.....

Ralph komor arca láttán Röfinek hirtelen elállt a szava.

– Te kívül voltál, a körön kívül. Egyszer sem kerültél belültre.

S nem láttad, hogy mi..... hogy ők mit tettek?

Iszonyat volt a hangjában, s egyben lázas izgalom.

– Hát nem láttad, Röfi?

– Nem láttam valami jól. Nekem már csak fél szemem van, te is tudod, Ralph.

Ralph tovább himbálta magát.

– Baleset volt – mondta Röfi váratlanul –, úgy van, baleset volt. – A hangja újra rikácsolóvá vált. – Sötétben jött..... mi szükség volt arra, hogy négykézláb mászkáljon a sötétben? Bolond..... úgy van..... kihívta maga ellen az embereket. – Ismét vadul hadonászni kezdett. – Ügy van, baleset volt.

– Te nem láttad, hogy azok mit csináltak!

– Ide figyelj, Ralph, ezt el kell felejteni! Semmi haszna, hogy ezen törjük a fejünket.

– Félek, Röfi. Önmagunktól félek. Haza akarok menni.

Istenem, istenem, haza szeretnék menni.

– Baleset volt – ismételte Röfi makacsul –, kétségtelen, hogy baleset volt.

Megérintette Ralph meztelen vállát, ez összerezzen az emberi kéz érintésére.

– Ide figyelj, Ralph – folytatta Röfi, miközben gyorsan körülnézett, majd közel hajolt Ralphhoz – nem kell tudni arról, hogy ott voltunk a táncnál. Samsericnek nem kell arról tudnia.

– De hát ott voltunk! Valamennyien ott voltunk. Röfi a fejét rázta.

– Mi nem voltunk ott végig. Azt a sötétben nem lehetett látni. Egyébként is azt mondtad, hogy én a körön kívül voltam.....

– Én is – mormolta Ralph –, én is a körön kívül voltam.

Röfi hevesen bólintott.

– Így helyes! Kívül voltunk. Mi semmit sem láttunk, semmit sem csináltunk.

Szünetet tartott, aztán folytatta.

– Megleszünk mi a magunk erejéből is, mi négyen.....

– Négyen! Még a tüzet sem bírjuk ébren tartani.

– Megpróbáljuk. Látod, már ég is.

Samseric kijött az erdőből, egy nagy rönkkel a vállukon.

Lehuppantották a tűz mellé, majd a fürdőmedence felé indultak.

Ralph felugrott.

– Hé, ti ketten!

Az ikrek egy pillanatra lefékeztek, aztán újra elindultak.

– Fürödni akarnak, Ralph.

– Essünk túl rajta!

Az ikrek szemmel láthatóan meg voltak lepve, amikor megpillantották Ralphot. Elpirultak, elfordították fejüket.

– Halló. Hát hogy itt találkozunk!

– Épp most voltunk az erdőben.....

–..... fáért.....

–..... az este eltévedtünk..... Ralph a lábujjait vizsgálgatta.

– Azután tévedtetek el, hogy..... Röfi a szemüvegét

tisztogatta.

– Mindjárt az ünnepség után – mondta Sam fojtott hangon.

Eric bólintott. – Úgy van, az ünnepség után.

– Mi korán elmentünk – mondta Röfi gyorsan –, mert fáradtak voltunk.

– Mi is.....

–..... nagyon korán elmentünk.....

–..... mert nagyon fáradtak voltunk.

Sam a homlokához nyúlt, amelyen egy karcolás húzódott, aztán hirtelen elkapta a kezét. Eric felhasított ajkait tapogatta.

– Igen, nagyon fáradtak voltunk – ismételte Sam –, tehát korán elmentünk. Aztán milyen volt a.....

A levegő sűrű volt az elhallgatott szavaktól. Sam arca eltorzult, *aztán* száján kicsúszott a szemérmetlen szó:

–..... a tánc?

A tánc emléke, amelyben egyikük sem vett részt, egy szempillantás alatt felkavarta őket. – Korán elmentünk.

Amikor Roger elért ahhoz a földnyelvhez, amely a sziklavárat összekötötte a szigettel, az őrszem megállította; ez nem lepte meg. Számított arra, hogy a törzsnek legalább egy része menedéket fog keresni a sziget iszonyata ellen a legbiztonságosabb helyen, amelyet itt a szigeten található.

A magasból szólt le hozzá az éles hang, onnét, ahol a gúla alakban egymásra tornyozott kőszirtek egyensúlyoztak.

– Állj! Ki az?

– Roger.

– Lépj közelebb, barát! Roger közelebb lépett.

– Láthattad, ki vagyok – mondta Roger.

– A főnök azt parancsolta, hogy mindenkit meg kell állítanunk.

Roger felnézett.

– Ha fel akarok menni, nem akadályozhatsz meg benne.

– Azt hiszed? Gyere fel, és nézz körül! Roger felkapaszkodott a létraszerű feljárón.

– Ide nézz!

A legfelső szikla alá egy vastag ágat vertek, ez alá még egy emelőrudat. Róbert könnyedén rátámaszkodott a rúdra, a szikla azonnal megcsikordult. Ha jobban megnyomja, a hatalmas kőtömeg mennydörögve lezuhan a földnyelvre. Roger elcsodálkozott.

– Igazi vezér, mi? Róbert bólintott.

– Most vadászni visz.

Fejével a távolabbi kunyhók felé mutatott, melyek közül egy fehér füstfonál csavarodott az égnek. Roger, egyik meglazult fogát tapogatva, a kőszirt legszéléről komor tekintetet vetett a sziget belseje, a távoli hegycsúcs felé. Egyikük sem tette szóvá, mi jár a fejében, de Róbert sietve másról kezdett beszélni.

– Most meg fogja verni Wilfredet.

– Miért?

Robert tűnődve megrázta fejét.

– Nem tudom. Nem mondta meg. Egyszerre csak feldühödött, és megkötöztette Wilfredet. Most már órák óta – izgatottan elnevette magát –, órák óta meg van kötözve, s várja.....

– De hát nem mondta meg a főnök, hogy miért?

– Nem mondta.

A tűző nap alatt, a fenyegető sziklán ülve Roger szótlannal latolgatta a hírt, amely sok mindent elárult számára. Abbahagyta a fogával való foglalatosságot, s mozdulatlanul ülve, elgondolkodott a felelőtlen hatalom természetén és lehetőségein. Aztán szó nélkül felállt, és a sziklatorony túlsó oldalán lemászott a barlang felé, a törzshöz.

A főnök derékig meztelenül, vörös és fehérre kifestett ábrázattal egy félkör közepén ült, a törzs a lábánál helyezkedett el. Wilfred, aki időközben már megkapta büntetését, és leoldották róla a köteleket, a háttérben szipákolt. Roger a fiúk közé guggolt.

– Holnap újra vadászni megyünk – mondta a főnök. Lándzsájával rámutatott a törzs néhány tagjára.

– Ti itt maradtok – mondta –, tovább dolgoztok a barlangban, és őr álltok a bejáratnál. Néhány vadászt magammal viszek, s húst hozunk haza. Az őrszemek vigyázzanak arra, hogy a többiek be ne lopózzanak.....

Az egyik vadember felemelte kezét, a főnök feléje fordította zord maszkját.

– Miért lopóznának be, főnök?

A főnök határozatlan volt, de komor.

– Van rá okuk. Szeretnék tönkretenni azt, amit itt csináltunk, az őrszemeknek a kapunál tehát ébernek kell lenniük. Aztán.....

Szünetet tartott. Szájából egy riasztóan rózsaszínű háromszög nyúlt ki, végignyalta ajkát, s újra eltűnt.

– Aztán megeshetik, hogy az állat is be akar jönni.

Emlékeztek, hogy mászott ki az erdőből.....

A félkör megborzongott, egyetértő zúgás hallatszott.

– Álrühában jött. S hátha megint eljön, bár átengedtük neki a megölt disznó fejét. Tehát éberség!..... vigyázat!

Stanley felemelte karját a szikláról, s kérdőleg a magasba nyújtotta egyik ujját.

– No?

– De hát nem..... Megborzongott, lesütötte szemét.

– Nem!

A rákövetkező csöndben a törzs tagjai sietve elhessegették személyes emlékeiket.

– Nem! Mi nem is..... bírjuk..... őt megölni. Megnyugodva, de egyben újabb ijedelemmel a szívükben, az elkövetkező kalandok ígázatában, a tábor újra felzúgott.

– A hegyet tehát ezentúl is elkerüljük – mondta a főnök –, s neki ajándékozzuk a zsákmány fejét.

Stanley újra felemelte kezét.

– Ügy vélem, az állat *álcazza* magát.

– Lehet – mondta a főnök. Teológiai elmélkedések lehetősége kínálkozott. – Mindenképp igyekezzünk jó viszonyba kerülni vele, mert nem lehet tudni, mire készül.

A törzs fontolóra vette e szavakat, s megrázkódott, mintha szélroham vágott volna közéjük. A főnök figyelmét nem kerülte el szavai hatása, hirtelen felállt.

– De holnap vadászni megyünk, s ha lesz hús, egy újabb ünnepséget.....

Bili felemelte kezét.

- Főnök!
- Nos?
- Mivel gyújtunk tüzet?

A főnök elpirult, de a vörös és fehér agyagrétegek eltakarták felindulását. A bizonytalan csöndben újra felhangzott a törzs mormogása. Aztán a főnök felemelte kezét.

– Majd szerzünk tüzet a többiektől. Ide figyeljete! Holnap elmegyünk vadászni, és szerzünk friss húst. Ma este pedig két vadászommal..... ki tart velem?

Maurice és Roger felemelte kezét.

– Maurice.....

– Igenis.

– Hol gyújtottak most tüzet?

– A régi helyen, a szikla mellett. A főnök bólintott.

– Mindenki lefekszik, mihelyt lenyugszik a nap, mi hárman pedig, Maurice, Roger és én..... nekünk dolgunk lesz. Közvetlenül napnyugta előtt elindulunk.....

Maurice felemelte kezét.

– De mi történik, ha találkozunk..... A főnök leintette az ellenvetést.

– A parton megyünk, a homokban. S ha mégis találkoznánk vele, akkor..... hát akkor majd újra körültáncoljuk.

– Hárman?

A törzs újra felzúgott, elhallgatott.

Röfi átadta Ralphnak szemüvegét, s most arra várt, hogy ismét visszakapja szeme világát. A fa nedves volt, már harmadszor kellett meggyújtani. Ralph hátralépett.

– Nem akarunk még egy éjszaka tűz nélkül maradni mondta önmagának.

Bűntudatos arccal végignézett a mellette álló három fiún. Első ízben történt, hogy ilyen nyíltan beismerte a tűz kettős feladatát. Az egyik természetesen az volt, hogy jeladó füstoszlopot küldjön a magasba, de arról még nem esett szó, hogy a tűz milyen megnyugtató

vigasz és családi tűzhely számukra, mialatt alszanak. Eric most a parazsat élesztette: a fa felizzott, s egy apró lángot ugrasztott ki a hamuból. Fehér és sárga füstfelhő emelkedett a levegőbe. Röfi visszavette szemüvegét, s boldogan szemlélte a tüzet.

– Ha rádiót tudnánk készíteni.....

– Vagy repülőgépet.....

–..... vagy csónakot.....

Ralph a világról szerzett halványuló tudásában kotorászott.

– De hátha foglyul ejtenek a vörösök! Eric hátrasimította

haját.

– Jobbak lennének, mint.....

Nem akarta nevéen nevezni, akikre gondolt, és Sam a távoli part felé nézve, egy fejbólintással fejezte be a mondatot.

Ralphnak eszébe jutott az ejtőernyőn lógó idétlen emberi alakzat.

– Valamit mondott egy halott emberről..... Fájdalmasan elpirult, hogy most íme bevallotta: jelen volt a táncnál.

Megfenyegette a füstöt.

– Gyerünk, ne hagyj abba..... szállj fel!

– Már egyre ritkább.

– Fát kell hozni, még ha nedves is.

– Az asztmám..... A gépies felelet:

– Fújd fel az asztmádat!

– Ha fát kell cipelnem, rohamot kapok. Sajnálom, Ralph, de ez a helyzet.

A három fiú bement az erdőbe, s egy csomó korhadt fával tért vissza. Újabb vastag, sárga füstfelhő szállt a magasba.

– Együnk valamit!

Együtt mentek el a gyümölcsfákhoz, lándzsával a vállukon.

Keveset beszéltek, sietve szedték össze az ennivalót. Amikor újra kijöttek az erdőből, a nap már nyugovóban volt, a tűz még parázslott, de füstje már nem volt.

– Nem bírok több fát cipelni – mondta Eric. – Kivagyok.

Ralph a torkát reszelte.

– Odafent ébren tudtuk tartani a tüzet.

– Az kis tűz volt, de itt nagyobbat kell rakni.

Ralph egy darab fát a lángok közé vetett. Szótlanul nézte a sötét ég felé csavarodó füstöt.

– Pedig nem hagyhatjuk abba. Eric levetette magát a földre.

– Fáradt vagyok. S mire jó az egész?

– Eric! – kiáltotta Ralph felháborodva. – Így ne beszélj! Sam Eric mellé térdelt.

– No mondd..... mire jó?

Ralph emlékezni próbált. Mi haszna is van a tűznek? Valami nagyon nagy haszna van. Fel volt háborodva. Elmondhatatlan nagy haszna van.

– Elégszer elismételte már – mondta Röfi kedvetlenül. – Egyébként hogy találunk ránk?

– Persze! Ha nincs füst.....

Ott guggolt előttük a sűrűsödő sötétségben.

– Hát nem értitek? Mi haszna van annak, hogy rádióra meg csónakra fáj a fogunk?

Kinyújtotta karját, kezét ökölbe szorította.

– Csak egyetlenegy módon juthatunk ki ebből a kutyaszorítóból. Persze könnyű dolog vadászatra járni, azt bárki meg tudja tenni, meg hogy húst szerez.....

Külön-külön szemügyre vette a fiúk arcát. Aztán a szenvedély legmagasabb pillanatában a redőny hirtelen leereszkedett az agyvelejében, s egyszerre elfeledte, hogy hova is indult. Ott térdepelt, ökölbe szorított kézzel, komor ünnepélyességgel nézegetve a fiúk arcát..... Aztán újra felszaladt a redőny.

– Igen – mondta. – Tehát füst kell, sok füst.....

– De hát nem tudjuk ébren tartani a tüzet. Oda nézz! A tűz már megint elalvóban volt.

– Ha kettesével ügyelünk a tűzre – mondta Ralph félig-meddig önmagának –, akkor az napi tizenkét óra.

– Most már nem tudunk több fát hozni, Ralph.....
–..... ebben a sötétségben.....
–..... éjjel.....
– Elég volna, ha reggelente gyújtánánk tüzet – mondta Röfi.
– A sötétben úgyszem látni a füstöt.
Sam erélyesen bólított.
– Más dolog volt az, amikor.....
–..... a tűz a hegyen égett.
Ralph felállt. A növekvő sötétségben egyre védtelenebbnek érezte magát.

– Hát hagyjuk kialudni ma éjszakára!
Elindult az első kunyhó felé, amely még lábon állt, noha már alaposan meg volt viselve. A falevél ágak szárazak voltak, meg-megzördültek, ha hozzájuk ért az ember. A szomszéd kunyhóban egy apróság hangosan beszélt álmában. A négy nagy fiú bemászott a kunyhóba, beásta magát a levelek közé. Az ikrek együtt feküdtek, Ralph és Röfi a kunyhó túlsó végén. A fiúk forgolódtak, a levelek zörögtek.

– Röfi!
– No?
– Jól vagy?
– Megvagyok.

Idővel, egy-egy zörrenést leszámítva, csönd lett a kunyhóban. Egy flitterrel telitűzdelt, téglalap alakú feketeség tátongott előttük, messziről, a zátonyok felől a hullámtörés tompa robaja hallatszott. Ralph nekikészült esti feltevésjátékának.....

Feltéve, hogy lökhajtásos gépen szállítanák őket haza, reggelre leszállhatnának a wiltshire-i nagy repülőtéren. Onnét kocsival mennének tovább..... nem, inkább vonaton, végig, egészen Devonig, s ott ismét a kis farmházban laktának. A kert szélére újra eljönnének a vad pónik, s benéznének a kőfalon.....

Nyugtalanul fészkelődött fekhelyén. Dartmoor vad vidék volt, a pónik is vadak voltak..... De Ralphot már nem vonzotta a

vadon.

Képelete egy szelíd városba röppent, ahol semmiféle vadság már nem tud gyökeret verni. Van-e annál biztonságosabb dolog, mint egy autóbusznak a belseje, lámpáival és kormányszerkezetével?

Ralph egyszerre csak azon vette magát észre, hogy egy lámpás körül táncol. Az autóbuszállomásról egy busz mászott feléje, egy különös autóbusz.....

– Ralph! Ralph!

– Mi az?

– Ne *lármázz* úgy!

A kunyhó tulsó végéről, a sötétségből rémületes jajongás hallatszott. Sam és Eric egymásba csimpaszkodva verekedtek, a száraz falevelek szanaszét röpködtek.

– Sam! Sam!

– Hé..... Eric! Újra csönd lett.

Röfi halk hangja hallatszott.

– El kell kerülnünk innét! – súgta Ralph fülébe.

– Hogy érted?

– Ügy, hogy szabadítsanak már meg innét.

Bár egyre sűrűsödött a sötétség, Ralph mégis, első ízben a nap folyamán, gúnyosan elnevette magát.

– Komolyan mondom. Ha nem kerülnék el innét, hamarosan bedilizünk.

– Becsavarodunk.

– Futóbolondok leszünk.

Ralph kisimította homlokából nedves hajfürtjeit.

– Miért nem írsz a nénikédnek?

Röfi ünnepélyesen fontolóra vette a tanácsot.

– Nem tudom, hogy most hol él. Azonkívül nincs sem boríték, sem bélyegem. Levélszekrény sincs, postás sem.

A kis tréfa sikere teljesen lenyűgözte Ralphot. Már nem bírt erőt venni nevetőgörcsén, teste meg-megvonaglott, ide-oda

hánykolódott fekhelyén.

Röfi méltóságteljesen rendreutasította.

– Nem mondtam semmit, amin nevetni lehetne. Ralph tovább nevetett, noha már fáj a mellkasa. A görcs annyira kimerítette, hogy hirtelen elszomorodott, lélegzet után kapkodott, a következő rohamra várva. Az egyik ilyen szünetben váratlanul elnyomta az álmot.

– Ralph!..... Már megint lármázol. Maradj nyugton..... Ralph!
..... mert.....

Ralph felkönyökölt. Hálás volt, hogy félbeszakították az álmát, mert az autóbusz mindjobban közeledett, s már világosan ki lehetett venni.....

– Mi az, hogy: mert?

– Maradj csendben..... és figyelj!

Ralph óvatosan visszafeküdt, a levelek hangos sóhaja kísérte mozgulatait. Odaát Eric nyögött egyet, aztán elhallgatott. Pokrócvastagságú sötétség vette őket körül, leszámítva a csillagos téglalapot.

– Semmit sem hallok.

– Valami mozog odakint.

Bizsergett a feje. Vére úgy zúgott, hogy minden más zajt elnyomott. Aztán elcsöndesedett.

– Még mindig nem hallok semmit sem.

– Figyelj! Sokáig figyelj!

Világosan, nyomatékosan, mindössze egy méterrel a kunyhó háta mögül egy ág recsegése hallatszott. Ralph fülében újra zúgni kezdett a vér, eszméletében zavaros képek kergették egymást. Rémképeinek valamilyen egyvelege ólálkodott most a kunyhó mögött. Röfi feje a vállához nyomakodott, érezte kezének görcsös szorítását.

– Ralph! Ralph!

– Hallgass és figyelj!

Ralph kétségbeesésében azt kérte istentől, hogy az állat elégedjék meg valamelyik aprósággal. Egy szörnyű hang suttogott

odakint.

– Röfi..... Röfi.....

– Itt van! – dadogta Röfi. – Tehát mégiscsak valóság.

Ralphba kapaszkodott, a lélegzete elállt rémületében.

– Röfi, gyere ki! Te kellesz nekem, Röfi! Ralph szája Röfi füléhez nyomult.

– Ne szólj egy szót se!

– Röfi!..... Hol vagy, Röfi?

Valami nekiütközött a konyhá hátsó falának. Röfi egy pillanatil csöndben maradt, aztán elkapta az asztmarohama. Háta ívben kifeszült, lábával lezuhant a levelek közé. Ralph elgurult mellőle.

Dühös morgás hallatszott a konyhá bejárata felől, eleven testek puffanása, dobbanása. Valami belebotlott Ralphba, a sarok, amelyben Röfi feküdt, morgások, puffanások és repülő végtagok zuhanásának bonyolult szövevényévé vált. Ralph öklével maga elé vágott; aztán úgy tetszett neki, mintha legalább egy tucat test tekeredne köréje, egymás fölött forogva verték, harapták, karmolták egymást. Ide-oda rángatták, emberi ujjakat érzett a szájában, beléjük harapott. Egy ököl visszahúzódott, s mint egy dugattyú, újra előrevágódott; egy pillanatra az egész konyhót mintha vakító fény töltené be. Átvergődött egy vonagló test fölött, forró lélegzet csapta meg az arcát. Ütni kezdte a teste alatt lélegző száját, kalapácsként használva öklét, s ahogy érezte, hogy keze alatt síkos-nedvessé válik az arc, egyre szenvedélyesebben és hisztérikusabban verte. Ekkor egy térd csapódott fel alulról a lába közé, oldalt bukott, most már csak a saját fájdalommal volt elfoglalva, a verekedés átvonult fölötte. Aztán a konyhá visszavonhatatlanul összedűlt fölötte; a névtelen emberi alakok verekedve kimenekültek a romok közül, a szabadba, eltűntek a sötétben, s már újra hallani lehetett Röfi zihálását és az apróságok visongását.

Ralph reszkető hangon elkiáltotta magát:

– Apróságok, eriggyetek aludni! A másik csoporttal verekedtünk. Aludjatok most!

Samseric melléje lépett, rámeredt.

– Ti ketten megvagtok?

– Megvagyunk.....

–..... fejbe veretek.....

– Engem is – mondta Ralph. – Röfi megvan? Kihúzták Rőfit a romok közül, s egy fának támasztották.

Húvös éjszaka volt, közvetlen veszély már nem fenyegetett.

Röfi is már megkönnyebbülten lélegzett.

– Megsebesültél, Röfi?

– Megjárja.

– Jack és a vadászai jártak itt – mondta Ralph keserűen. –

Hogy miért nem tudnak békén hagyni bennünket?

– Megemlegetik ezt – mondta Sam. De a tisztesség felülkerekedett benne. – Te jól helybenhagytad őket, Ralph. Én ott a sarokban belegabalyodtam valamibe.....

– Az egyiket jól elláttam – mondta Ralph. – Szétlapítottam.

Nem egyhamar fog visszajönni, hogy újra megverekedjék velünk.

– Én is elláttam a bajukat – mondta Eric. – Arra ébredtem, hogy valaki az arcomba bokszol. Jó véres lehet az arcom, azt hiszem. De a végén csak kicsináltam.

– Hogyan?

– A térdemmel – mondta Eric egyszerűen, büszkén.

Felemeltem a térdemet, s a tojásainak vágtam. Hallottad volna, hogy üvöltött. Ez sem fog egyhamar visszajönni. Végeredményben nem is dolgoztunk olyan rosszul.

Ralph hirtelen összerezett; de aztán meghallotta, hogy Eric a száját tapogatja.

– Mi a baj?

– Meglazult az egyik fogam. Röfi felhúzta a lábát.

– Rendben vagy, Röfi?

– Azt hittem, hogy a kagylóért jöttek.

Ralph leügetett a halvány homokpartra, s felugrott a mólóra. A kagyló még ott csillogott a vezér helye mellett. Néhány

pillanatig elnézte, aztán visszament Röfihez.

– A kagyló megvan.

– Tudom. Nem a kagylóért jöttek. Valami egészen másért.

Ralph..... mihez fogok most kezdeni?

A távolban, a part hajlatán túl, három kis alak futott a sziklavár felé. Elkerülték az erdőt, a víz mentén haladtak. Időnként halkán énekeltek, olykor a mozgó, foszforeszkáló csík mentén cigánykereket hánytak. A főnök vezette őket, a diadaltól ujjongva. Most tényleg főnök volt: vadul döfködte a levegőt lándzsájával, bal kezében Röfi összetört szemüvegét himbálta.

TIZENEGYEDIK FEJEZET A SZIKLAVÁR

A rövid ideig tartó hideg hajnalban a négy fiú összegyűlt a nagy fekete folt körül, ahol az este a tűz égett. Ralph térden állva teljes erejéből fújni kezdte az üszköt, de csak szürke, pehelyszerű hamu röppent fel lehelete nyomán, szikra nem szállt ki belőle. Az ikrek aggódva nézték, Röfi kifejezéstelen arccal várakozott vaksága fénylő fala mögött. Ralph addig fújta, amíg fülében zúgni nem kezdett a vér, de ekkor a virradat első szellője átvette munkáját, s a szemébe szórta a hamut. Hátraugrott, elkáromkodta magát, s kidörzsölte szeméből a könnyeket.

– Ezzel semmire sem megyünk.

Eric az arcára kérgesedéit alvadt vér mögül lenézett rá. Röfi is arrafelé fordította arcát, amerre Ralphot sejtette.

– Persze hogy nem megyünk semmire, Ralph. Nem lesz többé tűzünk.

Ralph előretolta arcát, úgyhogy már csak néhány hüvelyk választotta el Röfiétől.

– Látsz engem?

– Úgy-ahogy.

Ralph dagadt arcának leffentyűje fölött behunyta szemét.

– Elvették a tűzünket!

A dühtől éles lett a hangja. – Ellopták.

– Ez az – mondta Röfi. – Engem meg megvakítottak. Hát ez volna Jack Merridew. Hívj össze gyűlést, Ralph, el kell döntenünk, hogy mitévők legyünk.

– Gyűlést négyünknek?

– Hát ha nem vagyunk többen!..... Sam, hadd támaszkodjam rád!

Elindultak a móló felé.

– Fújd meg a kagylót! – mondta Röfi. – Fújd meg, amilyen erősen csak tudod!

Visszhang verte fel az erdőt, madarak szálltak fel a fák tetejére, rikoztak, ugyanúgy, mint időtlen időkkel azelőtt: az első reggel. A part mind a két irányban néptelen volt. Néhány apróság jött elő a kunyhókból. Ralph leült a simára koptatott tönkre, a három fiú megállt előtte. Bólintott, Samseric leült a jobbján, Röfi átvette a kagylót. Óvatosan fogta meg a csillogó holmit, s vaksi szemével Ralphra hunyorgott.

– Kezdd el!

– Azért vettem át a kagylót, hogy a következőket mondjam el. Most vak vagyok, s vissza kell kapnom a szemüvegemet. Szörnyű dolgok történtek ezen a szigeten. A vezérválasztásnál rád szavaztam, Ralph. Te vagy az egyetlen ember, aki végeztél valamit itt, a szigeten. Tehát beszélj most, s mondd meg, hogy..... különben.....

Szipákolva elhallgatott, majd leült, s visszaadta a kagylót Ralphnak.

– Tüzet kellene rakni, közönséges tüzet – mondta ez –, az ember azt hinné, hogy azt könnyűszerrel nyélbe tudjuk ütni, nem igaz? Füstöt fejleszteni, hogy észrevegyenek bennünket. Mert hát mi nem vagyunk vadak, igaz? De e pillanatban nincs füstünk. Pedig megtörténhetik, hogy hajók mennek el a sziget mellett. Emlékeztek arra, ugye, hogy egyszer vadászni mentünk, s *azalatt* kialudt a tűz, s egy hajó ment el a sziget mellett? S most mégis mindenki azt gondolja róla, hogy ő az igazi vezér. Aztán pedig..... aztán pedig az történt..... úgy van, az is az ő hibája, mert ha ő nincs, akkor az sohasem történik meg. Most pedig Röfi nem lát, mert ellopták a szemüvegét. – Ralph hangja itt felcsattant. – A sötétben idelopóztak, és ellopták a tüzet, ami a miénk. Úgy van, ellopták. Pedig szívesen adtunk volna nekik, ha kérnek, de ellopták, s most nincs sem tűz, sem füst, s nem szabadítanak meg innen bennünket. Érti, ugye, mindenki, hogy mire gondolok. Adtunk volna nekik tüzet, de ők inkább loptak. Most pedig.....

Sután elhallgatott, agyában újra lezuhant a redőny. Röfi a kagyló felé nyújtotta kezét.

– De most mihez fogsz kezdeni, Ralph? – kérdezte. Mert határozni kell, nemcsak beszélni. Szükségem van a szemüvegemre.

– Most próbálom kigondolni, mit tegyünk. Tegyük fel, hogy odamennénk hozzájuk, megmosakodva, megfésülködve, ahogy azelőtt szoktunk..... mert hisz elvégre nem vagyunk vadak, s arról van szó..... s az nem gyerekjáték..... hogy megmentsenek bennünket.....

Kinyitotta bedagadt szemét, az ikrekre nézett.

– Ha egy kicsit rendbe tesszük magunkat, s odamegyünk.....

– Lándzsákkal felszerelve – mondta Sam. – Még Röfi is vigyen lándzsát.....

–..... mert hátha szükség lesz rá.

– Nem nálad van a kagyló! Röfi felemelte a kagylót.

– Ti vihettek lándzsát, én nem viszek. Mi haszna lenne?

Engem vezetni kell, mint egy kutyát..... Hát csak nevessetek.....

nevessetek! Vannak a szigeten néhányan, akik mindenben nevetnek.

Pedig történt itt egy és más, aminek a felnőttek nem örülnének. A kis Simont megölték. Aztán hol van az a srác, akinek anyajegy volt az arcán? Senki sem látta, amióta ide kerültünk.

– Röfi, hagyd abba egy percre!

– Nálam van a kagyló. S én megkeresem azt a Jack Merridew-t, s megmondom neki a magamét.

– Te húzod a rövidebbet.

– Mit tehet velem még azonfelül, amit már tett? Én majd megmondom neki kereken!..... Magammal viszem a kagylót, Ralph..... Hadd lássa, hogy van valami, amit még nem tudott elvenni tőlünk.

Rövid szünetet tartott, szemügyre vette a körülötte hallgató, elmosódott arcokat. A régi gyűlések fúbe taposott félköre figyelmesen hallgatta.

– Ezzel a kagylóval a két kezemben megyek majd hozzá.

Erősebb vagy nálam, mondom majd neki, s nincs asztmád. A szemed is jó, mondom majd neki, mind a kettővel jól láts?. Én azonban nem

könyörgöm vissza a szemüvegemet, nem kérek tőled szívességet. Nem kérlek arra, mondom majd neki, hogy jó cimbora légy, nem félek attól, hogy erősebb vagy nálam, mert én csak az igazságot akarom.

Add vissza a szemüvegemet, mondom majd neki, mert ez kötelességed.

Röfi elvörösödött, egész testében reszketett. Sietve visszalökte Ralph kezébe a kagylót, mintha mielőbb meg akarna szabadulni tőle, és kitörülte szeméből a könnyeket. Szelíd, zöld fényben fürdött a négy fiú arca, a törékeny kagyló fehéren csillogva feküdt Ralph lábánál. Egy könnycsepp, amely elkerülte Röfi kezét, csillagként fénylett a kagyló finom hajlatán.

Ralph kihúzta a derekát, hátrasimította haját.

– Rendszerben van. Ügy értem, próbáljuk meg, ha kedved van rá. Veled tartunk.

– De ő ki lesz festve – mondta Sam félénken. – Tudod, hogy milyen.....

–..... semmibe sem vesz majd bennünket.....

–..... s ha feldühödik.....

Ralph homlokát ráncolva Samre nézett. Homályosan emlékezett valamire, amit Simon mondott neki egyszer a sziklák mellett.

– Ostoba vagy!..... No induljunk! – tette hozzá gyorsan. Röfi felé nyújtotta a kagylót; ez elpirult büszkeségében.

– Te vidd!

– Ha majd sor kerül rá, akkor viszem.....

Szavakat keresett, amelyekkel kifejezhetné, mennyire elszánt, bármi történjék is, vállalja, amit rábíztak.

– Nem bánom..... boldog leszek, hogy vihetem, de hát engem vezetni kell.....

Ralph visszatette a kagylót a kifényesedett rönkre.

– Együnk előbb! – mondta. – Aztán nekikészülünk.

Elindultak a kifosztott gyümölcsfák felé. Röfi számára a többiek szedtek gyümölcsöt, de egyet-egyet ő is kitapogatott a fán. Evés

közben Ralph az elkövetkező délutánon elmélkedett.

– Úgy menjünk..... olyanok legyünk, amilyenek régen voltunk! Megmosakszunk.....

Sam lenyelte, ami a szájában volt.

– De hiszen mindennap fürdünk – tiltakozott.

Ralph végigmérte az előtte álló három, elmondhatatlanul piszkos gyereket, s nagyot sóhajtott.

– Meg kellene fésülködnünk! De már túl hosszú a hajunk!

– A harisnyám a konyhóban van – mondta Eric –, fejünkre húzhatnánk, mint egy sapkát.....

– Talán találunk valamit, amivel hátra lehetne kötni a hajunkat – mondta Röfi.

– Mint a lányoknak!

– Azt nem!

– Hát akkor menjünk úgy, ahogy vagyunk – mondta Ralph. – Ők sem különbek.

Eric tiltakozva felemelte kezét.

– De ők ki vannak festve. Márpedig az.....

A többiek bólogattak. Nagyon is jól értették már, hogy a leplező maszk mennyire szabadjára engedi az emberi természetben lappangó vadságot.

– Hát mi nem festjük ki magunkat – mondta Ralph –, mert mi nem vagyunk vadak.

Samseric összenézett.

– De azért.....

Ralph most már kiabált.

– Nem festjük ki magunkat! Emlékezni próbált.

– Füst – mondta –, a füst mindennél fontosabb. Indulatosan az ikrek felé fordult.

– Azt mondom, hogy füstöt kell teremtenünk. Füstöt, értitek?

Csönd lett, csak a méhek több szólamú zöngicsélése hallatszott. Egy idő múlva Röfi megszólalt.

– Persze hogy fontos a füst – mondta jóindulatúan. Mert a füsttel jelt adhatunk, s ha nincs füst, akkor nem találunk rá.

– Azt én is tudom! – kiáltotta Ralph. Levette karját Röfi válláról. – Azt akarod talán értésemre adni, hogy....

– Csak elismételtem, amit te szoktál mondani – felelte Röfi gyorsan. – Azt hittem, hogy pillanatnyilag....

– Nem felejtettem el – mondta Ralph hangosan. – Mindig is tudtam, egy pillanatra sem felejtettem el.

Röfi engesztelően bólintott.

– Te vagy a vezér, Ralph – mondta. – Te mindenre emlékszel.

– Nem is felejtettem el.

– Persze hogy nem felejtettem el.

Az ikrek oly kíváncsian vizsgálgatták Ralphot, mintha most látták volna először életükben.

Hadirendben vonultak a parton. Elöl Ralph menetelt kissé sántikálva, lándzsájával a vállán. Bedagadt szeme előtt, a hőség rezgő páráján és homlokába lógó haján át, bizonytalan körvonalakkal tűntek fel a tárgyak a csillogó homok fölött. Mögötte az ikrek jöttek, egy kissé elszontyolodva ezúttal, de tele olthatatlan életerővel. Szótlanul taposták a homokot, maguk mögött húzva lándzsájuk vastagabb végét, mert Röfi felfedezte, hogy ha lefelé nézve fáradt szemét megoltalmazza a nap elől, ki tudja venni a homok fölött sikló mozgásukat. A két lándzsa között járt tehát, kezében gondosan őrizte a kagylót, így vonult, zárt rendben a négy fiú a víz mentén, táncoló, tányérlapos árnyékukkal a lábuk alatt. A viharak már semmi nyoma nem látszott, a part tisztára volt sűrű, mint egy kés pengéje. Az ég és a hegy mérhetetlen távolságban csillogott a hőségben, a zátonyokat magasra emelte a délibáb, ezüst medencében lebegtek félúton a mennybolt felé.

Már elhagyták azt a helyet is, ahol a törzs táncolt. A megszenesedett nyársak még ott feküdtek a sziklán, ahová az eső elsodorta őket, de a víz mentén a homok már újra sima volt. Szótlanul haladtak el mellettük. Kétség sem férhetett *hozzá*, hogy a törzs

visszavonult a sziklavárba, s amikor megpillantották, mind a négyen egyszerre megálltak. A sziget legsűrűbb dzsungelje, egymásba fonódó zöld és fekete fatörzsek áthatolhatatlan tömege kísérte őket bal kéz felől, előttük magas fű hullámzott. Ralph továbbment.

Elért a letaposott gyeptszőnyeghez, ahol valamennyien letáboroztak, amikor először járt itt felfedező útján. Itt kezdődött a földnyelv, a keskeny párkányzat a sziklák alatt, amelyeken a vörös kőszirtek emelkedtek.

Sam megérintette karját.

– Füst!

A szikla túloldalán vékony füstcsík emelkedett az ég felé.

– Valami tűz..... de nem hiszem.....

Ralph hátrafordult. – Miért bujkálnánk? Áthaladt a magas fűvön a kis nyílt térség felé, amely a földnyelv előtt terült el.

– Ti ketten maradjatok leghátul! Én megyek elől, Röfi egy lépéssel mögöttem. A lándzsákat készenlétben!

Röfi aggódalmasan nézegette a csillogó fátylat, amely közte és a világ között volt kifeszítve.

– Biztonságos út ez? Nincsenek itt sziklák? Hallom a tengert.

– Maradj szorosan mögöttem!

Ralph rátért a földnyelvre. Megrúgott egy követ, ez lezuhant a vízbe. Aztán a tenger hirtelen visszahúzódott, s egy hínárral benőtt, vörös sziklalapot fedett fel, negyvenlábnyira Ralph bal lába alatt.

– Biztonságban vagyok? – nyöszörögte Röfi. – Szörnyen érzem magam.

Magasan a fejük fölött, a vörös kőszirtek közül hirtelen ordítás hallatszott, rögtön utána egy harci kiáltás utánzata, amelyre egy tucat hang felelt a sziklák felől.

– Add ide a kagylót, s maradj állva!

– Állj! Ki az?

Ralph hátrahajtotta fejét, s Roger sötét arcát pillantotta meg a magasban.

– Láthatod, hogy ki vagyok – kiáltotta vissza. – Hagyd abba

ezt az ostobaságot!

Szájához emelte a kagylót, belefújta. Felismerhetetlen, festett maszkjukkal a törzs tagjai egymás után feltűntek a sziklatető szélén, magasan a földnyelv fölött. Lándzsáikat is magukkal hozták, felkészülve arra, hogy megvédik a bejáratot. Ralph tovább fújta a kagylóba, mit sem törődve Röfi félelmével.

Roger kiáltott.

– Te vigyázz!..... hallod!

Ralph levette szájáról a kagylót, s megvárta amíg újra levegőhöz nem jut. Lihegve beszélt, de érthetőn.

–..... gyűlést hívok össze.

A vademberek, szemmel tartva a földnyelvet, sugdosódnak kezdtek, de egyikük sem mozdult. Ralph két lépést tett előre. Egy könnyörgő hang hallatszott a háta mögött.

– Ralph, ne hagyj el!

– Térdelj le a földre – mondta Ralph hátrafelé –, s várd meg, amíg vissza nem jövök!

A földnyelv közepén állt, merőn nézte a vadakat, akik maszkjuk védelme alatt felszabadultan hátrakötötték a hajukat, és szemmel láthatóan jobban érezték magukat, mint ő. Ralph elhatározta, hogy később ő is hátraköti a haját. Legszívesebben azt mondta volna nekik, hogy várjanak, s azon nyomban rendbe tette volna a haját; de hát ez lehetetlen volt. A vadak gúnyosan vigyorogtak feléje, egyik a lándzsájával hadonászott. Roger levette kezét az emelőrúdról, s előrehajolt, megnézni, mi történik lent. A földnyelven álló csoport saját árnyéka medencéjében állt, csak borzas fejük látszott ki belőle. Röfi leguggolt, háta formátlan volt, mint egy zsák.

– Gyűlést hívok össze. Csönd.

Roger felszedett egy kis követ, s az ikrek lába közé hajította, vigyázva, hogy el ne találja őket. A két gyerek összerázkódott, Sam majdhogyan el nem vágódott. Roger érezni kezdte testében a hatalom lüktetését.

Ralph újra megszólalt.

– Gyűlést hívok össze.

Végignézett a vadakon. – Hol van Jack? Odafent a vadak mocoogni kezdtek, tanakodtak. Egy maszk mögül Róbert hangja szólt le Ralphhoz.

– Vadászaton van. S azt mondta, hogy ne engedjünk be téged.

– A tűz végett jöttem – mondta Ralph –, és Röfi szemüvege végett.

Feje fölött a csoport megmozdult, nevetés szitáit le a magasból, könnyű, izgatott nevetés, amely visszhangot vert a magas sziklák között.

Egy hang hallatszott Ralph háta mögött.

– Te mit keresel itt?

Az ikrek egy ugrással Ralph elé kerültek, közvetlenül a bejárat elé. Ralph gyorsan hátrafordult. Vörös hajáról, tartásáról könnyen fel lehetett ismerni Jacket, aki az erdő felől ért mögéjük. Kétoldalt egy-egy vadász guggolt mellette, s mind a hármuknak zöldesfeketére volt mázolja az arca.

Mögöttük egy malac fejetlen, nagy hasú teteme feküdt a fűvön, ott, ahová leejtették. Röfi siránkozó hangja:

– Ralph, ne hagyj el!

Nevetséges-görcsösen ölelgette a sziklát, szorosan hozzápréselődve, negyven lábbal a szortyogó tenger fölött. A vadak kuncogása hangos, gúnyos röhögésbe csapott át.

Jack hangja túlharsogta a lármát.

– Menj innen, Ralph! Maradj a sziget másik végén, az a tiéd! Ez a vége az enyém, ezek az én embereim. Hagyj nekünk békét.

A röhögés elállt.

– Miért csaptad meg Röfi szemüvegét? – mondta Ralph lihegve. – Azt vissza kell adnod!

– Vissza kell adnom? Ki mondja? Ralphot elragadta az indulat.

– Én. Vezérnek választottatok. Nem hallottad a kagylót?

Piszkos dolgot csináltatok..... pedig adtunk volna tüzet, ha kérték.....

A vér a fejébe szállt, bedagadt szeme lüktetni kezdett.

– Kaphattál volna tüzet, amikor akarsz. De te nem kértél, hanem belopakodtál, mint egy tolvaj, a kunyhónkba, s elloptad Röfi szemüvegét.

– Ismételd meg!

– Tolvaj! Tolvaj! Röfi sikoltott:

– Ralph, vigyázz rám!

Jack előreugrott, és lándzsájával ellenfele felé dőött. Ralph a támadó karjának helyzetéből kiszámította a döfés irányát, lándzsájának agyával elhárította a szúrást, aztán villámgyorsan megfordította fegyverét, s egy fájdalmas ütést mért Jack fülére. Szemtől szemben álltak most, vadul lihegve, lökdösődve, egymás szemébe meredve.

– Ki a tolvaj?

– Te!

Jack hátraugrott, és lándzsájával Ralphra sújtott. Mintegy közös megegyezéssel most kardként használták dorongjaikat, kölcsönösen visszarettenve a fegyver gyilkos hegyétől. Az ütés Ralph lándzsáját érte, lecsúszott róla, ujjaira zuhant. Aztán újra szétváltak, helyet cserélve; most Jack állt háttal a sziklavárnak, s Ralph került kívül, a földnyelv sziget felé eső részére.

Mindketten erősen lihegtek.

– No gyere.....

– Gyere te.....

Mindketten újra vadul előreszaladtak, de óvakodva attól, hogy egymás testközelébe érjenek.

– Gyere csak, majd meglátod, mit kapsz.....

– Gyere te.....

Röfi a földet markolászva azon mesterkedett, hogy magára vonja Ralph figyelmét. Ralph hátralépett, és szemmel tartva Jacket, lehajolt.

– Ralph..... ne felejtse el, hogy miért jöttünk!..... A tűz! A

szemüvegem!

Ralph .bólíntott. Ellazította harcra kész izmait, lándzsáját a földnek támasztva kiegyenesedett. Jack maszkja mögül kifürkészhetetlen arccal figyelt. Ralph felnézett a kőszirtek felé, majd szemügyre vette a vadak csoportját.

– Ide figyeljetek! A következő mondanivalóm van. Először is vissza kell adnotok Röfi szemüvegét, mert szemüveg nélkül nem lát. Ez nem tisztességes játék.....

A kifestett vadak újra kuncogni kezdtek, s Ralph agyának kerekei hirtelen elakadtak. Hátrasimította haját, s az előtte álló zöldesfekete maszkra bámult, azon tűnődve, hogy Jacknek milyen is valójában az arca.

Röfi suttogott.

– A tűz!

– Igen!..... A tűzről is akarok beszélni. Elismétlem azt, amit azóta hajtogatok, amióta ide kerültünk.....

Kinyújtott lándzsájával a vadak felé mutatott.

– Egyetlen reményünk a szabadulásra, ha ébren tartjuk a tüzet..... legalábbis addig, amíg világos van..... hogy egy hajón észreveszik a füstöt, ide jönnek és megmentenek bennünket. De ha füst nincs, meg kell várnunk, míg véletlenül vetődik ide egy hajó..... Lehet, hogy évekig kell várnunk..... amíg meg nem öregsünk.....

A vadak valószerűtlen, ezüstösen rezgő nevetése szétterjedt a levegőben, majd visszhangszerűen elhalt. Ralphot elfogta a düh, hangja felcsattant.

– Hát nem értitek, ti kifestett pojácák?..... Sam, Eric, Röfi meg én..... mi négyen nem bírjuk ellátni a tüzet. Megpróbáltuk, de nem megy. Nektek meg csak a játékon meg a vadászon jár az eszetek.....

A hátuk mögött felszálló vékony füstcsóvára mutatott, amely szétszlott a gyöngyszínű levegőben.

– Oda nézzetek! Miféle jelzőtűz ez? Nem jelzőtűz, hanem főzésre való. Most majd esztek, s utána még annyi füst sem lesz. Nem

értitek? Lehet, hogy épp most jár odakint egy hajó.....

Elhallgatott. A csönd és a bejárat körül csoportosuló maszkok személytelensége megfélemlítette. A főnök kinyitotta rózsaszínű száját, és Samsericre mutatott, akik közte és a törzse között álltak.

– Ti ketten meg menjetek vissza!

Senki sem felelt. A meghökkent ikrek egymásra néztek, míg Röfi, akit megnyugtatót a pillanatnyi fegyverszünet, óvatosan feltápáskodott a földről. Jack még egy pillantást vetett Ralphra, majd az ikrekre nézett.

– Fogjátok le őket!

Senki sem mozdult. Jack feldühödött.

– Fogjátok le őket, ha mondom! – kiáltotta ingerülten. A kifestett csapat ideges-ügyetlenül körülvette Samsericet.

Újra felhangzott az ezüstös nevetés.

Samseric a civilizáció nevében hevesen tiltakozott.

– De hát.....

–..... szavamra mondom..... Elvették a lándzsáikat.

– Kötözzétek meg őket!

Ralph egy reménytelen kiáltással szembefordult a feketézöld maszkkal.

– Jack!

– Gyerünk! Kötözzétek meg őket!

Most már a kifestett csapat megérezte, hogy Samseric egy más világhoz tartozik, megérezte, hogy a kezében van a hatalom. Izgatottan, durván fellökték a két gyereket. Jack esze gyorsan dolgozott: tudta, Ralph meg fogja kísérelni, hogy kiszabadítsa a két fiút. Zúgó kört írt le dorongjával, Ralph épp csak hogy ki tudta kerülni az ütést. Mögöttük az ikrek és a törzs egyetlen meg-megvonagló, kiáltozó tömeggé keveredtek össze. Röfi újra lekuporodott. Az ikrek most már a földön heverték, csodálkozva néztek maguk elé, a vadak körülállták őket. Jack visszafordult Ralph felé.

– Látod? – sziszegte a foga közt. – Azt teszik, amit akarok.

Újra csönd lett. Az ikrek tapasztalatlan kezek bogozta kötelékeikben heverték, a törzs kíváncsian leste Ralphot, hogy most mit fog tenni. Ralph szőke haja rojtjain át megszámlálta a vadakat, aztán gyors tekintetet vetett a hasznavehetetlen füstcsóvára.

Elragadta az indulat.

– Te állat – ordította –, te disznó, te rohadt, bűdös tolvaj!

Támadásra indult.

Jack tudta, hogy ez a döntő pillanat, ő is nekifutott.

Csattanva egymásnak ütköztek, majd rögtön szétváltak. Jack öklével lesújtott Ralphra, az ütés ellenfele fülét érte. Ralph gyomron vágta Jacket, ez felnyögött. Aztán lihegve, dühösen egymásra meredtek, egymás vadságától megfélemlítve. Ekkor hallották meg mind a ketten a párviadaluk háttérében felhangzó egyenletes zúgást: a törzs vad rikoltozással buzdította, éljenezte őket.

Röfi hangja eljutott Ralph fülébe.

– Szeretnék beszélni!

A viadal felkavarta porban állt, de amikor a vadak észrevették szándékát, a vad éljenzés gúnyos hurrogásba csapott át.

Röfi feltartotta a kagylót, a hurrogás egy pillanatra elhalkult, aztán újabb erőre kapott.

– Nálam van a kagyló! Kiabálva elismételte:

– Mondom, hogy nálam van a kagyló!

Meglepő csönd támadt; a törzs szemmel láthatóan kíváncsian várta, miféle szórakoztató badarságokat fog hallani.

Csőnd. Szünet. De a csöndben, közvetlenül Ralph füle mellett különös hangok. Fél füllel odafigyel, megismétlődnek: egy-egy halk füttyszerű hang. Kövek zuhannak: Roger dobálja őket, fél kezével az emelőúdra támaszkodva. Lent a mélységben Ralphból csak egy üstöknyi haját lát, Röfiből egy kidudorodó hasat.

– Hát a következőt akarom mondani. Ügy viselkedtek, mint a gyerekek.

Újra felhangzott a hurrogás, majd újra elhalt, amikor Röfi ismét felemelte a fehér varázskagylót.

– Mi jobb: kifestett, ostoba vadakat játszani, vagy értelmesnek lenni, mint Ralph?

A vadak között nagy zaj támadt, de Röfi túlkiáltotta.

– Mi jobb: a törvények szerint élni békés egyetértésben, vagy vadászni és ölni?

Újabb zaj s egy zuhanó kő koppanása. Ralph is felemelte hangját.

– Mi jobb: a törvény és a szabadulás, vagy a vadászat és a felfordulás?

Most már Jack is rikoltozni kezdett, s Ralph szavai elvesztek a zajban. Jack az emberei közé hátrált: tömör, fenyegetőző fal állt most Ralph előtt, lándzsáit meresztve. Már lassan kialakult bennük a támadás terve, mindjobban érlelődött bennük, rövidesen meg fogják tisztítani a földnyelvet. Ralph szemben állt velük, kissé oldalvást, lándzsája készenlétben. Röfi mellette, kezében a talizmánnal, a törékeny, ragyogó szépség jelképével. A hangok vihara végigsöpört rajtuk. Magasan fölöttük, az eszméletlenség féktelenségében Roger teljes súlyával az emelőrúdra nehezedett.

Ralph a nagy szikla zuhanását jóval előbb hallotta meg, mintsem megláthatta volna. Elsőnek két talpa közvetítette a föld megrázkódtatását, dobhártyája a kőszirt tetejéről lehasadó kövek recsegését. Aztán az iszonyú vörös sziklatömeg átzuhant a földnyelven, Ralph hasra vetette magát, s a törzs fülsiketítőn üvöltözött.

A szikla rettenetes ütést mért Röfire, állától térdéig; a kagyló ezer szilánkra robbant, megsemmisült. Röfi egy szót sem szólt, még nyögésre sem maradt ideje: tengelye körül forogva, felrepült a magasba. A szikla kettőt ugrott, majd eltűnt az erdőben. Röfi lezuhant a negyvenlábnyi mélységben elterülő vörös sziklazátonyra, hátával csattant rá. Koponyája szétnyílt, agyveleje kifröccsent, a vér vörösre festette. Keze, lába még egyszer megvonaglott, mint a malacé, miután leölték. Aztán a tenger egy nagy lélegzetet szedett, hosszan, lassan, a víz fehéren és vörösén felforrt, elárasztotta a sziklát, s mire újra

visszaszortyogott, Röfi teste eltűnt.

Ezúttal teljes csönd állt be. Ralph ajka egy szót formált, de hang nem jött ki rajta.

Ekkor Jack hirtelen kiugrott a tömeg közül.

– Látod? – sivitotta vadul. – Látod? Ezt kaphatod nálunk!

Tudom, hogy mit tesztek. Nincs többé sereged! Nincs többé kagylód!

Előrefutott, előrehajolt.

– Én vagyok a főnök!

Elszántan, gonoszul, tudva, hogy mit tesz, Ralph felé hajította lándzsáját. Hegye ellenfele bordái fölött felszakította a bőrt és a húst, aztán lecsúszott testéről, és lezuhant a tengerbe. Ralph megtántorodott, fájdalmat nem érzett, de halálos rémület fogta el, a törzs pedig főnöke példáját követve, vad rikoltozással megindult feléje. Egy másik, görbe lándzsa, amely ferdén szelte át a levegőt, közvetlenül Ralph arca előtt sivitott el, egy harmadik a magasból zuhant le, a sziklatoronyról, ahol Roger állt. Az ikrek hátul, a vadak sorfala mögött feküdtek a földön, a személytelen, ördögi maszkok elárasztották a földnyelvet. Ralph megfordult, eliramodott. Sirályszerű, vad rikoltozás hallatszott a háta mögött. Ismeretlen ösztöneire hallgatva, ide-oda cikázott a nyílt terepen, a lándzsák elkerülték. Aztán megpillantotta maga előtt az anyakoca fejetlen testét, átugrotta. Zörgő ágak és levelek között tört utat magának, az erdő elnyelte.

A malac teteménél a főnök megállt, hátrafordult, és felemelte kezét.

– Vissza! Vissza a sziklavárhoz!

A vadak hangosan zajongva visszatértek a földnyelvre, ahol Roger csatlakozott hozzájuk. A főnök dühösen rátámadt:

– Miért nem vagy az őrhelyeden? Roger komoran szembenézett vele.

– Épp most jöttem le.....

A hóhér rémületes légköre fogta körül. Jack nem felelt, a földön fekvő Samsericre nézett.

- Csatlakozni fogtok a törzshöz!
- Engedj el innét.....
- meg engem is!

A főnök felkapott egyet a kevés megmaradt lándzsák közül, s oldalba döfte vele Samet.

– Hogy érted ezt, mi? – kérdezte vadul. – Az meg mit jelentsen, hogy fegyveresen jöttetek ide hozzám? S hogy nem akartok csatlakozni a törzsömhöz?

Ütemesen döfködte Samet. Ez ordítani kezdett.

- Nem ez a módja, hogy.....

Roger megkerülte a főnököt, oly szorosan ment el mellette, majdhogy el nem lökte a vállával. Az ordítás abbamaradt, Samseric iszonyodva, csöndesen bámult a magasba. Roger úgy közeledett feléjük, mint egy iszonyatos, személytelen hatalom megtestesülése.

TIZENKETTEDIK FEJEZET VADÁSZKIÁLTÁS

Ralph rejtkehelyén feküdt, sebeit vizsgálgatva. Jobb oldali bordái fölött tenyérnyi nagyságban lehorzsolódott a bőr, a lándzsa dőfése nyomán dagadt, véres seb vöröslött. A haja csupa szenny, vastag fürtjei egymásba csavarodtak, mint a kúszónövény indái. Menekülése során az erdőben a tövisek összevissza karcolták testét, letépték róla a bőrt. Már pihenése első perceiben, mire tüdeje újra megnyugodott, megállapította, hogy sebeit egyelőre nem moshatja ki: hogy hallaná meg az üldöző meztelen lábak surranását, ha a vízben lubickol? Mint ahogy egyébként sem lenne biztonságban a kis folyó mentén vagy a nyílt tengerparton.

Figyelt. Nem került messzire a sziklavártól, első ijedelmében úgy rémlett neki, hogy hallja az üldözők közeledő lármáját. Holott a vadászok valójában a dzsungelnek épp csak a pereméig merészkedtek el, nyilván elhajított lándzsáikat keresgélve, s hamarosan visszarahantak a napsütötte sziklákhoz, mintha a levelek alatt lappangó sötétség inukba kergette volna a bátorságot. Ralph egy villanásnyi időre meg is pillantotta az egyiket, barna, fekete és vörös sávjaival testén; Bilit vélte benne felismerni. De valójában nem Bili volt, gondolta később. Egy vadember volt, akinek képe nem állt össze Bili egykori nadrágos, inges emlékképével.

A délután lassanként vége felé közeledett, a napfény kerek foltjai átsuhantak a zöld pálmaleveleken és a barna rostos fatörzseken, de a szikla mögül semmilyen hang sem hallatszott. Ralph egy idő múlva négykézláb átfurakodott az egymásba csavarodott páfránytömegben, s kikúszott annak az áthatolhatatlan dzsungelnek a pereméig, amely a földnyelvvvel szemben húzódott a szárazföldön. Végtelen óvatossággal kileselkedett az ágak közül: szemben vele, a sziklatorony tetején Robert állt őrségen. Baljában tartotta lándzsáját,

egy kavicsot hajigált a levegőbe, s jobbjával újra elkapta. Mögötte vastag füstfelhő emelkedett a magasba; Ralph orrlyukai kitágultak, szájában összefutott a nyál. A keze fejével megtörülte orrát és száját, s megállapította, a nap folyamán először, hogy veszettül éhes. A vadak most alighanem körülülik a sülő malacot, s nézik, mint csöpög és ég el a zsírja az eleven parázson. Csöndben vannak és figyelnek.

Egy felismerhetetlen alak tűnt fel Róbert mellett, átnyújtott neki valamit, majd megfordult, és visszament a szikla mögé. Róbert lefektette a lándzsáját maga mellé a földre, aztán mind a két kezét felemelve rágni kezdett, így hát elkezdődött a lakoma, s az őrszemnek elhozták a részét.

Ralph úgy látta, hogy egy időre most biztonságban van. A gyümölcsfák felé vette útját; még ez a sovány táplálék is vonzotta, bár keserű szájízzel idézte fel az ünnepi lakomát odaát. Ünnepi lakoma ma..... És holnap.....?

Abban reménykedett, nem sok meggyőződéssel ugyan, hogy talán békén hagyják..... talán beérik azzal, hogy számúzik közösségükből. De ösztönös tudása ellenállt minden okoskodásnak. A széttört kagyló, Röfi és Simon halála árnyként lebegett a sziget fölött. A kifestett vadak egyre messzebb merészkednek. S az a megfontolatlan kapocs közte és Jack között!..... nem, nem fogja békén hagyni, soha ebben az életben!

Kis fényfoltokkal a testén megállt, megemelve egy ágat, minden pillanatban készen arra, hogy elrejtőzzék alatta. A rémület görcse rázta, hangosan elkiáltotta magát.

– Nem igaz! Nem lehetnek olyan gonoszak! Véletlen baleset volt!

Lebukott az ág alá, aztán esetlenül továbbfutott, újra megállt, hallgatózott.

Később elért a kifosztott, tönkretett gyümölcsfaligethez, mohón tépett, evett. Két aprósággal is találkozott, s minthogy sejtelve sem volt arról, milyen ijesztő külseje van, elcsodálkozott, hogy a két gyerek sikoltozni kezd és elfut.

Miután jóllakott, a part felé indult. A romba dőlt kunyhó mellett a nap ferdén tűzött a zöld pálmafákra. Megpillantotta a mólót, a fürdőmedencét. Nem tehet most jobbat, mint hogy elfeledkezik arról az ólomsúlyról, amely a szívét megülte, s megbízik a józan eszükben, nappali egészséges ítéletükben. A törzs most jóllakott, újabb kísérletet kell tennie. Egyébként sem állhat itt egész éjszaka az elhagyott mólón, a romba dőlt kunyhó mellett. Az alkonyati fény megborzongatta, libabőrös lett a háta. Sem tűz, sem füst, sem menekülés! Megfordult, és az erdőn át, sántikálva elindult Jack birodalma felé.

A nap rézsútos sugarai már elvesztek a sűrű lombzatban. Egy tisztáshoz ért az erdő közepén, melynek sziklás talaján nem nőtt növényzet, csak árnyékok töltötték fel medencéjét. Ralph már majdnem levetette magát egy fa mögé, amikor a tisztás közepén hirtelen egy álló alakot pillantott meg; de már a következő másodpercben észrevette, hogy az alak arca fehér csont; a disznókoponya vigyorgott rá a karó hegyéről. Lassú léptekkel közeledett hozzá, szemmel tartva a koponyát, mely éppoly fehéren csillogott, mint nemrég még a kagyló, és most mintha cinikusan az arcába röhögne. Egy kíváncsi hangya szorgoskodott egyik szemüregében, de egyébként az egész vacak élettelennek látszott.

Valóban az volt?

Az izgalom apró borzongásai futkostak a hátán. Két kezével felemelte haját, és szembenézett a koponyával, amely körülbelül egy szinten volt az arcával. A fogai vicsorogtak, az üres szemgödrök nyugodtan, fölényesen állták a fiú tekintetét.

Mi volt ez?

A koponya úgy meredt Ralphra, mint aki mindenre tud választ, de nem mondja el. A fiút beteges félelem és düh fogta el. Vadul rácsapott a szemébe meredő szennyes vacakra, amely ide-oda ingott, mint egy játékszer, hátrahajlott, majd visszapattant, az arcába vigyorgott. Gyűlölködve rákiáltott, teljes erejéből újra rávágott. Aztán felhorzsolt ujjzületeit nyalogatva, nézegette az üres karót, s a földön

heverő, kettétört koponyát, melynek két fele most kétméternyi távolságra húzta szét vigyorát. Kirántotta a reszkető karót a repedésből, s lándzsaként maga elé tartotta, szemben a fehér csontokkal. Aztán lassan hátrálni kezdett, szemmel tartva a koponyát, amely vigyorogva nézett az égre.

Amikor a zöld izzás leolvadt a látóhatárról, és teljes sötétség borult a földre, Ralph ismét visszatért a sziklavár előtt húzódő bozótosba. Kikandikálva megállapította, hogy a sziklatornyon most is őrt állnak; bárki volt is az őr, lándzsáját készenlétben tartotta.

Letérdelt az árnyékok közé. Keserű volt a magány. Igaz, hogy azok ott vadak, de mégiscsak emberi lények az éjszaka lesben álló fenyegetései között.

Alig hallhatóan felnyögött. Bármilyen fáradt volt is, nem lehetett pihennie, nem merülhetett el az álom mély kútjába. Félt a vadaktól. De nem tehetné-e meg, hogy egyszerűen besétál a várba, nevetve békét ajánl nekik, s velük alszik a táborban? Elhitetve magával, hogy azok is még kisfiúk, iskolás fiúk, akik nemrég még azt mondták: – “Igen, tanár úr!..... Nem, tanár úr!.....” –, s kopott sapkában jártak? A nappali fény talán azt felelte volna, hogy – Igen! – de a sötétség és a halálfélelem nemmel felelt. A bozótos mélyén fekvő Ralph tudta, hogy törvényen kívül helyezték.

– Mert megőriztem a józan eszemet.

Arcát végigtörülte karján, beszívta a só, a verejték savanyú szagát, a szenny állott bűzét. Messze, bál kéz felől az óceán hullámai lélegeztek, hirtelen leapadva, majd újra felforrva a sziklazátony fölé.

A sziklavár felől hangok hallatszottak. Ha jól odafigyelt, s kikapcsolta agyából a tenger hintázását, Ralph ráismert az ismerős ütemre.

Öld meg az állatot!

Vágd el a torkát!

Onts ki a vérét!

A törzs táncolt. A sziklafal túlsó oldalán valahol egy sötét kör forgott, tűz izzott, hús szaga érzett. Enni fognak, és biztonságban vannak.

Aztán hirtelen összerázkódott: most már közelebről hallatszottak a hangok. A vadak felmáztak a sziklatorony tetejére, világosan ki lehetett venni beszélgetésüket. Ralph néhány lépésnyire előremászott; látta, hogy a sziklatorony tetején az árnyék alakot vált, kiszélesedik. A szigeten csak két fiú volt, aki ilyenformán mozgott és beszélt.

Ralph a karjára ejtette fejét, az új esemény úgy hasított bele, mint egy seb. Tehát Samseric most tagjai a törzsnek..... ellene védik a sziklavárat. Nincs már lehetőség arra, hogy kiszabadítsa őket, és ellentörzset alakítson a száműzöttekből a sziget túlsó végén. Most már Samseric is a vadak közé tartozik, Röfi pedig meghalt, s a kagyló ízzé-porrá tört.

A régi őrszem lemászott a toronyról. Tetején a két iker mintha a sziklának volna folytatása. Egy csillag kelt fel mögöttük, majd újra eltűnt valamilyen mozdulat mögött.

Ralph óvatosan még közelebb nyomult a sziklához, lábával tapogatva az egyenetlen talajt, mint a vak. Jobbján mérföldnyi hosszúságban a sziget belvize csillogott, balról, mélyen alatta, mint egy kút szörnyű aknája, a nyugtalan tenger háborgott. A víz percenként körüllehelte a halálsziklát, s fehéren felvirágozta. Ralph addig tapogatózott, amíg keze rá nem talált a sziklatorony feljáratának párkányzatára. Az örök közvetlenül fölötte álltak, Ralph látta, hogy egy lándzsa nyúlik ki a szikla pereme fölött.

Nagyon halkán:

– Samseric!

Nem kapott választ. Hangosabban kell beszélnie, hogy

hangja elérje őket, de akkor a tűz mellett lakomázó, csíkosra mázolt ellenségei is meghallják. A szájába harapott, s mászni kezdett, kitapogatva a fogózkodásra alkalmas réseket. A karó, amelyet a disznókoponya alól szedett ki, akadályozta ugyan, de nem akart megválni egyetlen fegyverétől. Csak akkor szólalt meg újra, amikor már majdnem egy szintre ért az ikrekkel.

– Samseric.....

Halk kiáltás hallatszott, ideges kapkodás neszezése. Az ikrek egymásba fogóztak, halkan makogtak rémületükben.

– Én vagyok..... Ralph!

Attól félve, hogy elfutnak és fellármázzák a vadakat, még jobban felhúzódkodott; most már feje és válla is kiemelkedett a szikla pereme fölé. Mélyen alatta, a sziklazátony körül, csillogva virágzott a tenger.

– Csak én vagyok..... Ralph!

Végre előrehajoltak, az arcába bámultak.

– Azt hittük, hogy.....

–..... nem tudtuk, hogy.....

–..... azt gondoltuk.....

S ekkor eszükbe jutott szégyenteljes új kötelességük. Eric hallgatott, de Sam el akarta látni feladatát.

– El kell menned, Ralph! Eriggy el..... Meglendítette lándzsáját, a vadat játszotta.

– Tolass el, érted?

Eric helyeslőn bólintott, és lándzsájával a levegőbe szúrt. Ralph a könyökére nehezedett, s nem tolatott el.

– Hozzátok jöttem.

Rekedt volt. Fájt a torka, noha nem sebesült meg.

– Hozzátok jöttem.

Szavak képtelenek arra, hogy kifejezzék a mondhatatlan fájdalmat. Ralph elhallgatott, de az eleven csillagok az égen bukfenceket hánytak és táncoltak.

Sam zavartan fészkelődött.

– Ralph, szavamra, jobban tennéd, ha elmennél. Ralph felnézett rá.

– Ti nem vagytok bemázolva. Hogy lehet az, hogy.....? Ha világos volna.....

Ha világos volna, nem mernék bevallani, a szégyentől lesülne a bőr az arcukról. De az éjszaka sötét volt. Eric kiegyenesedett, aztán az ikrek rákezdtek kétszólamú magyarázatukra:

– El kell menned, mert nem biztonságos.....

–..... kényszerítettek bennünket..... Megverték.....

– Kicsoda? Jack?

– Nem. Nem ő.....

Lejebb hajoltak, lehalkították hangjukat.

– Lógj el, Ralph!.....

–..... a törzs.....

–..... kényszerítettek bennünket.....

–..... nem tehetünk róla.....

Amikor Ralph újra megszólalt, a hangja halk volt, mintha nem futná a lélegzetéből.

– Hát mit vétettem?..... Szerettem őt..... s azt akartam, hogy megmentsenek bennünket.....

Odafent az égen újra táncra perdültek a csillagok. Eric komoran megrázta fejét.

– Ide figyelj, Ralph! Ne törődj azzal, hogy minek mi értelme van..... Ennek már vége!

– Ne törődj a főnökkel!

–..... menj el innét..... a saját érdekedben.....

– A főnök és Roger.....

–..... igen, Roger.....

– Gyűlölnek téged, Ralph. Ki akarnak csinálni.

– Holnap hajtóvadászatot rendeznek, hogy elfogjanak.....

– De miért?

– Nem tudom. Ide figyelj: Jack, a főnök, azt mondja, hogy veszélyes lesz.....

–..... s hogy óvatosnak kell lennünk, s hogy úgy szúrjunk a lándzsáinkkal, mintha malacra vadásznánk.....

–..... rajvonalban végigmegyünk a szigeten.....

–..... erről a végéről indulunk.....

–..... amíg rád nem találunk.....

– Ilyen jeleket kell adnunk!

Eric felemelte fejét, s tenyerével verdesve nyitott száját, halk huhogó hangot hallatott. Aztán idegesen maga mögé nézett.

–

–..... csak persze hangosabban.....

– De hiszen nem vétettem senki ellen – ismételte, Ralph könyörögve. – Csak azt akartam, hogy gyűjtsunk tüzet.....

Elhallgatott, kétségbeesetten gondolt a holnapi napra. S hirtelen valami rendkívül fontos dolog jutott az eszébe.

– S aztán.....

Nem tudta rászáni magát, hogy egyenesen kimondja, amit gondol. De a magány és a félelem mégis rábírta.

– Mihez fognak kezdeni velem, ha megtalálnak?

Az ikrek hallgattak. Alatta a halálszikla újra kivirágzott.

– Mihez kezdenek velem, ha..... istenem, milyen éhes

vagyok!

A sziklatorony mintha megingott volna alatta.

– Mondjátok már, mihez..... Az ikrek kitérő választ adtak.

– Innét most el kell tűnnöd, Ralph!

– A saját érdekedben!

– Fuss, amilyen messzire csak tudsz!

– Nem akartok velem jönni? Hármunknak..... több esélye

lenne.

Csönd lett. Aztán Sam fojtott hangja hallatszott.

– Nem ismered Rögért. Nem tudod, milyen szörnyű.

– S a főnök. Az is.....

–..... mindketten.....

–..... csakhogy Roger.....

Megborzongtak. A tűz felől a törzs valamelyik tagja közeledett a toronyhoz, kúszni kezdett a sziklán.

– Azért jön, hogy ellenőrizzen bennünket! Gyorsan, Ralph! Mialatt felkészült, hogy leereszkedik a földnyelvre, Ralph még egy utolsó kísérletet tett, hogy valamilyen hasznot csikarjon ki ebből a találkozásból.

– Itt a közelben bújok el, ott lent a bozótosban – súgta. – Tartsátok őket távol..... úgysem jut eszükbe, hogy itt a közelben keressenek.....

A léptek még csak messziről kopogtak.

– Sam, ugye nem lesz semmi bajom? Az ikrek újra hallgattak.

– Nesze! – mondta Sam hirtelen. – Vedd el..... Egy darab húst tartott feléje, Ralph elkapta.

– De hát mit művelnek velem, ha elfognak?

Csönd. Most már ő maga is ostobának tartotta a kérdést. Lassan lefelé kúszott a sziklán.

– Mit műveltek velem, ha.....

A sziklatorony tetejéről teljességgel érthetetlen felelet szállt alá:

– Roger mind a két végén kihegyezett egy karót. Roger mind a két végén kihegyezett egy karót? Ralph semmi értelmet nem tudott kihámozni a feleletből. Hirtelen dühében minden csúnya szót, ami eszébe jutott, elkáromkodott magában, aztán egyszerre csak ásítani kezdett. Meddig bírja az ember alvás nélkül? Iszonyúan vágyódott egy ágyra, lepedőre, de itt más fehérséget nem látott, mint a habzó, csillogó tejet negyvenlábnyi mélységben a szikla körül, amelyen Röfi agyonzúzta magát. Röfi most mindenütt jelen volt, itt volt a földnyelven is, a sötétség és halál iszonyatában. Ha Röfi most hirtelen felmerülne a vízből, kettéhasadt üres koponyájával!..... Ralph vinnyogni és ásítózni kezdett, mint az apróságok. Kezében a karó mankóvá vált, nehézkesen rátámaszkodott.

Aztán újra kihúzta magát. A sziklatorony tetejéről kiáltozás

hallatszott. Samseric vitatkozott valakivel. De a páfrányok és a magas fű itt voltak a közelében. Ott kell elrejtőznie, a bozótos közelében, amely holnapi búvóhelye lesz. Itt, a keze fűhöz ért, itt fogja tölteni az éjszakát, a törzs közelében, s ha a természetfölötti borzalmak újra jelentkeznének, elmenekülhet embertársai közé, még ha.....

Mi Értelme lehet? Egy mind a két végén kihegyezett karó? Mire való? Már egyszer meghajigálták lándzsáikkal, s egy kivételével valamennyi célt tévesztett. Talán legközelebb is elvétik a célt!

Levetette magát a magas fűbe. Aztán eszébe jutott *a* darab hús, amelyet Samtól kapott, és vadul marcangolni kezdte. S közben újabb zajt hallott, kiáltásokat, Samseric fájdalomkiáltásait, s ingerült szóváltást. Ez meg mit jelent? Rajta kívül, úgy látszik, még valaki más is bajba került, az ikrek közül az egyiket bántalmazták. Aztán a hangok eltávolodtak a sziklatoronytól, elfeledkezett róluk. Kinyújtotta kezét, hűvös, puha páfránylevelekhez ért, amelyek a bozótoshoz támaszkodtak. Ez lesz hát éjszakai búvóhelye. Mihelyt megvirrad, bemászik a dzsungelbe, elhelyezkedik az egymásba csavarodott fatörzsek között, olyan mélyen beássa magát, hogy csak egy *hózzá* hasonló ügyes kúszó érhetné utol; azt pedig keresztüldöfi. Ott fog ülni, a hajtóvadászat elhalad majd mellette, a rajvonal huhogva elhagyja, s ő szabad lesz.

Befészkelte magát a páfrányok közé, alagutat ásott. Maga mellé fektette a karót, lebújt a sötétségbe. Nem szabad elfelejtenie, hogy pitymallatkor fel kell ébrednie, hogy túljárhasson a vadak eszén..... s észre sem vette, hogy egyszerre csak elnyomta az álom, s gurítani kezdte egy meredek, benső lejtőn.

Felébredt, még mielőtt kinyitotta volna a szemét. Valamilyen közeledő lármára lett figyelmes. A fél szemével körülnézett, arcának lenyomata a fűben egyarasznyira volt tőle, belemarkolt, a páfránylevelek rezegve átengedték a fényt. Épp csak annyi ideje volt, hogy megállapítsa, hogy a zuhanás és halál véget nem érő lidércnyomása elmúlt, itt a hajnal..... s újra meghallotta a hangot. Elnyújtott huhogás a part felől..... a következő vadember már

fel is kapta a hangot, továbbadta a harmadiknak. A kiáltás a sziget keskenyebb végén átvágva, a tenger és a lagúna fölött szállt feléje, mint egy szárnyaló madár rikoltása. Gondolkodás nélkül azonnal felmarkolta hegyes karóját, és visszafarolt a páfrányok közé. S már a következő pillanatban a bozotosban törte az utat, épp idejében: a cserjék között lábakat pillantott meg, a páfrányok között gázoltak, léptek hangzottak a magas fűben. A vadember, hogy ki volt, nem tudta, kettőt huhogott; a kiáltást két irányból megismételték, aztán elhalt. Ralph már a dzsungel légsűrűjében guggolt. Most semmit sem hallott.

Körülnézett, megvizsgálta a helyet. Itt senki sem támadhatja meg..... s azonfelül szerencséje is volt. A nagy szikla, amely megölte Röfit, ebbe a bozotosba vágódott, majd a közepéről visszapattanva néhány lábnyi területen szétlapította a növényzetet. Itt Ralph biztonságban érezte magát, önbizalma is visszatért. Vigyázva lekuporodott az összeroncolt fatörzsek közé; itt fogja megvárni, amíg a hajtóvadászat el nem halad mellette. A fák lombjai közül valami vörösség csillogott feléje, alighanem a sziklavár teteje; távoli volt s ártalmatlan. Ralph lecsillapodott, diadalmas érzés fogta el, miközben arra várt, hogy a hajtóvadászat lármája végre elüljön.

Nagy csönd volt. S ahogy múlt az idő, Ralph a zölden derengő árnyékban kuporogva, egyre bizonytalanabban érezte magát, diadalérzése lehervadt.

S most meghallott egy hangot, Jack lehalkított hangját. Bizonyos vagy benne?

A megszólított nem felelt. Talán csak egy mozdulatot tett.

Roger hangja hallatszott.

– Ha becsapsz.....

S rögtön utána lihegés hallatszott, majd egy fájdalomkiáltás. Ralph ösztönösen négykézlábra ereszkedett. Valamelyik iker állt a bozotos előtt, Jack és Roger kíséretében.

– Bizonyos vagy abban, hogy erről a helyről beszélt? Az iker halkán nyögött, aztán újra visítozni kezdett.

– Azt mondta, hogy itt fog elbújni?
– Igen..... igen..... jaj!
Ezüstös nevetés hangzott a fák között.
Tehát tudják.

Ralph felkapta botját, harcra készülődött. De hát mit tehetnek? Legalább egy hétbe telik, amíg utat törnek maguknak a bozótosban, s ha valaki egymaga másznék be a dzsungelbe, védtelen lenne. Hüvelykujjával megtapogatta lándzsája hegyét, s rosszkedvűen elvigyorodott. Akárki kísérelné meg, lándzsahegyre tűzi, mint egy malacot.

Most elmentek, vissza a sziklatoronyhoz. Hallani lehetett taposó lábukat s gúnyos vihogásukat. Aztán újra felhangzott a vékony, madárvijjogás-forma jeladás, szájról szájra szállva, így hát néhányan itt maradtak őrségen, de a többi.....?

Hosszú, lélegzetelállító csönd, Ralph foga között fakérget érzett, lándzsájáról harapdálta le. Állt és figyelte a sziklatornyot.

Most Jack hangját hallotta a torony tetejéről.

– Nyomd meg! Nyomd meg! Nyomd meg!

A torony legtetején ülő nagy vörös szikla hirtelen eltűnt, mint egy függöny, Ralph emberi alakokat, s egy darab kék eget pillantott meg mögötte. Egy pillanattal később a föld megrengett, zuhanás zaja hallatszott a levegőben, a fák tetejét mintha egy óriás keze pofon vágta volna. A szikla nagyot ugrott, dörögve gázolt a part felé, tört ágak és levelek záporoztak Ralph fejére. A bozótoson túl a vadak hangos éljenzésbe törtek ki.

Aztán újra csönd.

Ralph a szájába dugta ujját, beleharapott. Most már csak egyetlen szikla maradt meg a toronyból, amelyet esetleg el lehetett mozdítani helyéről, de az akkora volt, mint egy fél ház, akkora, mint egy kocsi, mint egy tank. Gyötrelmes világossággal képzelte el kiszámítható útját: lassan fog nekiindulni, szikláról sziklára zuhan, átgörög a földnyelven, mint egy gőzhenger.

– Nyomd meg! Nyomd meg! Nyomd meg!

Letette lándzsáját, majd újra felvette. Haját ingerülten hátrasimította, két gyors lépéssel a kis térség szélén termett, majd újra visszaugrott. Az ágak letört végére bámult.

Még mindig csönd.

Látta, hogy rekeszizma emelkedik, süllyed, s meglepődött, hogy milyen gyorsan szed lélegzetet. Mellkasa bal oldalán látni lehetett szíve dobogását. Újra letette a lándzsát a földre.

– Nyomd meg! Nyomd meg! Nyomd meg!

Hosszú, rikoltó éljenzés.

Valami dübörögve közeledett a vörös szikla felől, Ralph talpa alatt rengett a föld, hosszan rázkódott, a mennydörgő hang egyenletesen közeledett. Ralph a levegőbe repült, visszazuhant, ágak súrolták. Jobb kéz felől, csak néhány lépésnyi távolságra, az egész bozótos meghajolt, a gyökerek csikorogva kiemelkedtek a földből. Valami vörös tömeget látott önmaga körül forogni, lassan, mint egy malomkerék. Aztán ez is eltűnt, elefántszerű haladása egyre lassúbbodva döngött a tengerpart felé.

Ralph a felszántott földön térdelt, várva, hogy a földrengés megszűnjön. A kettéhasított fehér fatörzsek, az eltört ágak, a bozótos szövedéke lassanként visszaereszkedett. Testében, ott, ahol az előbb a szívverését figyelte, nagy nyomást érzett.

Újra csönd.

De mégsem! Odakint suttogás hallatszott, aztán jobb kéz felől két helyen is dühösen megrázták a fák ágait. Egy lándzsahegy szúrt át a lombon. Eszeveszett rémületében Ralph is bedöfte lándzsáját a nyílásba, s teljes erejével megnyomta.

– Jaj..... jaj!

A lándzsa egy kissé elfordult a markában, visszahúzta.

Valaki hangosan jajgatott odakint, izgatott fecsegés hallatszott. Többen ingerülten vitakoztak, a sebesült nyögött. Aztán újra csönd lett, csak egy hang hallatszott, de nem Jacké, állapította meg Ralph.

– Látod! Mondtam, hogy veszélyes. A sebesült újra jajgatott.

S mi lesz most? Mi következik most?

Ralph erősen megmarkolta megrágcsált lándzsáját, haja a homlokába hullt. A sziklavár irányából mormogás hallatszott, csak néhány méternyi távolságban. Hallotta, hogy az egyik vadember fojtott hangon azt mondja: – Nem!..... – Halk nevetés követte. Ralph a sarkára guggolva kissé hátrahúzódott, fogát vicsorította a lombfalra. Felemelte lándzsáját, dühösen morgott, várt.

A láthatatlan csapat ismét vihogni kezdett. Valami furcsán csörgedező neszt hallott, aztán hangosabb zörgést, mintha valaki egy nagy ív celofánpapírt bontana ki. Egy ág ropogott, Ralph köhögési ingert érzett, elnyomta. Az ágak között fehér és sárga füstnyelvek tekerőztek, Ralph feje fölött a tenyérynyi kék égdarab viharfelhők színébe öltözött, aztán magas füstfelhő tornyosodott föléje.

Valaki izgatottan nevetett.

– Füst! – kiáltotta egy hang.

Ralph a bozótoson át utat tört magának az erdő felé, a lehetőséghez képest kikerülve a füstöt. Hamarosan elérte a dzsungel szélét, s a lomb közül kitekintve egy kis tisztásfélét pillantott meg. Egy alacsony termetű vadember állt közte és az erdő között, testén fehér és vörös sávok, kezében lándzsa. Köhögött, keze fejével a festéket törülgette a szeme körül, hogy jobban lásson a növekvő füstfelhőben. Ralph macskamozgással feléje kúszott, aztán hangosan morogva beledöfte a lándzsát, a vadember kétrét görnyedt. A bozótoson túl kiáltás hallatszott. Ralph vad félelmében teljes erejéből rohanni kezdett a cserjék között. Egy malaccsapásra ért ki, egy darabig követte, aztán letért róla. Háta mögött újabb huhogás hullámszott át a szigeten, valaki háromszor egymás után elkiáltotta magát. Jeladás, gondolta Ralph, most újra elindulnak. Teljes erejéből futott, a tüdeje már egy tűz volt. Egy idő múlva egy bokor alá vetette magát, megvárni, amíg tüdeje meg nem nyugszik. Kísérletképp végignyalta száját és fogait. Nagyon messziről újra felhangzott az üldözők huhogása.

Több megoldás kínálkozott. Felmászhat egy fára..... de akkor

mindent egy kártyára tesz fel. Ha rátalálnak, nincs egyéb dolguk, mint megvárni, amíg le nem jön.

Csak volna az embernek ideje a gondolkodásra!

Egy újabb, kettős kiáltás ugyanabból a távolságból megértette vele üldözői tervét. Azok a vadak, akik valamilyen okból megakadtak az erdőben, e kettős kiáltással leállítják a rajvonalat, amíg nem folytathatják útjukat. Ha számításuk beválik, a kordonnal töretlenül átfoghatják az egész szigetet. Ralphnak eszébe jutott az anyakoca, amely oly könnyedén áttört a láncon. Ha szükség lesz rá, ha a vadászok túl közel kerülnek hozzá, ő is áttörhet, mielőtt még összevonnák a kordont, s visszafuthat. Visszafuthat, de hova? A hajtók megfordulnának, s újra a nyomába erednének. Előbb-utóbb majd ennie és aludnia kell..... s akkor arra fog felriadni, hogy kezek kapaszkodnak belé..... elfogták.....

Tehát mi a teendő? Fára mászni? Vagy áttörni a raj vonalon, mint az anyakoca? Kegyetlen választás, bármire határozza is el magát.

Egy kiáltás megdobogtatta a szívét, felugrott, s a tengerparti dzsungel felé rohant. Reszkető combjaival egy pillanatra megakadt a kúszónövények között. Ha ideje volna az embernek, gondolkodási ideje, hogy nyugodtan határozhasson!

S most újra felhangzott, élesen rikoltozva, végzetszerűen a szigeten áthullámzó huhogás. Ralph megbokrosodott, mint a ló, újra futni kezdett, amíg lihegő tüdeje meg nem állította. A páfrányok közé vetette magát. Fára másszon, vagy törjön át a rajvonalon? Erőt vett magán, letörülte a száját, nyugalmat parancsolt magára. Samseric is itt volt valahol a háta mögött, utálkozva, kedvük ellenére. De vajon tényleg kedvük ellenére voltak-e itt? S ha helyettük Jackbe ütközik vagy Rogerbe, aki a halált hozza a kezében?

Hátrarázta összekuszálódott haját, ép szeméből kitörölte a verejtéket. Hangosan beszélt.

– Gondolkodni!

Mit határozzon?..... – Mi volna a legértelmesebb?

De már nem volt mellette Röfi, akinek az eszében

megbízhatott. És gyűlést sem hívhatott egybe, hogy megvitassák a helyzetet, a kagyló ünnepélyes méltósága sem őrködött fölötte.

– Gondolkodni!

S mindennek tetejében most a redőnytől is félni kezdett, amely egyik pillanatról a másikra elsötétítheti eszméletét, kitörli elméjéből a veszély tudatát, hülyét csinál belőle.

Volna egy harmadik megoldás is. Ügy elbújni, hogy a hajtóvadászat nem akad rá, s elhalad mellette.

Felkapta fejét a földről, figyelt. Valamilyen újabb láрма hallatszott..... egy mélyen morgó hang, mintha maga az erdő dühödött volna fel ellene. A huhogás oly gyötrelmesen csikorgott e mély hang háttérében, mintha valaki palatáblára firkálna. Ügy rémlett neki, mintha valahol már hallotta volna ezt a hangot, de nem volt ideje gondolkodni rajta.

Áttörni a kordonon!

Fára mászni!

Elbújni!

Egy közeledő kiáltás újra felugrasztotta, s már rohant is tovább, az ágak és tövisek között. S egyszerre csak újra egy nyílt térségre ért ki..... újra szemben találta magát a koponya öles vigyarával, amely ezúttal nem a mélykék eget gúnyolta ki, hanem egy vastag füstlepedőre meredt. Aztán fák között futott tovább. Most már értette az erdő vad morgását. Kifüstölték, s közben felgyújtották a szigetet.

Elbújni jobb, mint fára mászni, mert akkor az embernek még mindig van valami esélye arra, hogy áttörjön a rajvonalon, ha rátalálnak.

Tehát elbújni!

Azon gondolkodott, vajon egy malac egyetértene-e vele. Elvigyorodott, bele a semmibe. Meg kell találnia a legsűrűbb bozótot, a sziget legsötétebb barlangját, s belebújni! Futás közben jobbra-balra tekingetett. Napfényfoltok és vonalak siklottak át rajta, az izzadság hosszú sávokat vont piszkos bőrén. Most már csak gyöngé kiáltásokat

hallott, nagyon messziről.

Végül is talált egy helyet, amelyet alkalmasnak vélt, noha nehezen szánta rá magát a kétségbeesett döntésre. A cserjék és kúszónövények kibogozhatatlan fonadéka itt teljesen kirekesztette a napfényt, alatta egy láb mélységben egy kis szabad térség nyílt, bár ezt is keresztül-kasul szelték a vízszintesen elfekvő és merőlegesen magasodó pálmatorzsek. Ha az ember a közepébe mászott, körülbelül öt yard választotta el a térség szélétől; itt nemigen akadnának rá, hacsak valaki le nem hasal, s úgy keresi; de még akkor is kétes, hogy meglátja-e a sötétben. A legrosszabb esetben pedig nekironthat az ember, áttöri a kordont, és visszafordul.

Nagy óvatosan, lándzsáját maga mögött húzva, Ralph utat tört a sűrű indák között. Amikor elért a bújóhely közepére, lefeküdt, s hallgatózni kezdett.

Nagy tűz dühöngött a szigeten, az erdő zúgó dobolása, amelyről azt hitte, hogy messze maga mögött hagyta, mindjobban felerősödött. Vajon a tűz utolér-e egy vágató lovat? Körülbelül ötvenyardnyi területet tekintett át onnét, ahol most feküdt. Minden irányból napfényfoltok hunyorogtak feléje, s hunyorgásuk annyira hasonlított az agyvelejében felalá mozgó redőnyre, hogy egy pillanatra azt hitte, belülről pislognak rá. De aztán mozgásuk egyre lassúbbodott, fényük elhomályosult, majd teljesen kialudt, s Ralph megértette, hogy az óriási füstfelhő most-már végképp elválasztotta a szigetet a naptól.

Lehet, hogy majd valaki lehasal a fonadék alá, hogy emberhúst szimatoljon. Lehet, hogy épp Samseric lesz, aki úgy fog tenni, mintha semmit sem látna, s nem szól felfedezéséről. Ralph arcát a csokoládészínű földre fektette, megnyalogatta száraz ajkát, behunyta szemét. A kúszónövények fonata alatt a föld csöndesen remegett; de lehet, hogy csak egy hang volt a tűzvész érthető dörgése s a ráfirkált messzi huhogás alatt, mely nem ért el a füléig.

Valaki hangosan kiáltott. Ralph felkapta arcát a földről, belebámult a homályos fénybe. Már megint itt vannak, gondolta, s a

szíve majd szétvetette mellkasát. Elbújni?..... áttörni a láncon!..... fára mászni?..... mi jobb? Az a baj, hogy az ember csak az egyik esélyt választhatja.

Most már a tűz is közelebről szólt, ezeket a sortűzszerű lövéseket a repedező nagy ágak, fatörzsek adják le. Ó, az örültek! A tűz most már bizonyára elérte a gyümölcsfákat..... mit fognak holnap enni?

Ralph nyugtalanul fészkelődött keskeny ágyában. Mit kockáztat? Mit tehetnek vele? Megverik? Vagy.....? Megölik?..... A két végén kihegyezett karó!

A kiáltás most már egészen közlebről szólt, felugrasztotta. Egy csíkosán kimázolt vadembert pillantott meg, amint épp sietve kikászálódott egy bokornyai zöld futónövény közül, s egyenesen rejtekhelye felé tartott, lándzsájával a kezében. Ralph belemarkolt a földbe. Készenlétben kell lennie, minden eshetőségre felkészülnie!

Addig igazgatta lándzsáját, amíg az a hegyével kifelé nem fordult. Csak most látta, hogy ez is mind a két végén ki van hegyezve.

Tizenöt yarddal odébb a vadember megállapodott, és elkiáltotta vadászkiáltását.

Lehet, hogy a tűz lármájában is meghallja a szívdobogásomat? El ne sikítsam magam! Készenlét!

A vadember lassan feléje lépegetett, már csak deréktól lefelé látszott, előtte a lándzsa agya. Most már csak térdtől lefelé látszott. El ne sikítsd magad!

Egy csapat malac tört ki visítózva a vadember mögött elterülő cserjésből, s az erdőbe vágatott. Madarak sivítottak, egerek fütyültek, s valamilyen kis ugráló állat bemenekült a fonadék alá s megbújt.

Újabb öt yarddal errébb a vadember ismét megállt. Közvetlenül a cserjés szélénél állt meg, s újra elkiáltotta magát. Ralph maga alá húzta lábát, guggra ült. A karó a kezében volt, a mind a két végén kihegyezett karó, a vadul reszkető karó, amely megnőtt, összezsugorodott, könnyű volt, nehéz volt, újra könnyű.....

Parttól partig hullámzott a huhogás. A vadember a cserjés szélénél letérdelt, mögötte az erdőben fények villóztak. Egyik térde belesüppedt a földhányás talajába. A másik is. Két kéz látszott. Egy lándzsa.

Egy arc.

A vadember belebámult a cserjés mögötti sötétségbe. Világos volt ott, ahol térdelt, világos volt a rejtkehely mögött is, de a közepén sötétség. A közepén egy sötét folt sűrűsödött, s a vadember homlokráncolva igyekezett kibetűzni a sötétség tartalmát.

Nyúltak a másodpercek. Ralph egyenesen a vadember szemébe nézett.

Ne sikíts!

Hazakerülsz!

Most meglátott. Most felkészül. Egy két végén kihegyezett karó.

Ralph nagyot sikoltott, a rémület, a düh és a kétségbeesés sikoltása volt. Lába kiegyenesedett, torkából folyamatosan, habzón tört elő a sivitás. Előreugrott, átgázolt a cserjésen, a szabadban volt, sikoltozott, morgott, fogát vicsorgatta, csurgott róla a vér. Meglendítette lándzsáját, s a vadember felbukott; de már más vadak futottak felé, kiáltozva. Kitért egy feléje röppenő lándzsa elől, elhallgatott, futott. Az előtte villózó fények hirtelen összeolvadtak, az erdő üvöltése mennydörgéssé dagadt, s útja mentén egy magas bokorból hatalmas legyező alakú láng robbant ki. Jobbra fordult, kétségbeesetten rohant, balról hőséggel sütötte testét, a tűzvész zúgva üldözte, mint a szökőár. Háta mögött harsány huhogás, gyorsan szétterülve, egy sorozat rövid, éles kiáltás: a riadó! Egy barna test tűnt fel egy pillanatra a jobbán, elmaradt. Mindannyian rohantak, veszettül ordítottak. Hallani lehetett futó lépteiket a recsegő bokrok között, balról pedig a tűz forró, vakító mennydörgését. Ralph elfeledkezett sebeiről, éhségéről, szomjúságáról, merő félelemmé vált, menekülő lábakon futó reménytelen félelemmé, amely az erdőn át a nyílt part felé vágat. Kis foltok ugrándoztak szeme előtt,

megannyi vörös körré válva, amelyek gyorsan növekedtek, majd eltűntek a látóhatár mögött. Alatta idegen, fáradt lábak futottak, a kétségbeesítő huhogás, mint egy szakadozott szélű fenyegetés hömpölygött mögötte, már-már utolérte.

Megbotlott egy gyökérben, az üldöző kiáltozás felerősödött. Láta, hogy az egyik kunyhó tűzbe borul, egy lángnyelv a válláig csap, arrébb a víz csillogása látszott. Aztán felbukott, tengelye körül forogva a meleg homokban, s felemelt karokkal védekezve, kegyelemért rimázkodott.

Felkászálódott, újabb borzalmakra készen. Egy magas, ellenzős sapkát pillantott meg maga fölött. Fehér sapka volt, a zöld ellenző fölött korona és vasmacska arany levelek között. Fehér vászonruhát látott, vállpántot, revolvert, s egy sor aranygombot egy egyenruhán.

A homokban egy tengerésztiszt állt, meghökkenve, gyanakodva nézett le Ralphra. Háta mögött nagy csónak látszott, orrával a parton, két matróz állt mellette, egy harmadik a csónak tatján géppisztolyt tartott.

A huhogás elhalkult, elhallgatott.

A tiszt egy ideig gyanakodva vizsgálgatta Ralphot, aztán levette kezét revolvere agyáról.

– Hello! – mondta.

Ralph elhanyagolt, piszkos külsejének tudatában feszengve, félénken válaszolt.

– Hello!

A tiszt bólintott, mintha választ kapott volna valamilyen kérdésére. – Van itt felnőtt is veletek?

Ralph némán megrázta fejét, aztán félig hátrafordult. Félkörben színes agyaggal bemázolt testű kislányok álltak mögötte a homokban, lándzsával a kezükben, nagy csöndben.

– Jól elszórakoztatok? – kérdezte a tiszt.

A tűz most elérte a parton álló kókuszpálmákat, s recsegve beléjük harapott. Egy látszólag magányos láng, mint valami akrobata,

átlendült a móló pálmáira, és végignyalt rajtuk. Az ég fekete volt.

A tiszt vidáman Ralphra mosolygott.

– Megláttuk a füstöt – mondta. – Mit csináltok ti itt?

Háborút játszotatok vagy ilyesfélét?

Ralph bólintott.

A tiszt szemügyre vette a kis madárijesztőt. Sürgősen elkelve ennek egy fürdő, hajvágás, egy zsebkendő s egy jó adag sebkenőcs.

– Remélem, senkit sem öltetek meg? Holttest nincs a szigeten?

– Csak kettő. Illetve már az sincs.

A tiszt lehajolt, és Ralph szemébe nézett.

– Kettő? Megölték őket?

Ralph bólintott. Háta mögött az egész sziget borzongott a tűztől. A tiszt tapasztalatból tudta, hogy az emberek mikor mondanak igazat. Halkan füttyentett egyet.

Újabb gyerekek tűntek most fel, köztük néhány barnára sült tipegő apróság, kidudorodó hassal, mint a bennszülött törzsek gyerekei. Az egyik közülük a tiszthez totyogott, felnézett rá.

– Én..... én.....

De többre már nem telt. Percival Wemys Madison hiába kereste kis agyában a varázsigét, amely nyomtalanul elpárolgott belőle.

A tiszt visszafordult Ralphhoz.

– Magunkkal viszünk – mondta. – Hányan vagytok? Ralph a fejét rázta. A tiszt a fiú háta mögött álldogáló kifestett gyerekekre nézett.

– Ki itt a vezető?

– Én vagyok – mondta Ralph hangosan.

Egy kisfiú, aki valamilyen különleges sapkának a maradványait viselte vörös haján, derekán egy szemüveg roncsai himbálództak, előrelépett, de aztán meggondolta *magát*, és megállt.

– Észrevettük a füstöt. S ti nem tudjátok, hogy hányan

vagytok?

– Nem, uram.

– Azt gondoltam volna – mondta a tiszt, az elkövetkező nyomozás lehetőségein tűnődve –, azt gondoltam volna, hogy egy csomó angol gyerek..... valamennyien angolok vagytok, ugye?..... jobb teljesítményre képes, már úgy értem.....

– Eleinte rendben is volt minden – mondta Ralph –, mielőtt.....

Elhallgatott.

– Akkor valamennyien összetartottunk..... A tiszt biztatón bólintott.

– Értem – mondta. – Összetartottatok. Mint a Korallszigeten.

Ralph némán a szemébe nézett. Egy percre újra felmerült emlékezetében az a különös ragyogás, amely egykor elárasztotta a partokat; de azóta a sziget képe megperzselődött, mint a korhadt fa..... Simon meghalt..... Jack pedig..... Könnyek buggyantak ki a szeméből, zokogás rázta. Amióta a szigeten van, most először engedte el magát, testét vadul facsarták a fájdalom görcsei. A fekete füstfelhő alatt, a sziget égő romjai közül szállt fel jajszava, s a fertőző izgalomban a többi kisiú is hirtelen elbőgte magát. És Ralph mosdatlan, piszkos kis testével, összegubancolódott hajával, taknyos orrával hangosan siratta ártatlanságának elvesztését, az emberi szív sötétségét és Röfi nevezetű igaz, bölcs barátjának halálos zuhanását a sziklafennsíkről.

A tisztet megindította s meg is zavarta kissé a gyerekek sírása. Elfordult, időt akart nekik adni, hogy összeszedjék magukat. Szemét a távolban horgonyzó, kecses formájú cirkálón pihentette, és várt.

Vége